九陽關遊記

จิ้วหยังกวน

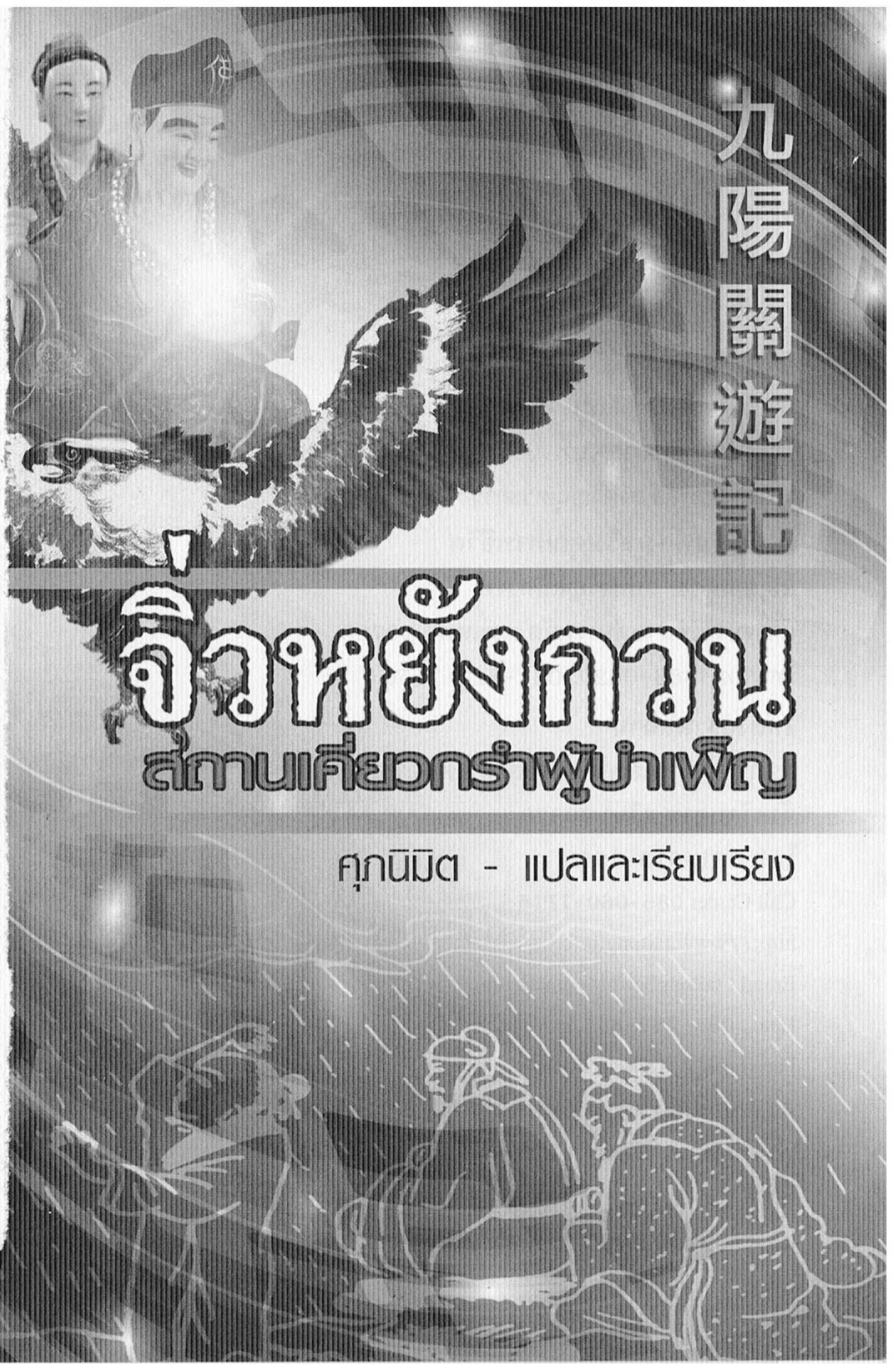
สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ

ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง

จิ้วหยังกวน สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ

ศุภนิมิต-แปลและเรียบเรียง

九陽關遊記
จิ่วหยังกวน
สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ
ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง

จิ่วหยังกวน
สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ

ศุภนิมิต แปลและเรียบเรียง

ผู้จัดทำ

ศุภนิมิต

นายวีเกียรติ มารคแมน 王日彦

นายปรีชา อัศวกาญจนา 馬崇竹

นางสาวชลาลัย วงศ์วิญญูตระการ 黄寶川

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

23 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทร. 02-883-0620, 081-613-7550

ไท่ถงธรรมสถาน

19 หมู่ 9 บ้านเขาพระ ตำบลกลางดง อำเภอปากช่อง

จังหวัดนครราชสีมา 30320

โทร. 081-613-7550

Call Center 086-060-1116

http://www.taitong.info

Email : taitongbook1@gmail.com

Line : 085-398-8431

Face book : Taitong Book

พิมพ์ที่ ที.เค. พริ้นติ้ง จำกัด

เลขที่ 12 ซ.กรุงเทพกรีฑา 8 ถนนกรุงเทพกรีฑา

แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

สารบัญ

หมายเหตุนำเรื่อง

九陽關 **จิ่วหยังกวน** หรือ **ด่านจิ่วหยัง** คือ "เก้าเก้าด่าน" หรือเก้าเก้าแปดสิบเอ็ดด่าน อันเป็นทัณฑสถานบนชั้นสวรรค์ของผู้บำเพ็ญ

鸞堂 **หลวนถัง** คือ **เทวสถานตำหนักทรง** เป็นตำหนักพระที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ใช้ประทับประทานพระโอวาท หรือเทวสถานคุณธรรม เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมแก่สาธุชน

崇生 **ฉงเซิง** คือ ชื่อเทวสถานแห่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดใช้ อยู่ที่เมืองไถจง 台中 ไต้หวัน

ทักษิณาลัย คือ มหาพฤฒาลัยแห่งทิศทักษิณ ที่ประทับของพระมหาพฤฒาชันษาเจ้าเหล่าเซียน-อง ผู้ปกครองเซียนทั้งหลาย

คนเดิม คือ อนุตตรญาณจากนิพพานที่เบื้องบนจัดส่งให้เกิดกายมาพัฒนาโลกในครั้งกระโน้น แล้วหลงเวียนว่าย ไม่อาจกลับคืนภาวะเดิม ซึ่งบัดนี้ได้รับการฉุดช่วยให้ได้รู้อนุตตรญาณเดิมที่สถิตอยู่ในกายตนที่เรียกว่า ได้ขอรับวิถีธรรมแล้วนั่นเอง

ทิพย์โองการ 玉詔

มหาราชเหวินเหิง องค์ประธานในเทวสถานฉงเซิงประทับลง มีพระบัญชาว่า

"ให้เทพเจ้าประจำเทวสถานนี้และศาลหลักเมืองออกไปเฝ้ารับทิพย์โองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ ท้าวสักกะเทวราชเจ้า ณ สิบลี้เบื้องหน้า

ขอเชิญทิพย์กุมารแห่งปราสาทสระมรกต 瑤池金童 (เหยาฉือจินถง) ออกไปเฝ้ารับทิพย์โองการ ณ ห้าลี้เบื้องหน้า

ส่วนสานุศิษย์ในเทวสถานนี้ ให้อยู่ในความสงบเทพฯ คน เรียงรายรอเฝ้ารับพระบาท"

จากนั้น องค์มหามนตรีแห่งปราสาททองไท่ไป๋เซียน-อง 太白仙翁 รับทิพย์บัญชาแทนพระองค์เสด็จมาถึง ประทับนำด้วยโศลกดังนี้

อนุตตรพระแม่เมตตา ทรงห่วงหา ญาณเดิมเจ้า
*เทศกาลเก้าเก้า วัน "**ฉงหยัง**" สั่งบัญชา*
โปรดเปิดเผย ด่านจิ่วหยัง ความลับฟ้า
เพื่อนำพา ลูกกลับขึ้น คืนนิพพาน

แสดงความอีกว่า

คืนนี้เราได้อัญเชิญธรรมโองการฯ มาประกาศ ณ เทวสถานนี้ เทพฯ คน จงหมอบกราบสดับความ

ทูลเกล้าฯ พระโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ มีความดังนี้

เรา แม้ทรงศักดิ์แต่มิพักจะสอดส่อง

คำนึงถึงเวไนยสัตว์ทั้งผองทุกขณะ

เมื่อเห็นบรรยากาศดำมืดปกคลุมโลกหล้า จิตใจมนุษย์เปลี่ยนไปมาก คำเตือนของโพธิอริยะ กลับเห็นเป็นงมงาย ไม่เกรงกฎแห่งกรรม คุณธรรมเสื่อมลงทุกวัน เราเวทนาสงสารยิ่งนัก แม้ในเขตคามไต้หวันจะมีเทวสถานคุณธรรมอยู่ทั่วไป สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพากันประทับมาแพร่พาพร่ำสอน

ผู้ศึกษาธรรมแม้จะมีมากและศรัทธา แต่ความเคยชินต่ำทรามยากหนา แม้ตัวจะอยู่ในประตูพระอริยะ แต่เมื่อพ้นสังขารไปกลับไม่อาจบรรลุ น่าเสียดายนัก

พระศาสดาทั้งห้าได้ปรึกษากันมีความเห็นว่าจะต้องสร้างหนังสืออบรมผู้บำเพ็ญเล่มหนึ่งให้จงได้ เพื่อเตือนใจผู้คนให้รีบเข้าหาจิตเดิมแท้แห่งตน

แต่การนี้ หากไม่เปิดเผยความลับของด่านจิ้วหยัง

ก็คงไม่ได้ผล

เมื่อพระศาสดาทั้งห้าเห็นชอบพ้องกันแล้ว จึงได้รายงานแก่เรา

เมื่อได้รับทราบ จึงบัญชาพระศาสดาทั้งห้าให้เสนอผู้ที่สามารถจะรับภาระใหญ่นี้ขึ้นมา

ผลสรุปว่า บัดนี้เทวสถานคุณธรรมภายใต้การปกครองโดยตรงของเบื้องบนทักษิณาลัย คือตำหนัก**ฉงเซิงแห่งไถจง ศิษย์หลินฉงซิว** 林崇修 เหมาะแก่ภาระยิ่งใหญ่นี้

เรายินดีเมื่อสดับความ จึงโปรดบัญชาการให้ตำหนัก**ฉงเซิงแห่งเมืองไถจง** ซึ่งอยู่ในความปกครองของเบื้องบนทักษิณาลัยโดยตรง สร้างหนังสือวิเศษซึ่งไม่เคยมีมาก่อนเล่มนี้ ให้ชื่อว่า

"บันทึกท่องด่านจิ่วหยัง"

บัญชาให้อมตะพุทธะจี้กงนำญาณของศิษย์**หลินฉงซิว**ไปท่องดูเหตุการณ์ เพื่อให้ผู้บำเพ็ญได้รู้เห็นการขัดเกลาต่าง ๆในด่านจิ่วหยัง และเพื่อเติมเต็มความไม่สมบูรณ์ในหนังสือท่องนรก-สวรรค์

อีกทั้งบัญชาให้ทิพย์กุมารแห่งสระมรกต ถือพู่กันทรง ถ่ายทอดเหตุการณ์ความเป็นจริง

หวังว่าสานุศิษย์ของตำหนักฯ เทวสถานฉงเซิง จะร่วมช่วยงานนี้โดยศรัทธา

หนังสือเล่มนี้มิใช่ธรรมดา จะต้องสนองพระบัญชา ด้วยความจริงใจ

ได้สั่งการให้แต่ละด่านของจิ่วหยัง เปิดประตู ต้อนรับ เมื่อญาณของศิษย์แห่งตำหนักฯ ฉงเซิงมาทัศนา

ให้ร่วมช่วยงาน สร้างหนังสือศักดิ์สิทธิ์นี้มิให้ บิดพลิ้ว

ให้เริ่มเขียนทุกคืนตั้งแต่พระโองการบัญชานี้มาถึง

ให้เสร็จสิ้นมอบถวายภายในสามสิบวัน จะประทาน กุศลบุญตามคุณงามเมื่อหนังสือสำเร็จเป็นเล่ม

ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามบัญชาแห่งเราอย่าได้ผิดพลาด

คารวะขอบคุณ

หมินกั๋ว 71 ปีจอ เก้าค่ำ เดือนเก้า

องค์เลขาปราสาททอง โปรดกล่าวอ้างทางโลก

1. หนังสือเล่มนี้ บันทึกตามพระบัญชาของท้าวสักกะเทวราช องค์เง็กเซียนฯ แม้จะเป็นสำนวนง่ายแต่แฝงความหมายสัจธรรม เป็นแบบฉบับวิเศษสำหรับกล่อมเกลาผู้บำเพ็ญจริงโดยแท้

2. หากมีคำผิดในหนังสือนี้ นั่นคือความผิดพลาดของผู้รับถ่ายทอดข้อความ ผู้อ่านอย่าได้ดูเบา

3. หนังสือเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความวิริยะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์และคนร่วมกัน

ในเล่มได้เปิดเผยความลับของด่านจิ่วหยังโดยหมดสิ้น แสดงให้เห็นข้อบาดคาดโทษชัดเจน เป็นระฆังเตือนใจช่วยชาวโลกได้เป็นอย่างดี ซึ่งหมื่นปียากนักจักได้พบ

หวังว่าชาวโลกจะได้อ่าน ได้เห็นคุณค่า และได้สำนึกบำเพ็ญกัน

4. หนังสือเล่มนี้สำเร็จได้จากความร่วมมือของผู้รับผิดชอบทั้งด่านจิ่วหยัง เทวโลก ยมโลก และโลกมนุษย์ทั้งหมดจะได้กุศลร่วมกัน

ฉะนั้น หากพิมพ์แจกจ่ายแม้เพียงหนึ่งเล่ม ก็จะส่งผลให้รับรู้ทั้งสามโลก

5. อนุตตรประกาศิตแห่งพระแม่องค์ธรรม ความว่า

"ผู้ใดพิมพ์หนังสือนี้แจกจ่ายเพื่อฉุดช่วยคน ไม่ว่าพิมพ์เอง ช่วยพิมพ์ ร่วมพิมพ์ บอกเล่า เผยแผ่ออกไป ฯลฯ จะได้รับการลดหย่อนบาปเวรในอดีตชาติ

หากบุญกุศลถึงพร้อม จะได้ยกระดับสู่อริยวิมุตติตามผลบุญที่ได้สร้างไว้"

6. สำหรับผู้ที่ขอต่ออายุขัย ขอลาภยศ ขอขจัดโรคภัย ขอลบล้างหนี้เวรกรรม ขอเสริมสร้างบารมี ขอลบล้างโทษผิด ขอฉุดช่วยวิญญาณบรรพบุรุษ ขอบุญวาสนา ฯลฯ

เมื่อตั้งใจพิมพ์หนังสือนี้ จะสมความปรารถนา

ผู้วอนขอจะต้องจุดธูปบอกกล่าวกลางแจ้ง หรือเบื้องที่บูชาในวัด ศาลเจ้า หรือต่อเทพเจ้าเตาครัว

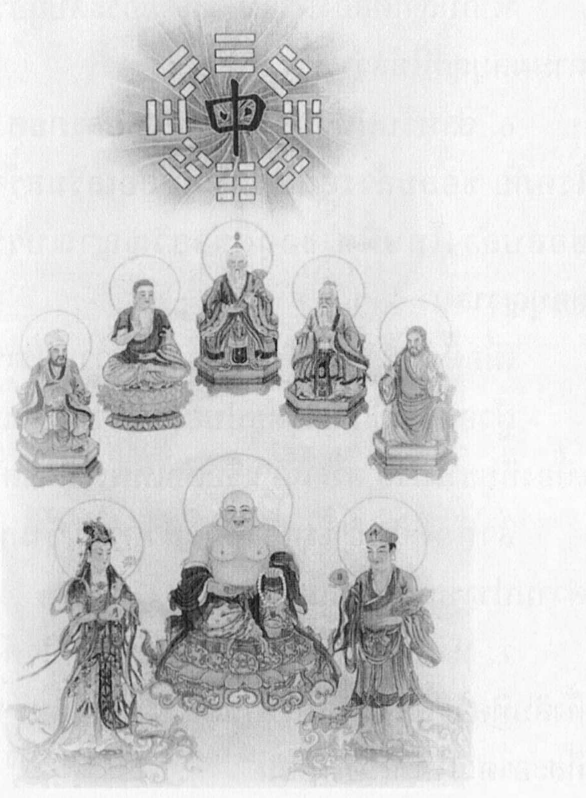
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะนำความขึ้นกราบทูล ความปรารถนาก็จะสัมฤทธิ์ผล

7. หนังสือเล่มนี้เมื่อวางอยู่ที่ใด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิบทิศจะพิทักษ์รักษา อ่านแล้วจึงต้องเก็บรักษาไว้ในที่สะอาด มิให้เปรอะเปื้อน

ผู้ใดดูแคลนใส่ร้ายทำลายหนังสือเล่มนี้ หรือขัดขวางมิให้แพร่หลาย จะตกนรกยาวนานโดยไม่นิรโทษกรรม

หวังว่าสาธุชนทั้งหลายจะได้เดินสู่ทางบุญ

ขอจงพิจารณาให้ดี

序文

หลวี่ตั้งปินต้าเซียน โปรดประทานคำนำ

นับแต่มนุษยธรรมได้กำหนด

อนุตตรธรรมได้ปรากฏ

กัลยาณชนที่เข้าใจ ไม่มีที่จะไม่บำเพ็ญตนสร้างคุณธรรมเพื่อพ้นเวียนว่าย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บัดนี้วิถีอนุตตรธรรมปรกโปรดทั่วไป เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างทางโลกกับอริยะ เหตุเพราะจิตญาณเดิมถูกบดบังเสียนานจนสว่างได้ยาก

เบื้องบนจึงโปรดบัญชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายหาทางช่วยเหลืออบรมชี้ชัดถึงหนทางคืนกลับนิพพานบ้านเดิม

ผู้บำเพ็ญในยุคนี้แม้จะมีมาก แต่เนื่องด้วยนิสัยความเคยชินไม่อาจแก้ไขได้หมด จึงไม่อาจบรรลุฯ

เหตุนี้จึงได้สร้างด่านจิ่วหยัง เพื่อนำเอาบาปบุญในชีวิตของผู้บำเพ็ญเข้าสอบในแต่ละด่านแปดสิบเอ็ดด่าน ขัดเกลาให้เปลี่ยนแปลงโดยสิ้น

ในหนังสือนี้ ผู้บำเพ็ญจะได้เห็นตัวอย่างเป็นอุทาหรณ์

แต่ก่อนแม้เราจะเคยเปิดเผยเหตุการณ์ด่านจิ่วหยังไว้บ้าง แต่ยังไม่ถึงกาลอันควร จึงไม่อาจแพร่หลาย

บัดนี้ธรรมสถานฉงเซิงแห่งนี้ ได้สนองบุญวาระสร้างหนังสือวิเศษที่ยังไม่เคยมีมาก่อนเล่มนี้ คืนนี้เราจึงประทับลงให้คำนำเป็นการเฉพาะ

หวังว่าผู้บำเพ็ญทั้งหลายจะได้เข้าใจว่า แม้ด่านจิ่วหยังจะเข้มงวด ขอบข่ายการสอบทั้งแปดสิบเอ็ดด่านจะกว้าง แต่หากใจราบเรียบ ก็จะขึ้นอาสน์บัวบรรลุได้ในพริบตา

คำนำจากเรา ***หลวี่ต้งปิน*** *呂洞濱*
ปราสาททักษิณ
ให้ไว้ ณ เทวสถานฉงเซิง
สังกัดเบื้องบนทักษิณาลัย

序文

องค์ประธานสอบสามโลก
โปรดประทานคำนำ

การสร้างด่านจิ่วหยัง ก็เพื่อเป็นสถานตัดสินคุณโทษของผู้บำเพ็ญ เมื่อก่อนแม้จะเคยถ่ายทอดบอกเล่า แต่ด้วยเหตุที่ยังไม่ถึงกาลอันควร จึงมิได้เผยแพร่ไป

บัดนี้วิถีธรรมได้ปรกโปรดกว้างขวาง กาลเวลาคับขัน แม้จะเผยแพร่เรื่องราวของนรกสวรรค์ แต่นรกก็เป็นสถานที่ลงโทษ สวรรค์คือแดนสุขาวดี ส่วนผู้บำเพ็ญเป็นคนบุญ

การลงโทษในนรกใช้เฉพาะกับคนทั่วไป

สวรรค์แม้จะเป็นเป้าหมายของผู้บำเพ็ญ แต่นิสัยที่ได้รับความเคยชินจากโลกยังไม่หมดไป จึงทำให้ไม่อาจบรรลุธาตุแท้แห่งอริยะ

หวังให้ญาณเดิมผู้บำเพ็ญ ได้บรรลุอุบลอาสน์โดยไว เบื้องบนจึงโปรดประทานพระโองการบัญชาให้ธรรมสถานฉงเซิง เมืองไถจง เปิดเผยความลับของด่านจิ่วหยังบนกระบะทรายอย่างถ้วนถี่

ด่านจิ่วหยังไม่ต่างอะไรกับนรกของผู้บำเพ็ญ ทั้งนี้มิใช่เบื้องบนไม่โปรดเมตตา แต่เป็นเพราะหวังให้ญาณเดิมผู้บำเพ็ญเร่งบรรลุมรรคผล

ขอภาวนาให้ผู้บำเพ็ญทั้งหลายในโลก จงตื่นใจเมื่อได้อ่านหนังสือนี้ รีบแก้ไขนิสัยต่ำทรามโดยเร็ว

ถ้าเป็นได้อุบลอาสน์ก็อยู่ไม่ไกล ไม่เสียหลายที่ได้เหนื่อยยากบำเพ็ญกันในชาตินี้

คำนำจากเรา เม่าเถียน 茂田
องค์ประธานสอบสามโลก
ให้ไว้ ณ พระตำหนักฉงเซิง เมืองไถจง
สังกัดเบื้องบนทักษิณาลัย
หมินกั๋ว 71 ปีจอ วันที่สิบ เดือนเก้า

序文

พระอริยมาตาหลีซันเหลาหมู่ โปรดประทานคำนำ

"บันทึกท่องด่านจิ่วหยังกวน"

เกิดจากเบื้องบนได้โปรดเมตตาคำนึงถึงผู้บำเพ็ญ เมื่อหลังจากทิ้งกายสังขาร แม้วิญญาณจะล่วงพ้นจากนรก ก้าวขึ้นสะพานทองของสวรรค์ได้ แต่อุปนิสัยที่ได้จากโลก ยังไม่หมดสิ้นไป ทำให้ไม่อาจบรรลุ

จึงได้เจาะจงสร้างด่านนี้

วันนี้ได้อาศัยพู่กันทรง เผยความจริงบรรยาย เหตุการณ์การเคี่ยวกรำในแต่ละด่านจิ่วหยัง เพื่อให้ผู้อ่าน รู้เห็นความเป็นจริง

พึงรู้ไว้ว่า ในด่านจิ่วหยังไม่ปรานี ต้องขัดเกลา กิเลสให้หมดไปจึงจะบรรลุจริง

แม้ไม่เชื่อก็ป่วยการจะบำเพ็ญ ไปถึงด่านจิ่วหยัง แล้วค่อยเสียใจก็สายเกินการ

เมื่อเห็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์นี้ ให้รีบแก้ไขตนเอง จะได้ไม่ต้องทุกข์กังวลกับวันข้างหน้า

ความชั่วร้ายทั้งหลายทั้งปวงล้วนมลายไปกับคำว่า "สำนึก"

หวังว่า ผู้บำเพ็ญจะได้สร้างบุญชดเชยความผิดบรรลุจริงได้

โอวาทของเรามิใช่ความเท็จ ขอจงรอบคอบระวัง

คำนำจากเรา พระอริยมาตาหลีซันเหลาหมู่

黎山老母

ให้ไว้ ณ พระตำหนักฉงเซิง เมืองไถจง

สังกัดเบื้องบนทักษิณาลัย

ตอนที่ 1
ลงนรกขอยืมดวงแก้ว

วันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

เพื่อฉุดช่วย เวไนยสัตว์ กลับสรวงสวรรค์
ไม่ย่อยั่น ดั้นด้นไป ในสามโลก
อรรถาธรรม ความลับฟ้า เที่ยวปรกโปรด
เป็นโฆษก ท่องทั่วยัง จิ่วหยังกวน

พระอาจารย์จี้กง : เป็นครั้งแรกที่เราลงมาสร้างหนังสือบุญยังตำหนักฉงเซิงของเจ้า

ชั่วขณะนี้ ทำให้เหนื่อยนัก ด้วยเมื่อก่อนไม่ค่อยได้มา หวังว่ามวลศิษย์อย่าได้เห็นเป็นอื่นไกล

ฉงซิว : พระอาจารย์โปรดยกย่องเกินไป ศิษย์ทั้งหลายทราบดีว่า พระอาจารย์วิ่งเต้นตรากตรำเพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ในบุญวาระสุดท้ายอยู่ และเป็นเพราะเทวตำหนักของเราบุญน้อย พระอาจารย์จึงไม่อาจมาโปรดบ่อยนัก

พระอาจารย์ : ฉงซิวอย่าพูดน้อยใจไปเลย บัดนี้วาระสำคัญของตำหนักฉงเซิงมาถึงแล้ว จะได้สร้างหนังสือคุณวิเศษที่ไม่เคยมีมาก่อน ได้อรรถาเหตุการณ์ของจิ่วหยังกวน เพื่อชดเชยความบกพร่องของหนังสือท่องนรก-สวรรค์ในครั้งก่อน แท้จริงคือค่าตอบแทนความเหนื่อยยากของเจ้าในหลายปีที่ผ่านมา

ภาระสำคัญนี้มิใช่เบา หวังว่าเจ้าจะอุทิศกายใจเต็มที่ เราจะได้สร้างหนังสือให้เสร็จและถวายผลงานได้ในเร็ววัน

ฉงซิว : ศิษย์จะตั้งใจเต็มที่มิกล้าเฉื่อยชา จะมุ่งงานธรรมะจริงจัง เพื่อมิให้ผิดต่อพระมหากรุณาฯของเบื้องบน ที่ได้โปรดมอบหมายงานใหญ่นี้แก่ศิษย์

พระอาจารย์ : **"บันทึกท่องจิ่วหยังกวน"** เล่มนี้ เมื่อพิมพ์ออกเผยแพร่ ฉงซิวเจ้าจะได้รับการกล่าวขานและจารึกชื่อไว้ชั่วนิรันดร์ในประวัติศาสตร์ของเทวสถานทีเดียว

ฉงซิว : ศิษย์ขอเพียงได้สร้างบุญกุศลเมื่ออยู่ในโลกอีกสักหน่อย ได้พ้นจากเวียนว่ายในเร็ววัน เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว

พระอาจารย์ : เฮ้ ดู ๆ แล้วคงเป็นเพราะเจ้าอยู่โลกนี้มานานจนขยาดโลกเสียแล้วสิ

ฉงซิว : ขอรับ รู้สึกหน่ายแล้ว แต่ศิษย์ตระหนักดีว่าภารกิจยังไม่หมดสิ้น จึงยังมิกล้ารามือ

พระอาจารย์ : อย่าได้ถอนใจระบายคัมภีร์ทุกข์ (บ่น) เลย การสร้างหนังสือคุณวิเศษเป็นโอกาสยากยิ่ง ร้อยปีพันปีจะมีสักครั้ง และก็ไม่ใช่จะมีโอกาสทำได้กันทุกคน

ฉงซิว : ขอรับ

พระอาจารย์ได้โปรด จิ่วหยังกวนอยู่ที่ไหน และมีผลอย่างไรขอรับ

พระอาจารย์ : สวรรค์เป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ มีไว้ส่งเสริมคนเดิมให้มุ่งมั่นบำเพ็ญบรรลุจริงในภายหน้า ส่วนนรกมีไว้กำราบชาวโลก อย่าได้ทำบาปหยาบช้า

สำหรับผู้บำเพ็ญที่มีบุญมากบาปน้อย วิธีการลงโทษในนรกนั้นใช้กับเขาไม่ได้

ฉงซิว : โอ ทำไมหรือขอรับ

บุญมากบาปน้อยก็น่าจะขึ้นสู่สวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ได้แล้วนี่ขอรับ

พระอาจารย์ : ไม่ได้ โทษทัณฑ์ในนรกมีไว้ลงโทษคนชั่วร้าย แต่ผู้บำเพ็ญมีบาปไม่ถึงกำหนดโทษของนรก

แม้จะมีบุญมากบาปน้อย แต่เบื้องบนต้องการผู้บำเพ็ญที่เป็นอริยะสมบูรณ์แบบ หากยังมีนิสัยอารมณ์

ของชาวโลกติดอยู่ จะก้าวขึ้นสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ได้ยาก เช่นนี้เบื้องบนจึงได้จัดตั้ง **"จิ่วหยังกวน"** เพื่อขัดเกลาผู้บำเพ็ญโดยเฉพาะ เพื่อให้นิสัยชาวโลกหมดไป ให้บรรลุอริยมรรคได้จริง

ฉงซิว : เป็นเช่นนี้นั่นเอง

พระอาจารย์ : ฉะนั้นจึงกล่าวว่า **"บันทึกท่องจิ่วหยังกวน"** เป็นหนังสือสาธกเหตุการณ์การขัดเกลาผู้บำเพ็ญที่อยู่ในด่าน เพื่อเตือนใจผู้บำเพ็ญชาวโลก และเพิ่มเติมส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์ในหนังสือท่องนรก–สวรรค์ด้วย

ฉงซิว : ถ้าเช่นนั้น หนังสือเล่มนี้ก็วิเศษจริงสิขอรับ

พระอาจารย์ : เจ้ามีฐานบุญลึกซึ้ง จึงมีโอกาสได้สร้างหนังสือวิเศษที่ไม่เคยมีมาแต่กาลก่อนเล่มนี้

เอาล่ะ เวลามีไม่มาก เราไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ แต่ไม่ทราบว่าศิษย์จะใช้ยานพาหนะอย่างไรไป

พระอาจารย์ : พระบรรพจารย์หงจินเตรียมไว้ให้เราตั้งนานแล้ว นั่นไง

ฉงซิว : เอ นั่นนกอะไรขอรับ ดูคุ้น ๆ

พระอาจารย์ : นั่นคือนกเผิง 鵬 (คล้ายนกอินทรี) รีบขึ้นหลังนกเตรียมออกเดินทางได้แล้ว

ฉงซิว : ไม่มีเข็มขัดนิรภัยอย่างนี้ไม่เป็นไรหรือขอรับ

พระอาจารย์ : อย่ากลัวตายนักเลย อาจารย์อยู่ใกล้ ๆเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราสนองพระบัญชาสร้างหนังสือ หากมีอะไรผิดพลาด อาจารย์เองนั่นแหละที่จะรับไม่ไหว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งได้เหมาะแล้ว แต่จริง ๆก็ยังหวาด ๆ อยู่

คุณนกเผิงใหญ่ขอความกรุณาหน่อยนะครับ

พระอาจารย์ : หลับตาซะ บินขึ้นได้...

เอาล่ะ...ถึงแล้ว ฉงซิว ลงมาได้

ฉงซิว : เอ นี่ที่ไหน ถึงจิ่วหยังกวนแล้วหรือขอรับ ปราสาทนี้ใหญ่จัง

พระอาจารย์ : ที่นี่ไม่ใช่จิ่วหยังกวน แต่เป็นกษิติปราสาท 地藏宫 (ตี้จั้งกง) ที่ประทับของพระกษิติครรภ์ตี้จั้งอ๋วง 地藏王 **"พระศาสดาแห่งเมืองนรก"**

ฉงซิว : เอ เราไม่ใช่จะไปท่องจิ่วหยังกวนกันหรือขอรับ ทำไมมาที่กษิติปราสาท

พระอาจารย์ : เพราะว่าจะท่องจิ่วหยังกวน จึงจำเป็นต้องขอยืมดวงแก้วของพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ตี้จั้งอ๋วง เราจึงต้องมาที่นี่ เร็ว เข้าไปกันเถอะ

ฉงซิว : อ้อ อย่างนี้นั่นเอง

พระอาจารย์ : เบื้องหน้ามีท่านผู้หนึ่งเดินตรงมา ท่าทีงามสง่าผึ่งผาย พระองค์คือบรรพพุทธะกษิติครรภ์ ฉงซิวรีบเข้าไปกราบพระบาทเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิวกราบเฝ้าพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ วันนี้ศิษย์ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงลงมายังยมโลก เพื่อขอยืมดวงแก้วจากพระองค์ หวังว่าพระองค์จะประทานอนุญาต

บรรพพุทธะกษิติฯ : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวมาสู่นรกานต์ เรารู้ว่าขณะนี้ฉงซิวเจ้ารับสนองพระบัญชาสร้างหนังสือ "บันทึกท่องจิ่วหยังกวน" หนังสือนี้มิใช่ธรรมดา เทพฯ คน จะร่วมช่วยกันจนสำเร็จ เรื่องขอยืมดวงแก้ว เรายินดี

พระอาจารย์ : ขออภัยอย่างยิ่งที่มารบกวนพระองค์บ่อย ๆ

บรรพพุทธะกษิติฯ : อมตะพุทธะจี้กงเกรงใจมากไป

ในขณะที่วิถีธรรมกับมหันตภัยเกิดขึ้นพร้อมกันในโลก พระองค์ต้องแบกรับหน้าที่เป็นพระอาจารย์หลัก เวไนยสัตว์ในโลกเป็นหนี้พระคุณพระองค์มาก

เหลือเกินจริงๆ

พระอาจารย์ : ที่ไหนได้ปณิธานใหญ่ของพระองค์ต่างหากที่น่าเคารพยกย่อง แต่น่าเสียดายที่เวไนยสัตว์ล้วนลุ่มหลงอยู่ใน "โลกมายา"

ผู้บำเพ็ญแม้จะอุทิศตนอยู่ในประตูอริยะ แต่นิสัยอารมณ์ของปุถุชนกลับแก้ไม่หมด

ดังนั้น เบื้องบนจึงได้สร้างจิ่วหยังกวนขึ้นทดสอบพวกเขา

ขณะนี้กาลเวลาของโลกคับขัน เบื้องบนจึงได้นำเอาสถานที่แห่งนี้มาเปิดเผย

วันนี้เราจึงได้ท่องจิ่วหยังกวน

บรรพพุทธะกษิติฯ : ถูกต้อง แต่...

หวังว่าชาวโลกจะเข้าใจในพระเมตตาของเบื้องบน

นี่อมตะพุทธะจี้กงก็จะต้องวิ่งวุ่นกับสามโลกอีกแล้ว

ฉงซิวเจ้าต้องทุ่มเทเต็มกำลัง ทำหน้าที่เป็นปากเสียงแทนเบื้องบน ซึ่งไม่ใช่คนทั่วไปจะทำได้

ฉงซิว : ศิษย์เข้าใจขอรับ

บรรพพุทธะกษิติฯ : ดวงแก้วหนึ่งดวงอยู่ในกล่องนี้ ฉงซิวเจ้าจงรับเอาไป

พระอาจารย์ : ขอขอบพระคุณในความเมตตา

ของพระพุทธบรรพจารย์กษิติครรภ์ ขอขอบพระคุณพระองค์แทนเวไนยสัตว์ทั้งหลายล่วงหน้าด้วย เมื่อใช้เสร็จแล้ว จะนำมาถวายคืน

บรรพพุทธะกษิติฯ : มิกล้ารับคำยกย่อง

พระอาจารย์ : ฉงซิว รีบกราบลาพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์เถิด เรากลับพระตำหนักได้แล้ว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์ขอกราบลา

บรรพพุทธะกษิติฯ : ขอน้อมส่งอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวกลับพระตำหนัก

พระอาจารย์ : มิบังอาจรับได้

ฉงซิว ขึ้นหลังนกเผิงใหญ่ เตรียมกลับพระตำหนัก

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว

พระอาจารย์ : เอาล่ะ หลับตา บินได้...

มาถึงเทวสถานฉงเซิงถังแล้วฉงซิวลงจากหลังนก จิตญาณกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

"ด่านขัดเกลาธาตุแท้ 磨真關 หมอเจินกวน"

ตอนที่ 2
ท่องด่านแรกของจิ่วหยังกวน
ด่านขัดเกลาธาตุแท้

วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงประทับ โปรดนำด้วยโศลกความว่า :

พลีชีพสังขาร ทำงานช่วยโลก ใสสดสว่าง
ท่องด่านจิ่วหยัง แต่ละชั้นไป ได้ด้วยจิตญาณ
วาระวิเศษ แต่ก่อนแต่ไร ไม่เคยเล่าขาน
ตั้งแต่โบราณ "ฉงซิว" นับว่า มาเป็นหนึ่งนำ

พระอาจารย์ : ยุคที่ "ธรรมคู่กับภัย" ในครั้งนี้ โลกมนุษย์กับเทวโลกต้องตกทุกข์ได้ยากจริง ๆ

ศาสนานับหมื่นในโลกล้วนรับเคราะห์สอบหนัก การจะบรรลุมรรคผลแท้จริงไม่ยาก แต่น่าเสียดายที่ผู้บำเพ็ญมักจะละเลยต่อการบำเพ็ญมนุษยธรรม คิดว่าตนบำเพ็ญถึงจุดสุดยอดแล้ว จิตอหังการก็แสดงออกชัดเจน

บางคนใหญ่คับฟ้าไม่เห็นใครอยู่ในสายตา พึงรู้ไว้ว่า

"ตัวกูอยู่เหนือกว่าใคร" นั้น

เป็นความคิดพิฆาตผู้บำเพ็ญเอง

ฉงซิว วันนี้เราจะท่องจิ่วหยังกวนกันจริง ๆ จะได้พบเห็นเหตุการณ์จริง หวังว่าเจ้าจะเป็นสะพานระหว่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับคนให้ดี

นกเผิงใหญ่รออยู่ที่นั่นแล้ว รีบขึ้นนั่งแล้วออกเดินทางกันเถิด

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว รู้สึกตื่นเต้นหน่อย ๆ

พระอาจารย์ : อีกสักครู่จะต้องระวังเรื่องจริยะระเบียบ จะหละหลวมไม่ได้

เอาล่ะ หลับตา ไปได้...ถึงแล้ว ลงมา

ฉงซิว : มีประตูเมืองอยู่เบื้องหน้า มีทหารหนึ่งกองอยู่ที่นั่น เหมือนกำลังคอยเราอยู่

พระอาจารย์ : ใช่ นั่นคือนายด่านด่านแรก นำผู้คุมภายใต้การปกครองมาต้อนรับเรา

ฉงซิว รีบเข้าไปกราบคารวะเสีย

ฉงซิว : คารวะพระองค์นายด่านจิ่วหยังและพระผู้คุมทุกท่าน ศิษย์ฉงซิวเป็นมือทรงเอกของพระตำหนักไถจงฉงเซิง โชคดีได้สนองพระบัญชาติดตาม

พระอาจารย์จี้กงมาหาข้อมูลในด่าน เพื่อสร้างหนังสือเตือนใจคนเดิมผู้บำเพ็ญ

ขอความกรุณาจากทุกพระองค์ได้โปรดชี้แนะศิษย์ผู้น้อยด้วย

พระฯนายด่าน : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับศิษย์ที่มาเยือนจิ่วหยังกวน

ฉงซิวลุกขึ้นเถิด มิต้องคารวะ

เราได้รับหมายพระโองการฯก่อนหน้านี้แล้ว รู้ว่าอมตะพุทธะจี้กง จะนำฉงซิวมาหาข้อมูลการขัดเกลาผู้บำเพ็ญในด่านนี้

เราได้เตรียมการไว้แล้ว เชิญเข้าสู่พระตำหนักในนั่งพักสักครู่เถิด

พระอาจารย์ : ลำบากแก่ท่านนายด่าน

ฉงซิว วันนี้เจ้าจะได้เข้าด่านไปกราบเรียนถามความนัยของด่านก่อนใคร ๆ

ฉงซิว : ศิษย์น้อมรับพระบัญชา

สองข้างประตูพระตำหนักใน มีกลอนคู่อยู่สองบทว่า

“หากย่างเข้าสถานเราไม่หวั่น บรรลุแท้

ผ่านด่านปราศจากอุปสรรคแล้ กัลยาณชน”

พระฯนายด่าน : เชิญอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวโปรดนั่ง

พนักงานข้างใน ยกน้ำชามาถวาย

ฉงซิว : ศิษย์มิกล้าบังอาจ ขอยืนอยู่ข้าง ๆ อย่างนี้ดีกว่า

พระอาจารย์ : ฉงซิวไม่ต้องเกรงใจ เจ้าสนองพระบัญชามาที่นี่ นั่งเถิด จะได้เรียนถามเรื่องราวบางอย่างในจิ่วหยังกวนด้วย

ฉงซิว : ขอรับ ถ้าเช่นนั้นศิษย์ขออย่ามใจนั่งลง

กราบทูลถามว่า ด่านแรกภายใต้การควบคุมของพระองค์ท่าน เหตุใดจึงได้ชื่อว่า **ด่านขัดเกลาธาตุแท้** และมีสภาพเป็นอย่างไร

พระฯนายด่าน : **ขัดเกลาธาตุแท้** ก็คือขัดเกลาให้เป็นผู้บรรลุจริง

ด่านนี้นับเป็นด่านใหญ่ด่านหนึ่ง ทำหน้าที่สอบถามผู้บำเพ็ญที่มาถึง แต่ไม่ทำหน้าที่ขัดเกลา ส่วนด่านย่อยอีกเก้าด่านทำหน้าที่ขัดเกลา แต่ไม่สอบถาม

ฉะนั้น แต่ละด่านของ**จิ่วหยังกวน** แม้จะมีสิบแดนแต่มีเก้าด่านเท่านั้นที่เคี่ยวกรำ คำโบราณจึงกล่าวไว้ว่า

"สิบแดนขัดเกลา เก้าแดนลำบาก
หากผ่านพ้นไป จะได้บรรลุ"

ก็หมายถึงอย่างนี้

ฉงซิว : ทูลถามพระองค์ฯว่า ภายในด่านแต่ละด่านจะตัดสินอย่างไรว่าผู้บำเพ็ญผู้ใด จะต้องรับการขัดเกลาจากด่านใดและถึงขั้นผ่านด่านไปได้

พระฯนายด่าน : ผู้บำเพ็ญที่ถูกส่งมาที่นี่ เราจะตรวจสอบซักถามให้รู้ชัดว่า วิสัยปุถุชนหลงเหลือหรือไม่ ควรส่งเข้าขัดเกลาที่ด่านใด

จะเข้าสู่แดนอริยะบรรลุจริง จะต้องขัดเกลาจนนิสัยอารมณ์ทางโลกหมดสิ้นเสียก่อน จึงจะให้ผ่านด่านนี้ออกไป

ฉงซิว : จะรู้ได้อย่างไรว่า ผู้ได้รับการขัดเกลาได้สำนึกแก้ไขหรือไม่

พระฯนายด่าน : จะเห็นได้จากรัศมีญาณเหนือศีรษะของผู้นั้นว่าเปลี่ยนไปหรือไม่

ผู้ที่ถูกส่งมาขัดเกลามักจะบอกว่า เมื่อตนมีชีวิตอยู่ได้สร้างบุญกุศลอย่างนั้นอย่างนี้ แต่นิสัยทางโลกไม่ได้แก้

เหตุนี้ เบื้องบนจึงได้โปรดจัดตั้งด่านจิ่วหยังนี้เพื่อช่วยให้ผู้บำเพ็ญได้บรรลุจริง

ผู้บำเพ็ญที่ถูกขัดเกลาอยู่ในด่านย่อยต่าง ๆ หาก รัศมีญาณเหนือศีรษะเปลี่ยนแปลงดีขึ้น พระผู้คุมด่านย่อยจะรายงานให้เราทราบ เมื่อสอบสวนเป็นจริงแล้วก็จะส่งต่อไปยังด่านที่สองของจิ่วหยังกวน

ฉงซิว : หากผู้บำเพ็ญที่ถูกขัดเกลาไม่สำนึกตนจะเป็นเช่นไรขอรับ

พระฯนายด่าน : หากถูกขัดเกลาในด่านย่อยจนครบกำหนดแล้วยังไม่มีจิตสำนึกแก้ไข ก็จะเพิ่มเวลาและโทษหนักยิ่งขึ้น

หากครบกำหนดสามครั้งแล้วยังไม่เปลี่ยนแปลงดีขึ้น เราก็จะมอบให้ทางนรก ส่งให้ไปเกิดเป็นคนต่อไป

ฉงซิว : เป็นเช่นนี้เอง ขอบพระคุณที่พระองค์ได้โปรดชี้แจงให้ทราบอย่างละเอียด

พระอาจารย์ : ค่ำมากแล้ว เราควรกลับกันเสียที พรุ่งนี้เราจะไปเยี่ยมสถานที่จริงกัน

ฉงซิว กราบลาพระองค์นายด่านฯ แล้วกลับตำหนักกันเถิด

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์ขอกราบลาพระองค์นายด่านและเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ พรุ่งนี้จะมาขอรบกวนใหม่

พระฯนายด่าน : พนักงานออกมาเรียงราย กราบส่งพระบาทฯ

ขอน้อมส่งอมตะพุทธะจี้กง และส่งฉงซิวกลับคืนตำหนักฯ

พระอาจารย์ : ฉงซิว รีบขึ้นนกเผิงใหญ่ หลับตาไปได้...

ถึงพระตำหนักฉงเซิงแล้ว

ญาณของฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ※

ตอนที่ 3
ท่องด่านขัดเกลาธาตุแท้อีกครั้ง พร้อมทั้งเยือนด่านย่อย"ด่านลมดำ"

วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

แต่โบราณ เพิ่งเผยสาส์น อันวิเศษ
พระฯปรกเกศ อนุตตรฯ พาให้เห็น
เตือนญาณแท้ แก้ความเลว ที่เคยเป็น
พ้นทุกข์เข็ญ ไม่ต้องผ่าน จิ่วหยังกวน

พระอาจารย์ : เวลาท่องด่านจิ่วหยังสำหรับวันนี้มาถึงแล้ว

ฉงซิวรีบขึ้นหลังนกเผิงใหญ่เราจะได้ออกเดินทางกัน

ฉงซิว : รับพระบัญชาขอรับ

พระอาจารย์ขอรับ นกตัวนี้มาคอยที่นี่ตรงเวลาทุกครั้ง เขาทราบได้อย่างไรว่า เราจะไปท่องจิ่วหยังกวน

พระอาจารย์ : นกเผิงใหญ่ตัวนี้มิใช่นกธรรมดา แต่เป็นนกที่พระบรรพจารย์หงจินโปรดปราน เขาเองก็

มีองค์วิเศษ โดยเฉพาะเขาได้รับพระบัญชาจากพระองค์หงจินให้ทำหน้าที่นี้ แน่นอน เขาเคยมีความเป็นมากับฉงซิวเจ้ามาก่อน คิดว่าเจ้าคงเข้าใจ

ฉงซิว : เข้าใจขอรับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว พระอาจารย์โปรดออกเดินทางได้

พระอาจารย์ : ดีล่ะ หลับตา บินได้...ถึงแล้ว

ฉงซิวรีบลงมา พระองค์นายด่านรออยู่ที่นั่นแล้ว รีบเข้าไปกราบเสีย

ฉงซิว : ศิษย์ฉงซิวกราบคารวะพระองค์นายด่านอีกครั้ง วันนี้มารบกวนพระองค์อีกแล้ว

พระฯนายด่าน : ยินดีต้อนรับ อย่าได้เกรงใจ เชิญข้างใน

พระอาจารย์ : วันนี้ไม่ต้องนั่งแล้ว ให้ฉงซิวไปดูเหตุการณ์จริง ถามไถ่รายละเอียดจะได้เขียนหนังสือไว้เตือนใจผู้บำเพ็ญได้

พระฯนายด่าน : ถ้าเช่นนั้น บัญชาให้นายทหารรีบนำอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวไปยังด่านลมดำในด่านขัดเกลาธาตุแท้ได้

นายทหาร : รับพระบัญชา

ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง ขอเชิญฉงซิวตามข้าพเจ้ามา

...ถึงแล้ว ผู้อยู่เบื้องหน้าคือพระผู้คุมด่านย่อย

พระฯผู้คุม : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กงและคารวะนักบุญฉงซิว ยินดีต้อนรับชมด่าน

พระอาจารย์ : ฉงซิวเจ้าเรียนถามท่านผู้ควบคุมได้เต็มที่ เพื่อรวบรวมข้อมูล

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านผู้ควบคุม

กราบเรียนถามว่า เหตุใดจึงเรียกด่านนี้ว่า ลมดำ

พระฯผู้คุม : ด่านนี้อยู่ในสังกัดควบคุมของด่านขัดเกลาธาตุแท้อีกขั้นหนึ่ง มีหน้าที่ขัดเกลาแต่ไม่สอบสวน

ผู้บำเพ็ญที่ถูกนำมาที่นี่ จะถูกคุมขังทั้งหมด ภายในที่คุมขังลมหนาวจัดจนเจาะกระดูก มืดมิดไม่มีจุดสว่างแม้แต่น้อย จึงเรียกว่า ด่านลมดำ

ฉงซิว : อ้อ เป็นเช่นนี้เอง

ผู้ต้องขังในนี้ทำผิดอะไรหรือขอรับ จะขอเข้าไปดูได้หรือไม่

พระฯผู้คุม : ฉงซิว ท่านสนองรับพระโองการจากเบื้องบนมาจิ่วหยังกวนด่านรวมใหญ่ ได้รับพระบัญชาจากพระองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ก่อนหน้านี้แล้ว เป็นหน้าที่ที่จะต้องให้ความร่วมมือสร้างหนังสือเล่มนี้อย่างเต็มที่

จึงอนุญาตให้เข้าชมได้แน่นอน ข้าพเจ้าจะเปิดประตูให้

ฉงซิว : โอย เย็นเฉียบเชียว มืดไปหมดไม่เห็นอะไรเลย

พระอาจารย์ : ฉงซิว ใช้ดวงแก้วที่บรรพกษิติฯให้ยืมมาได้แล้ว เปิดกล่องสิ

ฉงซิว : ขอรับ เปิดแล้ว โอ้โฮ รัศมีพวยพุ่งสว่างจ้าขึ้นทันที

โอ ผู้บำเพ็ญมากมายนั่งขดตัวกันอยู่บนพื้น พอแสงสว่างของดวงแก้วส่องไปถึง เขาพากันตื่นใจมองดูเราด้วยสายตาฉงนสงสัย

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าได้เรียกผู้บำเพ็ญที่ถูกขัดเกลาอยู่ออกมาสามคนแล้ว ฉงซิวท่านสัมภาษณ์ได้เลย

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านผู้ควบคุม

เรียนถามท่านผู้อาวุโส ดูท่านบำเพ็ญได้ไม่เลวเลย เหตุใดจึงยังต้องถูกคุมขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ก : พูดแล้วน่าละอาย เมื่อมีชีวิตอยู่ฉันศรัทธาต่อธรรมะมาก แต่เป็นเพราะเข้าใจว่าตัวเองบำเพ็ญได้ดี ไม่รับฟังความคิดของใคร ไม่ยอมรับในคำสอนของศาสนาอื่น เพราะถือดีในแนวทางบำเพ็ญของตน

เคราะห์ดีที่ฉันไม่เคยให้ร้ายศาสนาอื่น

เมื่อมีชีวิตอยู่ ฉันปฏิบัติบำเพ็ญมีบุญกุศล กระจกส่องกรรมในนรกจึงส่องไม่เห็นความผิดของฉัน พญายมจึงบัญชาให้ส่งฉันขึ้นสะพานทอง

ฉันสำคัญว่าจะได้ก้าวขึ้นดินแดนพระอริยะโดยตรงได้ คิดไม่ถึงว่าเบื้องบนต้องการพระอริยะที่สมบูรณ์พร้อมจริง ๆ และได้ก่อตั้ง**จิ่วหยังกวน**ขึ้นเพื่อขัดเกลาผู้บำเพ็ญโดยเฉพาะเช่นนี้

เมื่อมาถึง**จิ่วหยังกวน** พระองค์นายด่านบอกว่าฉันปฏิบัติบำเพ็ญในโลกได้กุศลผลบุญจริง **แต่ถือทิฐิไม่สำนึกว่าศาสนาใหญ่ทั้งห้าล้วนเป็นหลักเดียวกัน** จะต้องลงโทษให้สำนึกในด่านลมดำสามสิบวัน

ฉันต้องถูกขังอยู่ในด่าน กร้าลมหนาวเจาะหัวใจอยู่ทุกวัน เพื่อพิจารณาความผิดของตัวเอง

หวังว่าเพื่อนผู้บำเพ็ญทั้งหลาย อย่าได้ถือดีมีทิฐิอย่างฉัน แม้โทษทัณฑ์ในนรกจะทำอะไรเราไม่ได้ แต่ด่านจิ่วหยังนี้หนีไม่พ้นแน่ ๆ

จงซิว : ขอบพระคุณท่านอาจารย์ ตำหนักพระของกระผมได้รับพระบัญชาให้สร้างหนังสือ **"บันทึกท่องจิ่วหยังกวน"** ก็คือให้มาบันทึกเหตุการณ์จริงเพื่อเป็น

อุทาหรณ์แก่ผู้บำเพ็ญ ความในใจของท่านคงเป็นที่สนใจของผู้บำเพ็ญทั้งหลาย

เรียนถามอาจารย์อีกท่านหนึ่ง ชุดที่ท่านสวมใส่อยู่เหตุใดจึงไม่เหมือนพระสงฆ์

ผู้บำเพ็ญ ข : ถูกต้อง เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ฉันเป็นเจ้าตำหนักเทวสถาน 鸞堂 (หลวนถัง)

ฉงซิว : โอ ถ้าเช่นนั้นเราก็สายเดียวกันน่ะสิ เหตุใดท่านจึงถูกขังอยู่ในนี้ล่ะ

ผู้บำเพ็ญ ข : เฮ้อ เรื่องมันยาว

พูดถึงการปฏิบัติบำเพ็ญเมื่ออยู่ในโลกฉันจริงจังมาก ไม่ว่างานน้อยใหญ่ในเทวสถานฉันทุ่มเททำจริงทุกอย่าง

แต่เดิมตำหนักพระเป็นห้องแถวเล็ก ๆ ต่อมาเมื่อฉุดช่วยนำพาสาธุชนมาก ๆเข้าก็ขยายเป็นเทวสถานใหญ่

ยิ่งเจริญรุ่งเรืองเท่าไหร่ ฉันก็ถือดีขึ้นเท่านั้น สำคัญว่างานนี้ฉันสร้างคุณไว้มากกว่าใคร

ภาระหน้าที่เป็นปากเสียงแทนเบื้องบน ฉันทำอย่างจริงจังและทำได้ครบถ้วน โทสะของฉันจึงนับวันจะรุนแรงขึ้น

แม้จะทำงานธรรมะอย่างจริงจัง แต่ไม่เห็นใคร

อยู่ในสายตา ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างกัน ตายแล้ว พญายมบอกว่าฉันมีบุญมากบาปน้อย อีกทั้งเป็น ผู้ปฏิบัติธรรม โทษทัณฑ์ในนรกมีไว้กำราบคนชั่วช้า ทั่วไป จึงส่งฉันให้ข้ามสะพานทอง

ฉันคิดว่าคงผ่านพ้นมาได้แล้ว ไม่คิดว่าจะถูกส่งมา ที่จิ่วหยังกวน

พระองค์นายด่านบอกว่า ฉันทำหน้าที่เป็นปากเป็น เสียงแทนเบื้องบน แต่กลับยกตนไม่ทำตัวเป็นแบบอย่าง ที่ดี จะบรรลุได้อย่างไร จึงตัดสินความให้ฉันเข้าไป สำนึกผิดในด่านลมดำสามเดือน

กว่าจะได้คิดมันก็สายเสียแล้วอย่างนี้

หวังว่าผู้ปฏิบัติงานในเทวสถานวัดวาอารามทุกคน อย่าได้เอาเยี่ยงอย่างฉัน แม้ฉันจะปฏิบัติธรรมได้ผลบุญ แต่จิตใจที่ถือดีเพียงจุดเล็ก ๆเท่านั้น ก็ทำให้ฉันต้อง มารับการเคี่ยวกรำที่นี่อย่างนี้

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านอาจารย์ เชื่อว่าเรื่องจาก ใจของท่าน จะต้องมีผู้สนองตอบสำรวมตนในเร็ววัน

ขอเรียนถามอาจารย์อีกท่านหนึ่ง ท่านก็มีรัศมีกาย สีทอง เหตุใดจึงถูกขังอยู่ในนี้ด้วย ทำไมไม่อาจขึ้นสู่ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ผู้บำเพ็ญ ค : เมื่อมีชีวิตอยู่ ฉันมีฐานะเป็น **เตี่ยนฉวนซือ** (อาจารย์ถ่ายทอดเบิกธรรมในวิถีอนุตตรธรรม)

ฉันได้ฉุดช่วยผู้คนมากมายให้มุ่งบำเพ็ญ ได้สร้างบุญใหญ่เอาไว้มาก อีกทั้งไปอรรถาแพร่ธรรมตามที่ต่าง ๆ เสมอ

ฉันสำคัญตนว่าเป็นผู้ได้รับวิถีธรรม จึงดูแคลนผู้บำเพ็ญที่ไม่ได้รับ อีกทั้งลบหลู่เขาว่าไม่ได้หนทางรอด จิตใจที่ยึดมั่นอย่างนี้มีเป็นประจำ

เพราะผลบุญที่ฉุดช่วยคนเอาไว้ เมื่อตายไปทางยมโลกจึงตรวจสอบความผิดของฉันไม่พบ จึงส่งฉันขึ้นสะพานทอง คิดไม่ถึงว่าเมื่อถูกรับตัวไปด่านที่หนึ่งของจิ่วหยังกวน พระองค์นายด่านบอกว่าฉันเป็นคน**มีมิจฉาทิฐิ ไม่รู้ว่าการ "เตี่ยนเต้า"** (ถ่ายทอดจุดญาณทวาร) **เป็นเพียงพิธีการ ความสำคัญอยู่ที่การบำเพ็ญ**

เพราะมีบุญกุศลจากการฉุดช่วยคน พระองค์จึงตัดสินให้ฉันเข้าไปสำนึกผิดใน "ด่านลมดำ" ยี่สิบวัน ถึงตรงนี้ฉันจึงได้เข้าใจว่า

ไม่ว่าศาสนาลัทธินิกายใด ๆ พิธีถวายตัวล้วนเป็นเพียงรูปแบบ การบวชในศาสนาพุทธ การเข้าเป็นเทวบุตรในเทวตำหนัก การรับศีลจุ่มในศาสนาคริสต์

ล้วนเป็นรูปแบบทั้งสิ้น

ที่สำคัญที่สุดคือ จะต้องชี้นำคนรุ่นหลังให้บำเพ็ญจริงโดยศรัทธาเป็นสำคัญ ขอให้ญาติธรรมจงเข้าใจ อย่าได้เดินตามรอยฉัน เร่งเปลี่ยนแปลงจิตใจตนจะได้ไม่ต้องมารับโทษที่นี่ มิฉะนั้นจะสายไป

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านผู้อาวุโสที่ได้โปรดชี้แนะเมื่อหนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป คงทำให้ญาติธรรมทั้งหลายตื่นใจกันได้

พระฯผู้คุม : เล่าจบแล้วทั้งสามให้กราบลาอมตะพุทธะจี้กง ลาฉงซิวกลับคืนที่สำนึกผิดดังเดิม

เมื่อใดที่แสงญาณของท่านดีขึ้น ก็จะส่งไปยังด่านที่สองของจิ่วหยังกวนต่อไป

พระอาจารย์ : ค่ำมากแล้ว ฉงซิวรีบกลับพระตำหนักกันเถิด

ท่านผู้คุมได้โปรดขอบพระคุณนายด่านแทนข้าพเจ้าด้วย

นกเผิงใหญ่มาถึงแล้ว ฉงซิวรีบขึ้นไปเถอะ

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระฯ ผู้คุม ศิษย์ขอกราบลากลับพระตำหนัก

พระฯผู้คุม : น้อมส่งอมตะพุทธะจี้กง ส่งฉงซิว

กลับพระตำหนัก

พระอาจารย์ : รีบหลับตา บินได้...

มาถึงพระตำหนัก จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

“ด่านมลายอารมณ์ 化氣關 ฮว่าชี่กวน”

ตอนที่ 4
ท่องด่านที่สองของจิ่วหยังกวน
"ด่านมลายอารมณ์"

วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

เบื้องบนโปรด เปิดอีกครั้ง ด่านจิ่วหยัง
เพื่อเป็นทาง สัมมาสติ มิโง่หลง
พระแม่ฯเมตตา ให้ตื่นจาก ฝันพะวง
รู้จักปลง ตื่นจากฝัน ผ่านจิ่วกวน

พระอาจารย์ : เนื่องจากผู้บำเพ็ญแม้จะได้สร้างบุญ แต่อารมณ์ปุถุชนยังแก้ไม่หมด ทำให้ไม่อาจบรรลุจริง

การบำเพ็ญในโลกหากหวังแต่ชื่อ และติดรูปแบบ ไม่วิริยะศึกษาจริง กุศลจากการเอาชนะตนเองไม่มีเลย แต่กลับทำตามความพอใจของตัวต่อไป อารมณ์ปุถุชนไม่อาจถอนรากถอนโคนเช่นนี้ หรือหากว่าเบื้องบนได้โปรดประทานอริยฐานะให้ตำแหน่งหนึ่ง ก็ไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมจะรับไว้ได้

ด้วยพระมหาเมตตาของเบื้องบน หวังให้ชำระอารมณ์ปุถุชนให้หมดสิ้น จึงได้โปรดสร้างด่าน "มลาย-อารมณ์" หนึ่งในจำนวนด่านจิ่วหยัง เพื่อแก้ไขอารมณ์กระด้างทางโลกของผู้บำเพ็ญ

วันนี้ เวลาที่จะไปเยือนด่านจิ่วหยังมาถึงแล้ว ฉงซิวขึ้นหลังนกเผิงใหญ่ เราไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว เชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พระอาจารย์ : ดีแล้ว หลับตานะ บินได้...ถึงแล้ว

ประตูเมืองที่เห็นอยู่ข้างหน้าเป็นประตูด่านที่สองของจิ่วหยังกวน คือด่าน "มลายอารมณ์" พระองค์นายด่านได้นำผู้คุมด่านในสังกัดของพระองค์มาคอยต้อนรับเราอยู่แล้ว ฉงซิวรีบเข้าไปกราบคารวะเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิวขอกราบคารวะพระองค์นายด่าน "มลายอารมณ์" วันนี้ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมาถึงด่านของพระองค์ เพื่อศึกษาข้อเท็จจริงภายในด่านโดยตรง หวังว่าพระองค์จะได้โปรดชี้แนะ

พระฯนายด่าน : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวมาเยือนด่านของเรา เชิญลุกขึ้นเถิด มิต้องเคร่งจริยะ

เชิญเข้าไปนั่งพักภายในกันสักครู่

ฉงซิว : ขอรับ ขอบพระคุณพระองค์

ตำหนักนี้ดูกว้างใหญ่โอ่โถงเหลือเกิน สองข้างมีกลอนคู่เขียนไว้ว่า

"ดูเราปกครองสองด่าน
บุญผ่านบาปขังไม่เคยปล่อยใคร
แม้เจ้ากินเจชั่วชีวิตวัย
ปากซื่อคดใจยากผ่านด่านนี้"

พระฯนายด่าน : เชิญอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวโปรดนั่ง

พนักงานข้างใน เชิญน้ำชาออกมาถวาย

พระอาจารย์ : ฉงซิว เจ้ามีปัญหาอะไร กราบเรียนถามพระองค์นายด่านได้

ฉงซิว : ขอรับ

ทูลถามว่าเหตุใดด่านนี้จึงได้ชื่อว่า "ด่านมลาย-อารมณ์"

พระฯนายด่าน : ด้วยเหตุที่แม้ผู้บำเพ็ญจะมีกุศลผลบุญ แต่อารมณ์โทสะทางโลกยังไม่หมดไป บางคนอาจจะมีเหตุผล แต่ลุแก่อำนาจมากเกินไปไม่อะลุ้มอล่วย ไม่เปลี่ยนแปลงอารมณ์ในระหว่างบำเพ็ญ จิตใจ

แข็งกร้าว ไม่ลดละ แต่ได้สร้างกุศลปฏิบัติบำเพ็ญมา โทษทัณฑ์ในยมโลกไม่อาจลงโทษได้

เพื่อจะแก้ไขอารมณ์เหล่านั้น เบื้องบนจึงได้จัดตั้งด่านมลายอารมณ์เพื่อกวาดล้างความแข็งกร้าว ให้เขาได้บรรลุจริงกัน

ฉงซิว : จะทราบได้อย่างไรขอรับว่า ความแข็งกร้าวของผู้นั้นได้กวาดล้างไปหมดแล้ว

สภาพในด่านไม่ทราบว่าเป็นเช่นไร

พระฯนายด่าน : ภายในด่านแบ่งเป็นด่านย่อยอีกเก้าด่าน แต่ละด่านมีผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบ

ผู้ถูกเคี่ยวกรำหากแข็งกร้าวมาก เหนือศีรษะจะมีพลังโทสะพลุ่งพล่านขึ้น จะต้องขัดเกลาจนพลังนั้นหมดสิ้นไป ก็จะรู้ได้ว่าอกุศลจิตได้ละลายไปสิ้นแล้ว จากนั้นจะส่งต่อไปตรวจสอบนิสัยทรามในด่านที่สามต่อไป

ฉงซิว : เหตุใดจึงต้องสร้างด่านย่อยอีกเก้าด่านการลงโทษต่างกันอย่างนั้นหรือขอรับ

พระฯนายด่าน : ใช่ การขัดเกลาผู้บำเพ็ญในแต่ละด่าน ให้เป็นไปตามขนาดของความกร้าว กำหนดเวลาลงโทษก็ต่างกัน การขัดเกลาต้องการให้ผู้นั้นสำนึกผิดเปลี่ยนแปลงความกร้าว

ฉะนั้น เมื่อเจ้าไปเยือนด่านย่อยด่านหนึ่ง ก็เท่ากับได้รู้เห็นความเป็นไปของด่านย่อยทุกด่านแล้ว

ฉงซิว : ขอรับ

พระอาจารย์ : เนื่องจากเวลามีจำกัด ถ้าจะกรุณาให้นำฉงซิวไปดูเหตุการณ์จริงจะชัดเจนยิ่งขึ้น

พระฯนายด่าน : ขอน้อมรับ ให้นายทะเบียนนำฉงซิวกับอมตะพุทธะจี้กงไปด่านมลายอารมณ์ ข้าพเจ้ามีคดีที่จะต้องพิจารณาอีกไม่อาจร่วมทาง หวังว่าอมตะพุทธะจี้กงได้โปรดให้อภัย

พระอาจารย์ : องค์นายด่านช่างเกรงใจ เรามิกล้าอยู่ช้าให้ท่านเสียเวลา จะเดินทางไปหาข้อมูลบัดนี้

นายทะเบียน : ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง กับเชิญฉงซิว โปรดตามข้าพเจ้าผู้น้อยไป

เบื้องหน้าที่เห็นคือด่านมลายอารมณ์ เป็นด่านย่อย ผู้ควบคุมด่านคอยอยู่ที่นั่นแล้ว

พระฯผู้คุม : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง และคารวะคุณฉงซิวที่ได้โปรดมาเยี่ยมเยือนด่านนี้ ข้าพเจ้าผู้น้อยคอยน้อมรับอยู่นานแล้ว

ฉงซิว : กราบคารวะพระฯ ผู้คุม ศิษย์ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมารบกวน หวังว่าท่านได้โปรดให้ความ

กระจ่างเกี่ยวกับด่านของท่านบ้าง

พระฯผู้คุม : ผู้ที่ถูกขัดเกลาในด่านนี้ล้วนเป็นผู้บำเพ็ญฯ ข้าพเจ้าเพียงแต่จัดการขัดเกลา แต่ไม่สอบสวนคุณธรรมของผู้บำเพ็ญ เมื่อเห็นเงาดื้อเหนือศีรษะผู้นั้นมลายไปสิ้นแล้ว ก็นำความกราบทูลพระองค์นายด่าน ปล่อยให้นักโทษผ่านด่านไปได้

ฉงซิว : การบรรลุจริงดูยากเหลือเกิน ชักทำให้กลัวเสียแล้ว

พระฯผู้คุม : แท้จริงไม่ยาก อยู่ที่ว่าผู้บำเพ็ญจะรู้จักดำเนินตามหลักธรรมหรือไม่ เอาชนะจิตใจตัวเองได้หรือไม่ ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งว่าเป็นเพราะเบื้องบนไม่อนุญาตให้คนที่ยังมีอารมณ์ปุถุชนบรรลุเป็นพระอริยะได้ จึงได้จัดตั้งจิ่วหยังกวนขึ้น

พระอาจารย์ : ขอรบกวนท่านผู้คุม ให้เราเข้าไปดูสภาพความเป็นจริงในนั้นสักหน่อย เพื่อให้ฉงซิวได้เก็บข้อมูล

พระฯผู้คุม : ผู้น้อยน้อมรับพระบัญชา เชิญเข้าชมได้

ฉงซิว : เอ๊ะ ทำไมเหนือศีรษะของผู้บำเพ็ญ ดูมีอะไรสวมอยู่หนักอึ้งกันทุกคน

พระฯผู้คุม : ผู้ถูกเคี่ยวกรำเหล่านี้มีความกร้าวมาก

เบื้องบนจึงได้สร้างหมวกเหล็กขึ้นเฉพาะ ให้สวมใส่เพื่อลดโทสะและระงับยับยั้งอารมณ์

ฉงซิว : ในกรณีที่ถูกตัดสินลงโทษ 20 วัน หากเขาเปลี่ยนแปลงอารมณ์ได้ในวันที่ 17-18 จะเป็นอย่างไรขอรับ

พระฯผู้คุม : คำถามนี้ดีมาก ฉงซิว

มีคำกล่าวว่า "ผลกรรมเกิดจากใจ"

สนามแม่เหล็กของฟ้าดินวิเศษแยบยลยิ่งนัก

"กระจกส่องกรรม" ในนรกก็เช่นกัน ความผิดบาปของทุกวิญญาณจะปรากฏชัดออกมาทันทีเมื่อไปยืนส่องอยู่ตรงหน้า

เป็นกระจกบานใหญ่ของฟ้าดินที่เก็บภาพเหตุการณ์ชั่วชีวิตของทุกคนไว้หมด

ทันทีเมื่อวิญญาณขึ้นไปยืนอยู่ตรงหน้ากระจกส่องกรรม กระแสชีวิตของตนจะสื่อตรงกับขนาดคลื่นของกระจก ภาพก็ปรากฏขึ้น แต่คนดีจะไม่มีภาพเพราะปราศจากความชั่วร้ายแล้ว

นี่เป็นความวิเศษแยบยลของสนามแม่เหล็กของฟ้าดิน

หมวกเหล็กที่ทางด่านได้สร้างขึ้นเฉพาะ ก็ทำจากแม่เหล็ก เจาะจงใช้กำราบอารมณ์ก้าวร้าวแข็ง

เมื่อใดที่อารมณ์นี้ของผู้บำเพ็ญหมดไป หมายถึงจิตของผู้นั้นได้สำนึกแล้ว หมวกเหล็กกล้าก็จะพ้นไปจากศีรษะได้เอง

ฉงซิว : เป็นเช่นนี้นั่นเอง เมื่อก่อนศิษย์ได้แต่คิดว่าโลกออกกว้างใหญ่ไพศาลอย่างนี้ งานของสวรรค์นรกอาจผิดตกบกพร่องหรือตัดสินคุมขังผิดคนไปก็เป็นได้

เมื่อดูตามนี้แล้วคงจะไม่ผิดพลาด

พระฯผู้คุม : ใช่แล้ว ความวิเศษแยบยลก็อยู่ตรงนี้เอง

หากผู้นั้นไม่มีเหตุแห่งกรรมนั้น ไม่ว่าสวรรค์หรือนรกส่งเข้ารับโทษอย่างไรก็ไร้ผล เช่นนี้จึงไม่เกิดการตัดสินผิดพลาดขึ้นได้

ฉะนั้น คนดีจึงไม่มีภาพปรากฏบนกระจกส่องกรรม เพราะผู้นั้นไม่มีผลแห่งกรรมที่จะตอบสนองนั่นเอง

ฉงซิว : ศิษย์เข้าใจแล้ว

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกผู้บำเพ็ญที่ถูกขัดเกลาอยู่ออกมาสามคน ให้ฉงซิวถามรายละเอียดได้

ทั้งสามฟังนะ สองท่านนี้คือ อมตะพุทธะจี้กงกับนักบุญฉงซิว มือทรงเอกของเทวสถานไถจงฉงเซิงแห่งโลกมนุษย์ รับพระโองการให้มาสร้างหนังสือ

"บันทึกเหตุการณ์ของจิ่วหยังกวน" รีบเข้าไปคารวะเสีย พร้อมทั้งเล่าเรื่องการบำเพ็ญของตัวเองขณะเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ว่า เหตุใดจึงต้องมารับการขัดเกลาอย่างนี้

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กงและคารวะท่านนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : ศิษย์เคยพบท่านนักธรรมผู้อาวุโสมาก่อนแล้ว เรียนถามท่านแรกว่า ดูท่านอิ่มเอิบ ราศีเฉิดฉายเฉกเช่นผู้นำอันน่าเกรงขาม แต่เหตุใดจึงต้องถูกนำมาควบคุมในด่านมลายอารมณ์เช่นนี้

ผู้บำเพ็ญ ก : เฮ้อ ชั่วชีวิตของฉันสำรวมตนเคร่งครัดเสมอมา ปฏิบัติงานธรรม เป็นปากเป็นเสียงแทนเบื้องบน ฉุดช่วยคนหลงทั่วไปอย่างอาจหาญ แต่เป็นเพราะฉันมีนิสัยมุทะลุ ไม่ยอมรับฟังความเห็นของใครแม้แต่น้อย ถือทิฐิในความคิดของตัวเองทุกเรื่องไป ใครขัดใจก็จะเป็นฟืนเป็นไฟ ในตำหนักพระหากจับผิดใครได้ก็ยิ่งพลุ่งพล่านโกรธจัดบริภาษให้

เมื่อตายไป ด้วยบุญกุศลที่เคยสร้างไว้ พญายมยกย่องให้ฉันได้ก้าวขึ้นสะพานทอง

ฉันสำคัญว่าได้บรรลุแล้ว ไม่คิดว่ากลับถูกรับตัวมาที่จิ่วหยังกวน

พูดถึงจิ่วหยังกวนนี้ เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ฉันไม่เคยได้ยินแม้แต่ชื่อ

พระองค์นายด่านบอกว่า จิตใจของฉันแข็งกระด้างเกินไป ความอ่อนโยนมีไม่พอ ยากที่จะบรรลุได้ ตัดสินให้ฉันสำนึกผิดอยู่ที่นี่หกสิบวัน

หมวกเหล็กกล้าใบนี้ ไม่หนักนัก แต่อึดอัดมาก

ทุกครั้งเมื่อนึกถึงตัวเองได้สร้างบุญไว้มากมายในโลก แต่กลับต้องถูกคุมขังอย่างนี้ เจ้าหมวกเหล็กนี้ก็จะบีบกดให้ฉันเจ็บปวดทุกที เหมือนรับรู้ความคิดของฉัน แต่เมื่อใดที่ได้สำนึกผิดว่า ไม่ควรพลุ่งพล่านเอาแต่ใจ หมวกเหล็กใบนี้ก็เบาลงมากทันที แต่พอคิดผิดก็หนักขึ้นอีก น่ากลัวจริง ๆ จึงขอเตือนผู้บำเพ็ญในโลกจะต้องบำเพ็ญตนจริงจัง ขจัดไฟอารมณ์ออกไป ขัดเกลานิสัยก้าวร้าวแข็งออกไป จะได้ไม่ต้องมารับทุกข์ในด่านมลายอารมณ์เช่นนี้

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านนักธรรมอาวุโส หวังว่าท่านจะมลายไฟอารมณ์ พ้นจากด่านนี้ได้ในเร็ววัน

ขอเรียนถามพี่หญิงนักธรรมท่านต่อไป

ผู้บำเพ็ญ ข : ละอายใจเหลือเกินที่ถูกจับส่งมาที่นี่ ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ฉันเกิดในครอบครัวยากจน พ่อแม่รักดังดวงแก้ว

เพื่อไม่ให้ใครดูถูกฉันในภายหน้าว่ามีฐานะยากจน พ่อแม่จึงทำงานอย่างไม่คิดชีวิต หาเงินให้ฉันได้อยู่ดีกินดี ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยจนจบ

เพราะเหตุที่ท่านรักและทะนุถนอมเกินไป ฉันจึงหยาบคายไม่มีเหตุผลต่อท่านเลย

ต่อมา ฉันมีโอกาสได้เข้าศึกษาธรรมะที่สถานศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง

เนื่องด้วยเรียนมาสูง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดบัญชาให้ฉันเป็นอรรถาจารย์ ตอนนั้นฉันยุ่งอยู่กับงานธรรมขยันวิ่งเต้นอยู่บนหนทางแพร่ธรรมคำสอน แต่กลับดูถูกพ่อแม่ของตัวเองเห็นว่าท่านไม่รู้หนังสือ เป็นตาสีตาสาเต็มขั้น ทั้งยังขอร้องท่านอย่าได้มาปรากฏตัวที่ตำหนักพระเพื่อไม่ทำให้ฉันเสียหน้า ท่านทั้งสองก็เชื่อฟังด้วยความรักลูก

ต่อมา ฉันได้จัดตั้งตำหนักพระให้เป็นสาธารณกุศล มีสาธุชนร่วมบุญประจำถึงหลายร้อยคน

ฉันทำหน้าที่อรรถาธรรมอยู่นานถึงสี่สิบปี สร้างบุญไว้ไม่น้อย

พอตายก็ลงนรกไปถอนทะเบียนชื่อ พญายมส่ง

ฉันขึ้นสะพานทอง ตอนนั้นฉันสำคัญว่าตัวเองได้บรรลุอรหัตผลแล้ว ไม่คิดว่าจะต้องถูกส่งมาที่ด่านมลายอารมณ์นี่

พระองค์นายด่านว่า แม้ฉันจะมีบุญมากจากการฉุดช่วยผู้คนให้ขึ้นฝั่งธรรม แต่จิตใจหยิ่งผยองยังไม่ได้แก้ไข ยิ่งกว่านั้นยังดูถูกพ่อแม่ที่เลี้ยงดูมา แม้จะไม่ถึงขั้นอกตัญญูทีเดียว **แต่เรื่องเอาหน้าเป็นข้อห้ามสำคัญของผู้บำเพ็ญ**

พระองค์จึงต้องตัดสินให้ฉันเข้าด่านมาสำนึกผิดห้าสิบวัน

ตอนนี้ฉันเสียใจที่ไม่ควรเลย

ฉงซิว : ขอบคุณท่านนักธรรมหญิงผู้พี่ หวังว่าท่านจะได้พ้นจากด่านและบรรลุในเร็ววัน

เรียนถามท่านผู้อาวุโสท่านสุดท้าย ดูเครื่องแต่งกายของท่านเหมือนชุดศาสนพิธีของเทวสถาน

ท่านคงจะเป็นศิษย์ในเทวสถาน เหตุใดจึงถูกนำมากักกันในด่านมลายอารมณ์นี้ด้วย

ผู้บำเพ็ญ ค : น่าอับอายเหลือเกิน สำหรับฉันเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ มีฐานะเป็นรองเจ้าตำหนักหลวนถังฉันไม่เพียงตั้งใจศึกษาหลักธรรม ยังสร้างตำหนักพระ

เป็นบุญอีก ฉันกินเจตลอดชีวิต งานทุกอย่างในเทวสถาน ฉันทุ่มเททำจริง **แต่เป็นเพราะไฟโทสะแรง มีเรื่องเป็นปากเสียงกับใคร ๆเสมอ อีกทั้งยังติดนิสัยปุถุชน** วันนี้จึงต้องถูกขังอยู่ที่นี่

ฉงซิว : ท่านนักธรรมอาวุโส มีนิสัยปุถุชนอย่างไรหรือ ได้โปรดขยายให้เป็นอุทาหรณ์สำหรับคนทั่วไปด้วย

ผู้บำเพ็ญ ค : น่าละอายจริง ๆ ที่อุตส่าห์ได้เป็นศิษย์ของตำหนักพระ

ด้วยความเคยชิน ทุกครั้งที่มีเรื่องถกเถียงกัน ฉันจะต้องกล่าวคำหยาบใส่ฝ่ายตรงข้ามทุกครั้ง พอตายไปบุญกุศลที่ได้จากสร้างตำหนักฯ และปฏิบัติงานธรรม ทำให้พญายมส่งฉันขึ้นสะพานทองไป ฉันคิดว่าจะได้เป็นอิสระในดินแดนพระอริยะ ไม่คิดว่ากลับถูกนำมาเข้าด่านมลายอารมณ์

พระองค์นายด่านบอกว่า **การบำเพ็ญคือบำเพ็ญจิต ปากกินเจ แต่ใจไม่เจ แม้จะได้บุญกุศล แต่พระคัมภีร์หมิงเซิ่งจิง** (คัมภีร์อริยตะวันเดือนหรือวิสุทธิอริยะ) **อ่านน้อยไป คัมภีร์สามคำ** (คำหยาบ) **พ่นออกมามากไป เท่ากับลบหลู่บรรพอาจารย์ ควรจะบำเพ็ญจิตอยู่ที่นี่**ให้มาก เพื่อลดอารมณ์เสียสามเดือน

ถึงตอนนี้ได้สำนึกก็สายเสียแล้วจริง ๆ

ฉะนั้น จึงขอเตือนผู้บำเพ็ญทั้งหลาย จะต้องปฏิบัติจริง อย่าเพียงแต่กายอยู่ในพุทธเทวสถาน ปากกินเจ แต่ใจไม่เจ ถ้าเป็นอย่างนี้ วันข้างหน้าก็หนีด่านมลายอารมณ์ไปไม่พ้น

พระฯผู้คุม : ผู้บำเพ็ญทั้งสามได้เล่าความเป็นมาจบแล้ว

กราบลาอมตะพุทธะจี้กง และลาฉงซิวกลับคืนไปได้

พระอาจารย์ : วันนี้ใช้เวลานานเกินไปมาก เราจะไม่เข้าไปบอกลาพระองค์นายด่าน ขอให้ท่านผู้คุมเรียนขอบพระคุณด้วย

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าผู้น้อยน้อมรับ พร้อมทั้งคารวะส่งอมตะพุทธะจี้กง ส่งนักบุญฉงซิว

พระอาจารย์ : ฉงซิว รีบกราบลาท่านผู้ควบคุมกลับตำหนักฯกัน นกเผิงใหญ่มาถึงแล้ว ไปเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ขอบพระคุณพระฯผู้คุม ศิษย์ขออำลา พระอาจารย์ ศิษย์นั่งดีแล้ว

พระอาจารย์ : เอาล่ะ หลับตา บินได้

ฉงซิวกลับถึงตำหนักฯ จิตญาณคืนสู่ร่างดังเดิม

“ด่านสระหนาว 寒池關 หันฉือกวน”

ตอนที่ 5
ท่องด่านที่สามของจิ่วหยังกวน "ด่านสระหนาว"

วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ด้วยรักชีวิตเขา จึงเฝ้าพร่ำ คำเมตตา
สู่สัมมา สัมพุทธัง อันสูงส่ง
จะกล่อมเกลา ทุกโอกาส คาดจำนง
ด้วยประสงค์ ถ่ายทอดให้ ได้บรรลุจริง

พระอาจารย์ : บารมีธรรมระดับพระพุทธะอริยะเสมอด้วยฟ้าดิน

ผู้บำเพ็ญจะยังไม่สมบูรณ์และบรรลุจริง หากไม่ผ่านจิ่วหยังกวน

ฉะนั้น การที่เบื้องบนจัดตั้งจิ่วหยังกวน จึงมิใช่โหดร้าย แต่เพื่อส่งเสริมผู้บำเพ็ญ ให้ขัดเกลารัศมีญาณจนบรรลุจริงโดยสมบูรณ์

หากไม่ทำการทดสอบอย่างนี้ จะรู้ความเป็นจริง

ของการบำเพ็ญได้อย่างไร

ถึงเวลาท่องจิ่วหยังกวนสำหรับวันนี้แล้ว ฉงซิว รีบขึ้นหลังนกเผิงใหญ่ เราเตรียมออกเดินทางกันเถอะ

ฉงซิว : ศิษย์น้อมรับพระบัญชา

ขอทูลถามพระอาจารย์ว่า เราได้ไปมาจิ่วหยังกวนหลายครั้งแล้ว แต่จิ่วหยังกวนตั้งอยู่ที่ไหน และผู้บำเพ็ญจะไปถึงที่นั่นได้อย่างไรขอรับ

พระอาจารย์ : **เมื่อผู้บำเพ็ญดับขันธ์ลง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้นั้นได้ถวายตัวเป็นศิษย์ ก็จะมานำไปถอนบัญชีชื่อผู้ตายในยมโลก ตรวจสอบบาปบุญ** หากบุญมากบาปน้อยก็จะถูกส่งขึ้นไปข้ามสะพานทองไม่ต้องรับโทษในนรก

ที่สะพานทอง จะมีเทวทูตที่ส่งไปประจำคอยรับตัวแล้วนำส่งไปขัดเกลาที่จิ่วหยังกวน

จิ่วหยังกวนตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก ตรงทางแพร่งระหว่างสวรรค์กับนรก

ฉงซิว : เทวทูตที่ประจำอยู่ที่สะพานทอง เบื้องบนได้จัดส่งลงมาอย่างนั้นหรือขอรับ

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ จัดส่งมาจากตำหนักอนุโมทนาบุญ 樂善堂 (เล่อซั่นถัง)

ฉงซิว : ตำหนักอนุโมทนาบุญ

ศิษย์คิดว่ามีแต่**จิ่วหยังกวน**เท่านั้น ไม่มีส่วนอื่น ๆ อีก

พระอาจารย์ : ไม่เฉพาะ**เล่อซั่นถัง**เท่านั้น ยังมีตำหนัก "**เพิ่มบำเพ็ญ**" 加修堂 (เจียซิวถัง) อีกรวมสองตำหนัก

ฉงซิว : ทั้งสองตำหนักนี้ รับผิดชอบภาระอะไรใน**จิ่วหยังกวน**หรือขอรับ วันหน้าเราจะไปเยี่ยมเยือนด้วยไหม

พระอาจารย์ : ตำหนัก "**อนุโมทนาบุญ**" ทำหน้าที่รายงานและนำส่งผู้บำเพ็ญที่**ประจักษ์ธรรม**[1] แล้ว และรอรับพุทธบุตรเดิมผู้บำเพ็ญไปรายงานตัว ณ ด่าน**จิ่วหยัง**

ส่วนตำหนัก "**เพิ่มบำเพ็ญ**" เห็นชื่อก็รู้ความหมายว่าเป็นสถานที่ให้ผู้บำเพ็ญได้รับการอบรมอีก

ต่อไปอาจารย์ก็จะต้องพาเจ้าไปที่นั่น รายละเอียดเจ้าจะรู้ได้เมื่อถึงเวลานั้น

เวลาล่วงเลยไปมากแล้ว เราไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้...ถึงแล้ว... **ฉงซิว** รีบลงมา

ข้างหน้าคือด่านที่สามของ**จิ่วหยังกวน** มีชื่อว่า "**ด่านสระหนาว**" พระองค์นายด่านกับบริวารคอยต้อนรับเราอยู่แล้ว รีบเข้าไปคารวะเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิวคารวะพระองค์นายด่านและท่านผู้คุมด่านสระหนาวทุกพระองค์

คืนนี้ศิษย์ได้รับสนองพระโองการฯ ติดตามพระอาจารย์จี้กงมาหาข้อมูลที่ด่านของพระองค์ เพื่อสร้างหนังสือเตือนใจผู้บำเพ็ญ หวังว่าพระองค์ผู้อาวุโสได้โปรดแนะนำ

พระฯนายด่าน : ฉงซิว ลุกขึ้นเถิด

ด่านของเราได้รับพระโองการจากพระองค์ท้าวสักกะเทวราชเจ้าก่อนหน้านี้แล้ว รู้ว่าตำหนักฉงเซิงถังจะต้องรับสนองพระโองการ มาหาข้อมูลที่จิ่วหยังกวนเพื่อสร้างหนังสือ ทางด่านของเราเฝ้ารอรับอยู่นานแล้ว

อมตะพุทธะจี้กงและฉงซิว โปรดเข้านั่งพักในตำหนักสักครู่เถิด

พระอาจารย์ : รบกวนแท้ๆ

เราท่องเกือบทั่วแล้วทั้งสามโลก[2] แต่ด่านจิ่วหยังนี้เพิ่งมาเป็นครั้งแรก ฉงซิว เรารีบเข้าไปเถิด

---

[1]ประจักษ์ธรรม คือ ผู้บำเพ็ญวิถีอนุตตรธรรม เมื่อทิ้งกายสังขารไป ได้ประจักษ์ในหนทางแห่งการบรรลุ

[2]สามโลก คือ เทวโลก โลกมนุษย์ และยมโลก

ฉงซิว : ขอรับ

สองข้างประตูพระตำหนัก มีกลอนคู่อยู่บทหนึ่งว่า

"เมื่อชีพยัง ไม่ชั่งใจ ในอัตตา

ชีพอำลา ไม่อาจผ่าน ด่านสระหนาว"

พระฯนายด่าน : เชิญอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวได้โปรดนั่ง

เมื่อกี้ พระองค์บอกว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มาด่านนี้

ฟังดูขัด ๆ ครั้งที่พระองค์ประจักษ์ธรรมก็ได้ผ่านการขัดเกลาจากจิ่วหยังกวนมาแล้วมิใช่หรือ จึงได้บรรลุมรรคผล

พระอาจารย์ : ฮะ ฮะ ฮะ จะว่าไปก็ใช่ แต่ที่เราว่าเป็นครั้งแรกนั้น หมายถึงครั้งแรกที่มาเก็บข้อมูล

เกือบจะทุกแห่งในสามโลกนี้ เราเคยพามือทรงเอกของพระตำหนักต่าง ๆ ในโลกมาท่องจนเกือบทั่วแล้ว มีแต่จิ่วหยังกวนเท่านั้นที่ยังไม่เคยมา

พระฯนายด่าน : พระองค์พูดถูก **หากมิใช่วาระที่โลกเป็นไปเช่นนี้ มีหรือที่เบื้องบนจะโปรดเปิดเผยให้รู้เห็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้อย่างหมดสิ้น**

พระอาจารย์ : สมควรแก่เวลาแล้ว ขอรบกวนท่านนายด่านได้โปรดบัญชา ให้นำฉงซิวไปหาข้อมูลใน

สถานที่จริง เพื่อเป็นข้อเตือนใจแก่ผู้บำเพ็ญเถิด

พระฯนายด่าน : ขอน้อมรับ

บัญชาให้นายทะเบียนรีบนำอมตะพุทธะจี้กงพร้อมด้วยฉงซิว ไปเยือนด่านย่อยของด่านสระหนาวทันที

นายทะเบียน : ผู้น้อยขอน้อมรับ

ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง เชิญนักบุญฉงซิวตามผู้น้อยไป...

ถึงแล้ว ที่นี่คือด่านย่อยของด่านสระหนาว ผู้คุมด่านรอรับอยู่ที่นั่นแล้ว

พระฯผู้คุม : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับนักบุญฉงซิวมาเยือนสระของเรา

ฉงซิว : ที่นี่ไอเย็นแรงมาก มิน่าเล่าจึงได้ชื่อว่า "ด่านสระหนาว"

โอ้โฮ ในสระมีคนมากมายถูกแช่แข็งอยู่ บางคนหนาวสั่นสะท้านน่าสงสาร บางคนหนาวจนหน้าเขียวแล้ว

เรียนถามพระฯ ผู้คุม ที่นี่มิใช่นรก ในสระล้วนแต่ผู้บำเพ็ญวิถีธรรมจริงทั้งนั้นมิใช่หรือ แต่เหตุใดจึงได้รับโทษหนักอย่างนี้

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกให้มาสอบถามเอง สักสองสามรายก็จะเข้าใจ

สามคนนั่นมานี่ รีบกราบรับพระบาทอมตะพุทธะจี้กง และคารวะต่อนักบุญฉงซิวมือทรงเอกจากพระตำหนักไถจงฉงเซิงแห่งโลกมนุษย์เสีย เสร็จแล้วให้เล่าความผิดของตนในระหว่างบำเพ็ญ เพื่อประโยชน์ในการสร้างหนังสือบุญ เป็นข้อเตือนใจผู้บำเพ็ญทั้งหลายว่าอย่าได้ทำผิดซ้ำรอยเช่นนี้ด้วย

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : รับบัญชา

น้อมกราบพระบาทอมตะพุทธะจี้กง และคารวะท่านนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : มิกล้ารับคารวะ

ข้าพเจ้าผู้น้อยเป็นมือทรงแห่งพระตำหนักไถจงฉงเซิงในโลกมนุษย์ รับพระบัญชาให้มาหาข้อมูลที่นี่ ดูท่านทั้งหลายล้วนเป็นผู้บำเพ็ญดี เหตุใดจึงถูกกักขังให้รับทุกข์อยู่ในด่านสระหนาวนี้เล่า

ผู้บำเพ็ญ ก : น่าละอายใจจริง ๆ ฉันเป็นถึงเจ้าตำหนักหลวนถัง ก่อนหน้านั้นได้สร้างตำหนักภายในบ้านไว้ให้ผู้คนมากราบไหว้บูชา ต่อมาผู้มีศรัทธามากขึ้นทุกวัน สถานที่ในบ้านเล็กเกินไป จึงเสนอให้ซื้อที่สร้างตำหนักใหม่

ด้วยเหตุที่ฉันมีความจริงใจ ไม่นานต่อมาเทวสถาน

ใหญ่ก็ก่อตั้งได้สำเร็จ จากนั้น เหล่าเทวทายาทหญิงชาย 鸞生 (หลวนเซิง) ก็เห็นว่าควรจะอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทับทรง ทุกคนจึงพร้อมใจกันกราบทูลความประสงค์ต่อเบื้องบนทักษิณาลัย ขอให้มีการประทับทรงเพื่อฉุดจูงเวไนยสัตว์

ไม่นานต่อมา เบื้องบนทักษิณาลัยโปรดประทานอนุญาต การประทับทรงจึงได้เริ่มขึ้นอย่างราบรื่นและเฟื่องฟูยิ่งขึ้นทุกวัน เหตุนี้ทำให้ฉันเกิดความรู้สึกทะนงตน

ฉันปั้นสีหน้าเคร่งขรึมต่อเทวทายาททุกคนที่เข้ามาในตำหนักฯ ทำให้ผู้คนเกรงขามไม่กล้าเข้าใกล้

แต่หากเทวทายาทคนใดฐานะดี ฉันก็สนิทชิดชอบด้วย

จิตใจที่แบ่งแยกระหว่างคนร่ำรวยสูงศักดิ์กับคนจนต่ำต้อยได้เริ่มขึ้นนับแต่นั้น

ฉันได้สร้างบุญไว้มาก เมื่อตายไปกระจกส่องกรรมจึงส่องไม่เห็น พญายมส่งให้ฉันขึ้นสะพานทอง ฉันเข้าใจว่าจากนี้ไปหมดทุกข์แล้ว ไม่คิดว่าจะถูกนำมาที่สระหนาวของจิ่วหยังกวนนี่ พระองค์นายด่านบอกว่า ฉันรังเกียจคนจน รักคนรวย

ผู้บำเพ็ญที่มีจิตใจอย่างนี้ จะต้องนำมาสำนึกผิด

ด้วยการแช่น้ำแข็ง

ฉันจึงถูกตัดสินให้ลงสระหนึ่งปี มันทุกข์ทรมานจนบอกไม่ถูก ฉันพยายามเรียกร้องต่อพระองค์นายด่านว่า ฉันมีบุญมาก น่าจะหักลบกับความผิดได้

พระองค์ว่า จิตใจของฉันไม่เรียบเสมอกัน จิตปุถุชนยังไม่หมดไป ยากที่จะให้เข้าสู่ดินแดนพระอริยะได้ พระองค์สอบสวนแต่ความผิด แต่ไม่พิจารณาความชอบ เพียงแต่ให้ปรับใจแก้ตัวใหม่ ก็จะบรรลุสู่สุขาวดีได้ตามบุญกุศลที่ได้สร้างสมมา ถึงตอนนี้สำนึกเสียใจก็สายเสียแล้ว

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านผู้อาวุโสที่ให้ความกระจ่าง เชื่อว่าประสบการณ์ของท่านจะเป็นอุทาหรณ์อย่างดีสำหรับผู้บำเพ็ญรุ่นหลังต่อไป

เรียนถามอาจารย์อีกท่านหนึ่ง

ดูท่าทางของท่านเหมือนพระเถระผู้ใหญ่ เหตุใดจึงต้องได้รับโทษทนทุกข์ในด่านสระหนาวนี้ด้วย

ผู้บำเพ็ญ ข : อาตมาเป็นเจ้าอาวาสของวัดแห่งหนึ่ง เป็นเพราะมีทิฐิมาก ไม่สำนึกรู้ในความเป็นจริงว่า **ศาสนาใหญ่ทั้งสามล้วนกำเนิดเดียวกัน**

ทุกครั้งที่มีใครพูดถึงศาสนาอื่น อาตมาก็จะ

ดูแคลนว่าเป็นมิจฉาศาสน์

หากใครเล่าว่า ตำหนักพระที่ไหนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดประทับประทานพระโอวาทได้ลึกซึ้ง ก็จะปรามาสว่า เป็นพวกติดรูปลักษณ์เข้าพวกมาร โดยที่ตนเองก็ไม่เคยศึกษาโอวาทในหนังสือบุญเหล่านั้นตั้งหน้าแต่จะกีดกันศิษยานุศิษย์มิให้เลื่อมใส

เมื่อมีชีวิตอยู่อาตมาเป็นพระผู้ใหญ่ ด้วยเหตุที่ยึดมั่นในตัวอักษรของคัมภีร์วัชรญาณฯ 金剛經 (จินกังจิง) ตีความผิดว่ารูปธรรมทั้งหลายล้วนเป็นสิ่งสมมุติ โดยไม่รู้ว่าที่ว่าสมมุตินั้น หมายถึงสรรพรูปนามทั้งหลายที่มีอยู่ในสากล แต่มิใช่หมายถึงสัจธรรมคำสอนของศาสนา

เมื่อทิ้งกายสังขาร ก็ได้ท่องเที่ยวไปทั่วแดนนรก พอพญายมส่งข้ามสะพานทอง อาตมาก็กระหยิ่มใจคิดว่าได้บรรลุสู่พุทธเกษตรแน่แล้ว ไม่คิดว่าจะถูกรับตัวมาสู่ด่านสระหนาวเช่นนี้

พระองค์นายด่านบอกว่า อาตมาได้รับการอุปถัมภ์จากสาธุชนมาชั่วชีวิต แต่มิได้สำนึกรู้อย่างแท้จริงว่าศาสนาก็คือสิ่งซึ่งเบื้องบนได้อาศัยรูปนามต่าง ๆ เป็นสมมุติฐานเพื่อกล่อมเกลาฉุดช่วยชาวโลก

อาตมามีทิฐิเป็นอารมณ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์หวังให้ผู้บำเพ็ญอาศัยรูปนามสมมุติบำเพ็ญวิถีธรรมจริง แต่มิใช่ให้ยึดถือเป็นอารมณ์

ทุกศาสนาล้วนได้รับสนองพระโองการฯฟ้าลงมาฉุดช่วยชาวโลกตามกาลกำหนดทั้งนั้น

อาตมาเองแม้จะมีกุศลผลบุญอยู่ แต่วจีกรรมไม่เคยลดน้อยเลย อารมณ์อย่างนี้ก็ยากจะบรรลุได้ จึงต้องมาสำนึกผิดอยู่ที่นี่

บัดนี้ ได้รู้แล้วว่า ที่เคยคิดนั้นผิด แต่ก็สายเสียแล้ว พระองค์นายด่านตัดสินให้อาตมาสำนึกผิดอยู่ที่นี่หนึ่งปี ให้หนาวจนเข้ากระดูกอยู่ในสระนี้ทุกวัน มันทรมานจนบอกไม่ถูก

ถ้าพะวงอยู่กับความหนาวจนลืมสำนึกผิด ก็จะยิ่งหนาวจัด แต่ถ้าหากสำนึกได้แม้แต่น้อย ความหนาวก็ลดลง แปลกแท้ ๆ

จึงขอเตือนสงฆ์สาวกทั้งหลาย ขอให้ร่วมมือร่วมใจกับศาสนาอื่น ๆ กล่อมเกลาชาวโลก อย่ามีทิฐิแบ่งเขาแบ่งเรา วันข้างหน้าจะได้ไม่ซ้ำรอยอาตมา

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ให้ความกระจ่างสำหรับสาวกของศาสนาพุทธที่รังเกียจเดียดฉันท์

ศาสนาอื่น ๆ ศิษย์ก็เคยประสบมา ทำให้ไม่ใคร่อยากไปวัด

หวังว่าเสียงจากใจของท่านจะเตือนใจสงฆ์สาวกได้บ้าง

เรียนถามท่านผู้อาวุโสท่านที่สาม ท่านห่มผ้าอย่างนี้เห็นทีจะเป็นแม่ภิกษุณี

ผู้บำเพ็ญ ค : ท่านคิดไม่ผิด

โอ้ย หนาวเหลือเกิน

ขอบคุณที่ท่านและอมตะพุทธะจี้กงได้โปรดมาเยือน ทำให้ฉันพ้นออกมาจากสระน้ำแข็งได้ชั่วขณะ

ฉงซิว : ขอได้โปรดเล่าการบำเพ็ญเมื่อครั้งมีชีวิตเพื่อประโยชน์ในการสร้างหนังสือเตือนใจชาวโลก และผู้ที่กำลังบำเพ็ญอยู่ในขณะนี้

ผู้บำเพ็ญ ค : ฉันปฏิบัติบำเพ็ญในเพศฆราวาสได้ถวายตัวเป็นศิษย์ของอาจารย์ที่วัด ๆหนึ่งด้วยความศรัทธายิ่ง อาจารย์บอกว่าพระพุทธองค์ของเราใหญ่ยิ่งที่สุดแล้ว ไม่ควรไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ อีก มิฉะนั้นจะถูกคนหัวเราะเยาะเอา

ฉันจึงเข้าใจว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นอยู่ในระดับต่ำ เห็นว่าพระองค์เหล่านั้นไม่ได้บรรลุจริง มีแต่พระพุทธองค์เท่านั้นที่เป็นพระศาสดาสูงสุดพระองค์เดียว

เคราะห์ดีที่จิตใจของฉันมีเพียงจุดนี้เท่านั้นที่ยัง

ยึดมั่นอยู่

ด้วยความศรัทธาในการบำเพ็ญ เมื่อตายจึงได้ลงไปลบชื่อออกจากบัญชียมโลก พญายมส่งฉันข้ามสะพานทอง ฉันสำคัญว่าตนเองได้บรรลุแล้ว ไม่คิดว่ากลับถูกส่งมาที่ด่านสระหนาวของจิ่วหยังกวน

พระองค์นายด่านบอกว่า จิตของฉันไม่สำนึกจริง

ชาวโลกชอบก่อเหตุแห่งกรรม พระพุทธองค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้นล้วนเมตตาไม่แบ่งชั้น แต่คนในโลกกลับจัดการแบ่งให้สูงต่ำ เช่นนี้ฉันจึงถูกตัดสินให้เข้าสำนึกผิดในด่านสระหนาวสามเดือน

บัดนี้เสียใจก็สายเสียแล้ว

หวังว่าผู้บำเพ็ญทั้งหลายจะได้เปิดใจ อย่ามีทิฐิยึดมั่นวันข้างหน้าจะได้ไม่ต้องรับทุกข์อย่างนี้

ฉงซิว : ขอบพระคุณที่ท่านได้โปรดให้ความกระจ่าง หวังว่าเสียงจากใจของท่าน จะได้รับการสะท้อนตอบในเร็ววัน

พระฯผู้คุม : ผู้บำเพ็ญทั้งสามจบคำให้การแล้ว กราบลาอมตะพุทธะจี้กง อำลาท่านนักบุญฉงซิว แล้วกลับเข้าสำนึกผิดในสระต่อไป

พระอาจารย์ : ขอบพระคุณท่านผู้คุมที่เหนื่อย

เพื่อเราในวันนี้ หมดเวลาแล้วเราขออำลา

ช่วยขอบพระคุณพระองค์นายด่านแทนเราด้วย

ฉงซิวรีบออกจากด่านขึ้นหลังนกเผิงใหญ่

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง น้อมส่งนักบุญฉงซิวกลับพระตำหนัก

ฉงซิว : ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์โปรดนำกลับ...

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้...ถึงตำหนักฉงเซิง

จิตญาณของฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

“ด่านสระร้อน 暑池關 สู่ฉือกวน”

ตอนที่ 6
ท่องด่านที่สี่ของจิ่วหยังกวน "ด่านสระร้อน"

วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ปลุกให้ตื่นด้วยเมตตา พ้นพาฝัน "หนันกวา[1]"
ตื่นจากหนันกวา พาตัวพ้นผ่านด่าน
ด่านท่องหนังสือสรรค์ ยิ่งใหญ่ปานสิงขร
ไยฤๅจะผันผ่อน หย่อนใจให้ป่วยการ

พระอาจารย์ : เวลาท่องจิ่วหยังกวนสำหรับวันนี้มาถึงแล้ว ฉงซิวเตรียมตัวเดินทางได้

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ ศิษย์เห็นพระองค์ต้องไปอรรถาธรรมทุกหนแห่ง เหนื่อยยากนักหนา ล้วนทำเพื่อเวไนยฯ

---

[1] *หนันกวา* 南瓜 เป็นชื่อเมืองโบราณ
ความฝันหนันกวา 南瓜之夢 (หนันกวาจือเมิ่ง) เป็นคำอุปมาว่าชีวิตคนเราแสนสั้น

พวกเราเป็นหนี้พระองค์มากมายเหลือเกิน

พระอาจารย์ : เฮ้ย ฉงซิวพูดเรื่องนี้ทำไม ก็ใครใช้ให้คนหลงงมงายกันอย่างนี้ล่ะ อาจารย์ทนดูเหล่าพุทธะทนทุกข์ตกต่ำเวียนว่ายอยู่ในโลกียวิสัยไม่ได้ จึงต้องมาเคี่ยวกันหน่อย

ฉงซิว : กำหนดกาลนี้พระอาจารย์รับสนองพระโองการ ศิษย์ทั้งหลายจึงโชคดีได้รับการฉุดช่วยจากพระอาจารย์

ในขณะที่พระองค์กำลังอรรถาธรรมอยู่ที่นี่ พร้อมกันนั้น พระองค์จะปรากฏโปรดสัตว์ในที่อีกแห่งหนึ่งก็ได้ใช่ไหมขอรับ

พระอาจารย์ : ใช่แล้ว

"ในแม่น้ำพันสาย มีจันทร์ฉายอยู่พร้อมกัน"

千江有水千江月

(เชียนเจียงโหยวสุ่ยเชียนเจียงเอวี้ย)

ขณะนี้แม้อาจารย์จะกำลังนำเจ้าไปหาข้อมูลในจิ่วหยังกวน แต่ก็สามารถไปให้โอวาทในที่ต่าง ๆ ได้พร้อมกัน

ฉงซิว : พระอาจารย์สูงด้วยพระบุญญาธิการจริง ๆ มิน่าเล่า ชาวโลกจึงยกย่องพระองค์ว่า อมตะพุทธะเดินดิน

พระอาจารย์ : ชาวโลกยัดเยียดสมญานี้ให้จนอาจารย์อยู่นิ่งไม่ได้ ต้องออกวิ่งเต้นโปรดสัตว์ไปทั่ว

ฉงซิว : พระอาจารย์มีพระบุญญาธิการและอิทธิปาฏิหาริย์ยิ่งนัก จนชาวโลกต้องถวายสมญาแด่พระองค์อย่างนี้ต่างหาก

พระอาจารย์ : ค่ำแล้วเราไปกันเถอะ รีบขึ้นหลังนกเผิงใหญ่

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว เชิญพระอาจารย์

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้... ถึงแล้ว

ฉงซิวรีบลงมา ข้างหน้าคือด่านสระร้อนด่านที่สี่ของจิ่วหยังกวน พระองค์นายด่านคอยเราอยู่ที่นั่นแล้ว เข้าไปกราบคารวะเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิวกราบเฝ้าพระองค์นายด่านสระร้อนและเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ คืนนี้ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมารบกวนที่ด่านของพระองค์ ขอได้โปรดอภัย

พระฯนายด่าน : ฉงซิวไม่ต้องคารวะ ลุกขึ้นเถิด

พูดว่ารบกวนไปไย เจ้ารับสนองพระโองการสร้างหนังสือบุญ เราทั้งหลายจะต้องร่วมมือช่วยเหลือจึงจะถูก

นิมนต์อมตะพุทธะจี้กง เชิญฉงซิวเข้าไปพักผ่อน

ในตำหนักสักครู่ก่อน

พระอาจารย์ : ดี เข้าไปนั่งข้างใน ฉงซิวรีบเข้าไปด้วยกัน

ฉงซิว : ขอรับ สองข้างประตูตำหนักมีกลอนคู่เขียนไว้ว่า

"บรรลุเซียนพุทธะ ใครจะไม่ผ่านทางนี้

พระวิสุทธิอริยปราชญ์ ไม่คลาดผ่านทวารนี้"

พระฯนายด่าน : นิมนต์อมตะพุทธะจี้กง เชิญฉงซิวโปรดนั่ง

พนักงานข้างใน เชิญน้ำชามาถวาย

พระอาจารย์ : พระฯ นายด่านเกรงใจไปแล้ว คืนนี้อาตมาพาฉงซิวมาที่ด่านของท่าน ขอท่านได้โปรดแนะนำ

พระฯนายด่าน : อมตะพุทธะจี้กงช่างถ่อมพระองค์ ทางด่านของข้าพเจ้าจะเรียนให้ทราบทุกอย่างเพื่อประโยชน์ในการสร้างหนังสือ

ฉงซิว มีปัญหาอะไรจะถามไหม

ฉงซิว : ทูลถามพระองค์นายด่าน เหตุใดด่านนี้จึงได้ชื่อว่า "ด่านสระร้อน"

พระฯผู้คุม : ในสังกัดด่านนี้ ยังมีด่านย่อยอีกเก้าด่าน แต่ละด่านมีพระผู้คุมหนึ่งท่าน ภายในด่านร้อนระอุ

โดยเฉพาะด่านย่อยที่เก้า จะร้อนเท่ากับไอร้อนในหม้อหุงข้าว เพื่อเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ

เมื่อมีชีวิต แม้เขาจะเดินอยู่บนเส้นทางอริยะ แต่มักไม่พ้นผิด ผิดแล้วรู้ตัวรีบเปลี่ยนแปลง ชื่อที่จารึกอยู่กับด่านสระร้อนก็จะถูกลบออกไปได้เอง

ฉงซิว : เป็นเช่นนี้เอง ขอบพระคุณพระองค์นายด่านที่โปรดประทานความกระจ่าง

พระอาจารย์ : ขอรบกวนท่านนายด่านได้โปรดบัญชาให้นำฉงซิวไปเก็บข้อมูลในสถานที่จริงด้วย

พระฯ นายด่าน : น้อมรับ

ให้นายทะเบียนนำอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวไปหาข้อมูลที่ด่านสระร้อน เพื่อประโยชน์ในการสร้างหนังสือทันที...

นายทะเบียน : ผู้น้อยน้อมรับพระบัญชา

เชิญอมตะพุทธะจี้กงกับนักบุญฉงซิวตามผู้น้อยไป

...ถึงแล้ว

พระฯผู้คุม : ขอต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับนักบุญฉงซิวมาเยือนด่านของเรา

พระอาจารย์ : มิต้องคารวะ รีบพาเขาเข้าไปเถิด

พระฯผู้คุม : ขอน้อมรับ เชิญตามข้าพเจ้ามาได้

ฉงซิว : เอ ทำไมไม่เห็นมีอะไร แต่ผู้บำเพ็ญเหงื่อท่วมกันทุกคน บางคนอย่างกับร้อนจนหน้าแดงก่ำ แต่ไม่เห็นเครื่องทำความร้อนอะไรที่ไหนเลย

พระฯผู้คุม : นักบุญฉงซิว ขณะนี้ท่านไม่มีกรรมนี้ จึงไม่อาจรับรู้ได้ว่า เขาเหล่านั้นกำลังถูกเผาผลาญด้วย **เพลิงไฟของฟ้าดินที่เกิดขึ้นในกายตนตาม “บาปเวรที่เกิดแต่จิต”**

ฉงซิว : “เพลิงไฟของฟ้าดิน” แต่ศิษย์ไม่เห็นเพลิงไฟมาจากไหนเลย

พระฯผู้คุม : **เพลิงไฟของฟ้าดินก็คือเพลิงบาปที่เกิดขึ้นในแต่ละตน** เป็นอากาศธาตุที่มองไม่เห็นรูปลักษณ์

ฉงซิว : ถ้าเช่นนั้น เพลิงบาปนั้นเมื่อไรจะมอดดับเล่าขอรับ เมื่อมองไม่เห็นแล้วจะดับได้อย่างไร ศิษย์ว่าอย่างนี้หน่วยดับเพลิงโลกก็ทำอะไรไม่ได้

พระฯผู้คุม : นักบุญฉงซิวพูดให้ขบขัน **เพลิงไฟนี้เกิดจากบาปเวร ก็ดับได้เมื่อบาปเวรได้ลบล้างไปน่ะสิ**

ฉงซิว : แล้วจะดับได้เมื่อไหร่เล่าขอรับ

พระฯผู้คุม : ผู้บำเพ็ญทุกคน หากสำนึกผิดได้อย่างจริงใจ แสงญาณก็จะปรากฏขึ้นใหม่อีก เพลิงบาป

ก็จะดับไป ทำให้รู้ได้ว่าเขาได้สำนึกผิดแล้ว ผู้คุมก็จะรายงานต่อพระองค์นายด่านให้พ้นด่านนี้ไปได้

ฉงซิว : ขอกราบเรียนถามอีกว่า ผู้ที่ถูกเคี่ยวกรำในด่านนี้ มีที่ทนไม่ไหวบ้างไหม ศิษย์หมายถึงว่า ถ้าเขาทนไม่ไหว จะรู้ได้อย่างไรและจัดการอย่างไร

พระฯผู้คุม : นักบุญฉงซิวถามได้เหมาะ

ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญที่ถูกเคี่ยวกรำในด่านนี้จะผ่านพ้น ไปได้ทุกคน **บางคนก็ทนร้อนไม่ได้จน "แสงแตก" คือแสงญาณแตกกระจายดับหมดไป** อย่างนี้เราก็จะส่งเขาลงไปในนรก ให้เข้าวงเวียนกรรมเกิดเป็นคนบำเพ็ญใหม่

ฉงซิว : อย่างนี้นั่นเอง ศิษย์เข้าใจแล้ว

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกผู้บำเพ็ญบางคนมาให้ท่านซักถาม จะได้เข้าใจดียิ่งขึ้น

เจ้าทั้งสามมากราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง และคารวะนักบุญฉงซิว มือทรงเอกแห่งเทวตำหนักไถจงฉงเซิง พร้อมทั้งเล่าเรื่องการบำเพ็ญ และเหตุที่ถูกตัดสินให้เข้ามารับการเคี่ยวกรำในด่านสระร้อนนี้โดยละเอียดด้วย

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง คารวะนักบุญฉงซิว เอ๊ะ คนในโลกมนุษย์มาถึงที่นี่ได้อย่างไร

ฉงซิว : ท่านผู้อาวุโสทั้งสามอย่าได้แปลกใจไปเลย ผู้น้อยกับพระอาจารย์จี้กง ได้รับสนองพระโองการให้มาบันทึกเรื่องราวในด่านจิ่วหยัง เพื่อสร้างหนังสือบุญเอาไว้เตือนใจชาวโลก

ขอเรียนถามอาจารย์ท่านนี้ ดูท่านร้อนมากเหลือเกิน

ผู้บำเพ็ญ ก : ใช่ ร้อนมากจนเกือบทนไม่ได้อยู่แล้ว

ฉงซิว : เรียนท่านผู้คุม จะให้ท่านทั้งสามนี้พักโทษจากไฟร้อนชั่วคราวได้ไหมขอรับ เพื่อจะได้เล่าเรื่องราวได้สบายหน่อย

ผู้ควบคุม : ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจผ่อนผันให้ได้ ด่านนี้สร้างขึ้นจากธรรมชาติของฟ้าดิน ผู้มีบาปเวรกรณีนี้ติดตัว เมื่อมาถึงที่นี่ก็จะร้อนขึ้นมาเอง

คนที่ไม่มีบาปเวรนี้จะไม่รู้สึก ข้าพเจ้าได้แต่รับสนองพระบัญชาควบคุมดูแลผู้บำเพ็ญที่ถูกเคี่ยวกรำ แต่ไม่สามารถจะทำให้เขาพักการเคี่ยวกรำจากเพลิงบาปของเขาเองได้

พระอาจารย์ : ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ดูฤทธิ์ของจี้กงสิ โอม มานิปามิฮง เพี้ยง

ผู้บำเพ็ญ ก : อิทธิฤทธิ์ของอมตะพุทธะจี้กงสูงส่งเสมอ แค่ขยับพัดนิดเดียวเท่านั้น ก็ยิ้มระรื่นกันได้แล้ว

ฉงซิว : อาจารย์ท่านนี้ได้โปรดเล่าความเป็นมาเถิด

ผู้บำเพ็ญ ก : ได้ เมื่อมีชีวิตอยู่ ฉันเป็นเจ้าตำหนักพระแห่งหนึ่ง ได้สร้างบุญฉุดช่วยคนและบำเพ็ญดีมาก่อน พอตายไปกลับถูกพามารับโทษที่นี่ ไม่น่าเลย

โอย (เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจากความร้อนที่กลับเผาไหม้ผู้บำเพ็ญรายนี้อีก)

พระฯผู้คุม : จนบัดนี้แล้วเจ้าก็ยังไม่สำนึก มิน่าเล่าเพลิงบาปจึงมาถึงตัวอีก หากไม่สำนึกผิดที่แล้วมาถึงขั้นแสงญาณแตกกระจาย เจ้าจะต้องถูกส่งลงนรก ไปเข้าวงเวียนเกิดตายอีก ถึงเมื่อนั้นสำนึกก็สายเสียแล้ว

ผู้บำเพ็ญ ก : โอย ร้อน ร้อน ร้อน อมตะพุทธะจี้กงได้โปรดช่วยด้วย

พระอาจารย์ : สร้างกรรมเองโทษใครไม่ได้ เพื่อเห็นแก่การสร้างหนังสือ จะช่วยเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ผู้บำเพ็ญ ก : เฮ้อ เย็นสบายแล้ว ๆ
ขอบพระคุณอมตะพุทธะจี้กง

พระฯผู้คุม : ยังไม่รีบเล่าอีก

ผู้บำเพ็ญ ก : จะเล่าแล้วขอรับ
ฉันเป็นเจ้าตำหนักพระ (ถันจู่) ตำหนักหนึ่ง
เดิมทีทำการค้า ต่อมาได้รับพระโองการจาก

พระองค์**เสวียนเทียนซั่งตี้** 玄天上帝 (ตี่เอี่ยกง หรือตั่วเหล่าเอี๊ย) อยากให้ลูกศิษย์สร้างตำหนักพระ เพื่อพระองค์จะแสดงพระบุญญาธิการกล่อมเกลาชาวโลก

ดังนั้น ด้วยพระประสงค์ของพระองค์ ฉันก็ได้เปลี่ยนแปลงร้านค้าของตนให้เป็นเทวตำหนัก

พระองค์**เสวียนเทียนซั่งตี้**จึงปรากฏพระบุญญาธิการช่วยผู้คนได้มากมาย ฉันก็สนองพระบัญชาทำหน้าที่เจ้าตำหนัก อีกทั้งเป็นมือทรงด้วย

ฉันใฝ่ธรรมและฉุดช่วยผู้คนไว้ไม่น้อย เทวบุตร (สาธุชนที่ขึ้นต่อตำหนักเทวสถาน) มีมากขึ้นทุกวัน

ด้วยนิสัยมุทะลุ ฉันชอบใช้อารมณ์รุนแรงบ่อย ๆ ทำให้เทวบุตรของตำหนักพระค่อย ๆ หายหน้าไป แต่เนื่องด้วยมีผู้เข้าออกกันมาก ฉันจึงไม่ได้ใส่ใจ

ฉันทำหน้าที่เป็นมือทรงของพระองค์**ตี่เอี่ยกง**อยู่ถึงยี่สิบปี ในระหว่างนั้น ฉันมีความเที่ยงธรรม ตรงไปตรงมา ไม่โลภในเงินทอง แต่โทสะแรงมาก และไม่ยอมให้ใครติติง พอตายไป พญายมยกย่องว่า ฉันเคยฉุดช่วยคนให้บำเพ็ญ ถือเป็นบุญใหญ่ จึงส่งฉันข้ามสะพานทอง

ฉันดีใจว่าจะได้ท่องสวรรค์ให้หรรษากันคราวนี้ ไม่คิดว่าจะถูกส่งมาที่ด่านสระร้อนนี่ จึงขัดใจมาก คิดว่า

ตนเองอนุเคราะห์ชาวโลกมายี่สิบปีเพื่อสัมปทาธรรม อีกทั้งไม่เคยโลภในเงินทองของตำหนักพระ ฉันทำเพื่อเป็นปากเสียงแทนเบื้องบนโดยแท้ ไม่เคยคิดว่าจะต้องตกทุกข์ทรมานอย่างนี้

พระอาจารย์ : เอาล่ะ อย่าคับอกคับใจไปเลย การจะบรรลุจริงนั้น จะต้องกำจัดนิสัยปุถุชนให้หมดไป ไม่เช่นนั้นจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร ถ้าไม่เปลี่ยนแปลงจะต้องถูกส่งไปเวียนว่ายต่อในนรก **ส่วนบุญก็จะเป็นเพียงวาสนาได้เชยชม** แล้วไปเกิดใหม่ในชีววิถีหกด้วยชีวประเภทไหนก็ไม่รู้ ขอเตือนให้ท่านละอารมณ์เสียจะได้เสวยสุขบนวิมานนับหมื่นปี ไม่ต้องทุกข์ยากกับการเวียนว่ายต่อไป ไม่วิเศษกว่าหรือ

ผู้บำเพ็ญ ก : ขอบพระคุณอมตะพุทธะจี้กงได้โปรดชี้นำ ศิษย์จะจดจำไว้

ฉงซิว : ผู้น้อยก็ขอภาวนาให้ท่านพ้นจากด่านได้ในเร็ววัน

ขอเรียนถามอาจารย์ที่สวมชุดพิธีกรรมท่านนี้ ท่านคงเป็นผู้อาวุโสในตำหนักพระกระมัง เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ข : ใช่แล้ว...

พูดแล้วมันน่าอับอาย ครั้งมีชีวิต ฉันเป็นเจ้าตำหนักพระแห่งหนึ่ง อีกทั้งเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้ง ได้สนองพระโองการจัดบัลลังก์ทรง เพื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ประทับประทานพระโอวาทกล่อมเกลาสาธุชน ฉันทำหน้าที่เป็นมือทรง มีสาธุชนศรัทธากันมาก

จากนั้น ฉันก็เริ่มลำพองตน **สำคัญว่าเบื้องบนได้อาศัยความสามารถของฉัน จึงเกิดคุณประโยชน์เช่นนี้ได้**

ฉันไม่รู้ตัวว่าโอหังอย่างนี้ แม้มีใครตักเตือนด้วยอาการเกรงใจ ฉันก็ไม่ยอมรับ ทั้งยังเชิดหน้าบอกว่า "ฉันกล่อมเกลาชาวโลกแทนเบื้องบน"

พอตาย ฉันก็ถูกรับตัวไปถอนชื่อจากบัญชียมโลก พญายมส่งฉันขึ้นสะพานทอง ตอนนั้นฉันยิ่งคึกคักมากขึ้น ไม่คิดว่าจะถูกรับตัวมาที่ด่านจิ่วหยัง พระองค์นายด่านบอกว่า **"ผู้บำเพ็ญมีจิตใจลำพอง ไม่รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน เสียแรงที่พระอริยปราชญ์ได้โปรดอบรมสั่งสอน"** จึงตัดสินให้ฉันเข้าสำนึกผิดในด่านสระร้อนหนึ่งปี ไม่คิดว่าพอเข้ามาถึง ก็เหมือนตกอยู่ในหม้อไฟใหญ่ร้อนเจียนตาย

ขณะที่เหงื่อตกพลั่ก ๆ นั้น หากเกิดจิตลำพอง

เหมือนเมื่อมีชีวิตอยู่ ตรงหน้าก็จะเกิดภาพชั่วร้ายที่ไม่กล้าคิดว่านั่นคือตัวเอง

ละอายต่อพระพุทธะอริยเจ้า ที่พระองค์อุตส่าห์กล่อมเกลาเหลือเกิน

เคราะห์ดีที่เคยสร้างตำหนักพระและอรรถาธรรมเป็นผลบุญไว้บ้าง จึงได้พ้นจากการถูกทรมานในนรก แต่จะก้าวสู่แดนวิมุตติ ยังจะต้องฝึกฝนอยู่ที่นี่ไปก่อน

จึงหวังว่าเพื่อนผู้บำเพ็ญในโลก จงอย่าเอาเยี่ยงอย่างฉัน พึงรู้ว่าเบื้องบนอาศัยคนช่วยแพร่ธรรม และยิ่งจะต้องรู้ว่า

สิ่งศักดิ์สิทธิ์กับคนร่วมกันทำ จึงเป็นงานธรรม ลำพังคนอย่างเดียว ไม่มีน้ำหนักเท่าใดเลย

ฉงซิว : ขอบคุณท่าน หวังว่าเสียงจากใจของท่านจะเป็นอุทาหรณ์ให้แก่ผู้บำเพ็ญในโลกได้ และขอให้ท่านพ้นจากด่านในเร็ววัน

ขอเรียนถามผู้อาวุโสอีกท่านหนึ่ง ท่านก็คงเป็นผู้รับผิดชอบตำหนักพระแห่งใดคนหนึ่งกระมัง

ผู้บำเพ็ญ ค : ใช่ ฉันเป็นศิษย์ของพระอริยมาตานภาลัย 天上聖母 (เทียนซั่งเซิ่งหมู่ พระองค์หนึ่งที่รักษาการแทนพระแม่ทับทิม) ด้วยบุญบันดาล ฉันได้สร้างศาล

พระแม่ทับทิมไว้ให้สาธุชนกราบไหว้ ตัวเองก็ทำหน้าที่เป็นมือทรงของพระองค์ด้วย

จิตใจของฉันมุ่งแต่จะฉุดช่วยชาวโลกโดยไม่มีอคติแม้แต่น้อย ฉะนั้นเมื่อสร้างศาล จึงมีสาธุชนมาร่วมบุญมากมาย งานบุญก็กว้างขวางยิ่งขึ้นทุกวัน

ฉันไม่โลภและยังมีจิตใจเที่ยงตรง มุ่งช่วยคนทั้งหลาย แต่อารมณ์ร้อนแรง สานุศิษย์ที่ขึ้นอยู่กับศาลนี้ จึงต่างพากันหลีกหนีไปตั้งศาลใหม่ให้สาธุชนกราบไหว้กัน

ฉันโกรธมาก ถือว่าพวกเขาทรยศต่อฉัน จึงเกิดริษยาหาทางโจมตีทุกวิถีทาง กล่าวหาว่าพวกเขาสร้างศาลเพื่อหวังเอาเงินเข้าพกของตัวเอง

ฉันหาโอกาสกล่าวร้ายพวกเขาเสมอ จนกระทั่งเมื่ออายุได้ 50 ปี ฉันก็ตายด้วยเส้นโลหิตในสมองแตก

วิญญาณได้ลงไปลบชื่อจากบัญชียมโลก พญายมให้ส่งฉันข้ามสะพานทอง

ฉันมั่นใจว่าจะได้กราบเฝ้าเง็กเซียนฮ่องเต้แล้ว ไม่คิดว่าจะถูกส่งมาเคี่ยวกรำที่ด่านจิ่วหยัง ฉันไม่เคยได้ยินชื่อด่านนี้มาก่อนเลยขณะมีชีวิต

เมื่อมาถึง พระองค์นายด่านจึงได้บอกว่า ที่นี่เป็น

สถานที่ฝึกฝนสำหรับผู้บำเพ็ญโดยเฉพาะ พระองค์ว่าฉันมีจิตริษยามาก ไม่เข้าใจว่าทุกคนทำหน้าที่ประกาศวิถีธรรมได้ ต่างฉุดช่วยคนที่มีบุญสัมพันธ์กับตนมาเป็นงานของชาวโลกที่ทุกคนทำได้ ไม่ควรคิดริษยา จึงตัดสินให้ฉันเข้าสำนึกผิดในด่านสระร้อนหนึ่งปี บัดนี้ได้สำนึกก็สายเสียแล้ว

หวังว่าผู้บำเพ็ญในโลกจะไม่เอาเยี่ยงอย่างฉัน จะได้ไม่ต้องมาร้องโอดโอยในด่านจิ่วหยัง เพราะเมื่อนั้นจะไม่ทันการ

พระฯผู้คุม : ทั้งสามเล่าจบแล้ว กราบลาพระอาจารย์จี้กงกับนักบุญฉงซิวได้

ผู้บำเพ็ญ ก : กุศลที่เราได้เล่าเรื่องของตัวเองเพื่อพิมพ์หนังสือ จะมีผลลดหย่อนกำหนดโทษได้ไหม

พระฯผู้คุม : ในขณะที่เล่า เจ้าได้เย็นสบายกันไปพักใหญ่ ถือเป็นความกรุณาแล้ว อย่าได้ร้องขอวุ่นวาย แม้ได้ลดหย่อน แต่เมื่อนั้นจิตของเจ้ายังไม่เปลี่ยนแปลงก็จะถูกเคี่ยวกรำต่อไป

จงสงบใจกลับเข้าไปสำนึกจะเหมาะกว่า

พระอาจารย์ : ถูกต้อง ต่างคนต่างบำเพ็ญ ต่างคนต่างบรรลุ การสำนึกผิดก็เหมือนกัน ใครแก้ไขได้ก่อน

ก็ผ่านด่านไป ขอจากใครไม่สู้ขอจากตัวเอง

ฉงซิว : หวังว่าท่านจะได้พ้นด่านในเร็ววัน ผู้น้อยขอภาวนา

พระอาจารย์ : วันนี้ดึกมากแล้ว เรารีบกลับตำหนักฯ กันเถิด

ขอท่านผู้คุมได้ขอบพระคุณนายด่านแทนเราด้วย เราขอลากลับ

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง ส่งนักบุญฉงซิวคืนตำหนักฯ

พระอาจารย์ : นกเผิงใหญ่มาถึงแล้ว ฉงซิวรีบขึ้นไป เราไปกันได้แล้ว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์โปรดออกเดินทาง

พระอาจารย์ : หลับตา...ไปได้...

ฉงซิวได้กลับถึงตำหนักฯ จิตญาณกลับคืนเข้าร่างดังเดิม ☼

“ด่านมลายโลกีย์ 了凡關 เหลี่ยวฝันกวน”

ตอนที่ 7
ท่องด่านที่ห้าของจิ่วหยังกวน
"ด่านมลายโลกีย์"

วันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

หฤทัยฯ คัมภีร์ ที่ทูนอ่าน สะท้านหนาว
อ่านคร่าวคร่าว เป็นเรื่องง่าย ตื่นใจยาก
แม้มีใคร รู้แจ้งตาม คัมภีร์ฝาก
จะซึ้งหลัก สามศาสนา ว่าร่วมนัย

พระอาจารย์ : ทุกคนรู้ว่าศึกษาธรรมเป็นเรื่องดี แต่ก็พาตัวให้พ้นจากโลกียวิสัยกันได้ยาก ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นเซียนนั้นดี แต่จะให้ปลงใจไม่ให้มีอารมณ์รักใคร่ผูกพันก็ทำไม่ได้ แม้แต่ผู้บำเพ็ญเองก็เถอะ บางคนยังตัดเรื่องสุรา นารี พาชี กีฬาบัตร ลาภสักการะไม่ได้เลย ยิ่งความผูกพันกับคนรักสนิทลูกเต้าแล้ว ยิ่งตัดไม่ขาด เหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคใหญ่ของผู้บำเพ็ญ

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ ฟังพระองค์พูดแล้ว

ขัด ๆ พิกล

พระอาจารย์ : ขัดตรงไหน

ฉงซิว : พระองค์บอกว่าพ้นจากโลกียวิสัยกันได้ยาก เช่น เหล้า...พระอาจารย์บางทีก็ดื่มเหล้าไม่ใช่หรือขอรับ แม้แต่เทวสถานสงเคราะห์บางแห่ง เมื่อพระอาจารย์ประทับลง ก็ยังมีการดื่มด้วยมิใช่หรือขอรับ

พระอาจารย์ : เห็นทีสัญลักษณ์นี้จะติดตรึงอยู่ในใจของผู้คนเสียแล้ว จะกลับตัวก็คงยาก อาจารย์เพียงแต่จะแสดงบุญญาธิการในบางโอกาสเท่านั้น ไม่ใช่ติดในน้ำจัณฑ์ หวังว่าทุกคนคงเข้าใจ

แล้วยังไงอีก

ฉงซิว : พระอาจารย์ว่าความผูกพันเป็นอุปสรรคใหญ่ของการบำเพ็ญ

บัดนี้วิถีธรรมถ่ายทอดสู่ครัวเรือน ให้เอาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเป็นบรรทัดฐานของการบำเพ็ญมิใช่หรือ ถ้าตัดขาดความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว แล้วจะบรรลุได้อย่างไร

พระอาจารย์ : ฉงซิวเอ๊ย อย่าชอนเข้าปลายเขาควายสิ ที่อาจารย์พูด หมายถึงความผูกพันของผู้บำเพ็ญที่อาลัยอาวรณ์ต่อลูกหลานมากเกินไป

ลูกหลานคนรักสนิท เป็นผลกรรมที่เกี่ยวเนื่องกันมาแต่ชาติก่อน เมื่อไรผลกรรมนั้นจบสิ้นลง ทุกอย่างก็ควรให้เป็นไปตามนั้น

เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมชาติที่สุด ขณะบำเพ็ญหรือตายจาก หากผูกใจอาวรณ์ก็ยากจะบรรลุ มิใช่ให้ตัดขาดความผูกพันในภาวะปกติ แต่ให้เป็นไปตามธรรมชาติ

ฉงซิว : ฮิ ที่จริงศิษย์ก็เข้าใจ แต่จงใจถามสักหน่อย

พระอาจารย์ : อาจารย์ก็รู้เจตนาของเจ้า เอาล่ะ ได้เวลาแล้ว เราไปกันเถิด

ฉงซิว : ไม่ทราบว่าวันนี้จะท่องด่านไหนขอรับ

พระอาจารย์ : คืนนี้เราจะไปด่านที่ห้าของจิ่วหยังกวน คือด่านมลายโลกีย์

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว เชิญพระอาจารย์ได้

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือด่านมลายโลกีย์ ด่านที่ห้าของจิ่วหยังกวน นายด่านรออยู่ที่นั่นแล้ว ฉงซิวรีบเข้าไปกราบคารวะเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิว กราบคารวะพระองค์นายด่านมลาย

โลกีย์ คืนนี้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมารบกวนที่นี่ ขอพระองค์ได้โปรดอภัย

พระฯนายด่าน : คารวะเฝ้าอมตะพุทธะจี้กง

ฉงซิวยืนขึ้นเถิด มิต้องมากจริยา เชิญเข้าไปพักข้างในสักครู่

ฉงซิว : สองข้างประตูท้องพระโรง มีกลอนคู่เขียนไว้ว่า

"หญิงชายปล่อยกายใจ ไม่รอดด่าน ผ่านสอบจริง
ฟ้าดินยิ่งปัญญา จะปล่อยผ่านสายตา ให้เจ้าผิดไม่ได้"

พระฯนายด่าน : เมื่อกี้ ฉงซิวพูดเกรงใจนัก เจ้ากับอมตะพุทธะจี้กงสนองพระโองการฯมา หนังสือที่สร้างก็เพื่อกล่อมเกลาเหล่าคนเดิมผู้บำเพ็ญ ความตั้งใจดีเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอคารวะด้วยความชื่นชมจริง

ด่านจิ่วหยังเดิมทีมิให้เปิดเผยโดยง่าย หากมิใช่กลียุคขณะนี้ มีหรือจะแพร่งพราย เป็นบารมีเก่าและผลบุญในชาตินี้ที่ฉงซิวเจ้าเฝ้าบำเพ็ญมานานปี ถ้าเป็นคนอื่น คงไม่เกิดบุญวาระนี้

เมื่อชีพจรของธรรมะเวียนมาถึง ตำหนักพระของเจ้าก็ต้องรับหน้าที่ใหญ่กล่อมเกลาชาวโลก เบื้องบนจึงได้มอบภาระสำคัญแก่เจ้า

หวังว่าเจ้าจะสำนึกในพระเจตนาของเบื้องบนกล่อมเกลาชาวโลกให้ไพศาล ซึ่งถือเป็นบุญวาสนาของเหล่าเวไนย

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระองค์นายด่านได้โปรดเอ็นดูอบรมศิษย์ ศิษย์ละอายยิ่งนัก จากนี้ไปจะยิ่งทำเต็มสติกำลัง เพื่อมิให้ผิดต่อเบื้องบนที่โปรดฯมอบหมาย

พระอาจารย์ : ที่ท่านนายด่านพูดมาถูกหมด หวังว่าฉงซิวเจ้าจะจดจำไว้ให้ดี

ดูซิว่ามีปัญหาอะไรจะทูลถามพระองค์ท่านบ้าง

ฉงซิว : ขอรับ ทูลถามว่าเหตุใดด่านนี้จึงได้ชื่อว่า "มลายโลกีย์"

พระฯนายด่าน : ชื่อนี้หมายถึงให้หมดสิ้นความเป็นปุถุชน

ผู้บำเพ็ญถึงขั้นนี้แล้ว หากยังติดนิสัยความเคยชินไม่ดี หรือผูกใจกับอะไรในทางโลก จะต้องมารับการชำระที่ด่านนี้

ฉงซิว : เอ๊ะ ชำระยังไงจะ "สิ้นโลกีย์" ขอรับ

พระฯนายด่าน : ให้นายทะเบียนนำเจ้าไปดูเหตุการณ์จริง ก็จะเข้าใจได้ดีกว่านี้

นายทะเบียน : ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง เรียนเชิญ

นักบุญฉงซิวโปรดตามผู้น้อยมา

พระฯผู้คุม : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวมาเยือน

พระอาจารย์ : มิต้องคารวะ มิต้องคารวะ รีบนำเราเข้าไปข้างในเถิด

พระฯผู้คุม : ทูลเชิญ

ฉงซิว : โอ ทำไมในด่านมีแต่เสียงร้อง โอย โอยดังขรม

โอ้โฮ แมลงตัวใหญ่จัง มันพากันกัดต่อยผู้บำเพ็ญกันใหญ่ บนใบหน้าของบางคนเกาะอยู่ตั้งหลายตัว โอ้ยน่ากลัวจัง ดูพวกเขากัดฟันทน ปล่อยให้มันกัดต่อยทำไมไม่มีใครไล่มันเลย

พระฯผู้คุม : ในด่านมลายโลกีย์มีด่านย่อยอีกเก้าด่าน แต่ละด่านขนาดของตัวแมลงไม่เท่ากัน บางตัวเหมือนยุง บางตัวใหญ่เท่านกกระจอก บางตัวใหญ่เท่านกอินทรีทีเดียว ด่านนี้เป็นด่านเล็กที่สุด แมลงตัวเล็กหน่อย ผู้มีอารมณ์ทางโลกเบาหน่อย ก็จะถูกส่งมาให้แมลงที่นี่ชำระโลกีย์วิสัย

ตามกฎเกณฑ์ ผู้บำเพ็ญที่ถูกขัดเกลา จะตบจะไล่แมลงไม่ได้ จึงเห็นว่าเขาต้องปล่อยให้กัดต่อยอย่างนั้น

ฉงซิว : ผู้บำเพ็ญเหล่านี้ มีโลกียวิสัยอย่างไรหรือขอรับ จึงต้องถูกขังที่นี่

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกมาให้ถามสักสองสามคน ท่านก็จะเข้าใจ

สามคนนั่น รีบมากราบอมตะพุทธะจี้กง และคารวะต่อนักบุญฉงซิวแห่งเทวสถานไถจงฉงเซิงของโลกมนุษย์ให้เล่ารายละเอียดในการบำเพ็ญ และเหตุใดจึงถูกนำมาขังในด่านนี้

นักบุญฉงซิวสนองพระบัญชาเบื้องบน มาเก็บข้อมูลสร้างหนังสือบุญกล่อมเกลาชาวโลก

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบคารวะพระอาจารย์จี้กง คารวะนักบุญฉงซิว พระอาจารย์จี้กงช่วยด้วย ผู้น้อยล้วนเป็นศิษย์ของพระอาจารย์ทั้งนั้น

พระฯผู้คุม : เวรกรรมของใครต่างรับกันเอง โดยเฉพาะการจะบรรลุธรรม ยิ่งจะต้องอาศัยภาวะพุทธจิตอันกลมกลืนของตนพาให้พ้นด่านต่อไป อาจารย์จะช่วยพวกเจ้าได้อย่างไร

พระฯผู้คุม : รีบเล่าความเป็นจริงได้แล้ว

ผู้บำเพ็ญ ก : ครั้งมีชีวิต ศิษย์สร้างสถานบูชาอมตะพุทธะจี้กงไว้ให้ผู้คนกราบไหว้ เข้าใจว่าพระอาจารย์

ดื่มเหล้า จึงคิดว่าศิษย์เอาบ้างคงไม่เป็นไร จึงดื่มทุกวัน

แต่ส่วนงานธรรมะ ศิษย์ก็ทำจริง ฉุดช่วยคนไว้ไม่น้อย ไม่คิดว่าพอตายแล้วไม่ได้เป็นเซียนทันที กลับถูกรับมาที่นี่ ถูกยุงดูดเลือดตามหน้าตามตัวทุกวัน เจ็บปวดเหลือทน

พระอาจารย์ได้โปรดฯ

ศิษย์ผิดเพราะเลียนแบบพระอาจารย์นะ

พระอาจารย์ : โธ่ ที่ดีไม่เลียน กลับเลียนที่ไม่ดี อาจารย์ฉุดช่วยผู้คนตามจริตและบุญกรรมของเขา ไม่ใช่ดื่มเพราะอยาก

ในครั้งนั้นอาจารย์แสดงบุญญา เพื่อเตือนใจชาวโลกให้รู้ว่า

"ใจเจสำคัญกว่าปากเจ"

อย่าได้เข้าใจเจตนาของอาจารย์ผิดไป ถ้าเจ้าเผลอดื่มไปเล็กน้อยยังไม่น่าเกลียด ถ้าดื่มทุกวันจะไม่เป็นศิษย์ของผีเหล้าไปหรือ เป็นศิษย์ของพระอาจารย์จี้กงได้ยังไง

ฉงซิว : นอกจากดื่มเหล้าแล้ว ยังมีอะไรอีกบ้างที่ต้องมาสำนึกผิดให้กายบริสุทธิ์ในด่านมลายโลกีย์นี้

พระฯผู้คุม : ไม่เพียงดื่มเหล้าเท่านั้น บุหรี่ หมากพลู

ฯลฯ ล้วนเป็นข้อห้ามของผู้บำเพ็ญ ผู้บรรลุจริงอย่างสมบูรณ์จะต้องตัดสิ่งเสพติดทั้งนั้นให้หมดไป จึงจะเพียบพร้อม

จงซิว : โชคดีที่ศิษย์ไม่แตะต้อง ทั้งเหล้า หมากพลู บุหรี่ ม่ายงั้นก็เสร็จละสิ

เรียนผู้อาวุโสท่านนี้ ดูท่านหน้าตาใจดี เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่ด้วย

ผู้บำเพ็ญ ข : ฉันเป็นพุทธมามกะที่ศรัทธามากคนหนึ่ง ได้ศึกษาหลักธรรมอย่างลึกซึ้ง และไปอรรถาธรรมตามที่ต่าง ๆ เสมอ

ฉันบำเพ็ญมาสามสิบกว่าปี แต่พะวงถึงลูกหลาน**มาก ห่วงคนโน้น ทุกข์คนนี้ คิดถึงคนนั้นอยู่ตลอดเวลา แม้ใกล้ตายก็ยังวางใจไม่ลง เขาว่ากันไว้ไม่ผิดว่า**

"วางอะไรก็วางได้ แต่ลูกหลานเท่านั้นที่วางไม่ลง"

พอตายไปพญายมตรวจสอบเห็นว่า ฉันมีผลบุญจากการบรรยายธรรม จึงส่งฉันข้ามสะพานทอง คิดว่าจะได้ขึ้นสู่สุขาวดีแล้ว ไม่คิดว่าจะถูกส่งมาที่นี่

ครั้งมีชีวิต ฉันพลิกคัมภีร์เท่าไรก็ไม่เคยเห็นคำว่า "จิ่วหยังกวน" เพิ่งจะมาพบที่นี่

บัดนี้ ฉันได้สำนึกแล้วว่า ลูกหลานคือผู้เกี่ยวกรรมกันมา ฉันกำลังทรมานอยู่ที่นี่ ลูกหลานก็แทนตัวไม่ได้ ขัดเคืองใจจริง ๆ

พระองค์นายด่านบอกว่าฉันมีอุปสรรค เพราะอารมณ์ผูกพัน จึงตัดสินให้เข้าสำนึกในด่านสามเดือน

บัดนี้ฉันเข้าใจแล้ว แมลงวันใหญ่เหล่านั้นก็ได้เลิกกัดต่อยฉันแล้วก่อนหน้านี้

ฉงซิว : โอ ยินดีด้วย

แต่กำหนดโทษยังไม่หมดไม่ใช่หรือ ทำไมแมลงใหญ่จึงไม่กัดต่อยอีก

พระฯผู้คุม : แมลงใหญ่เหล่านั้นเป็นนิมิตที่เกิดจากควันธูปของพระพุทธเจ้า เขามีญาณรู้ทุกอย่าง

เมื่อผู้บำเพ็ญปลงตกในโลกียวิสัย หนี้เวรหมดไป แมลงก็รู้ได้ จะไม่รังควานอีก ข้าพเจ้าก็รู้ได้เช่นกัน ก็จะถวายรายงานแก่พระองค์นายด่านให้ส่งตัวผ่านด่านไป

ฉงซิว : เป็นเช่นนี้เอง

เรียนถามอาจารย์ท่านต่อไป ดูท่านก็เป็นผู้ได้รับวิถีธรรม เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ค : อมิตาพุทธ พูดแล้วน่าละอาย เมื่อมีชีวิต อาตมาเป็นเจ้าอาวาสวัดหนึ่ง ปกครองวัดอย่าง

เป็นธรรม พุทธานุภาพได้บันดาลให้อุบาสก อุบาสิกาศรัทธาขึ้นกับวัดคับคั่ง

ตั้งแต่อาตมาได้ฌาน สาธุชนพากันมารับศีลมากมาย ลาภสักการะจากสานุศิษย์ก็มากขึ้นทุกวัน วันนี้นิมนต์ไปฉันที่โน่น วันนั้นที่นั่นฯ เป็นบุญปากเหลือเกิน สานุศิษย์ก็ถือเป็นเกียรติที่นิมนต์อาตมาไปเป็นแขกพิเศษได้ จึงมีผู้นิมนต์กันไม่ขาดสายจนกระทั่งมรณภาพ อาตมาลงนรกไปลบชื่อบัญชีผู้ตาย พญายมส่งอาตมาขึ้นสะพานทอง คิดว่าจะได้อยู่ร่วมกับพระพุทธะแล้ว ไม่คิดว่าจะถูกส่งมาที่จิ่วหยังกวน พระองค์นายด่านมลายโลกีย์บอกว่าอาตมาโลภเรื่องปากท้อง ยินดีในลาภสักการะ ความคิดนี้จะต้องกำจัดเสีย จึงตัดสินให้รับโทษอยู่สามเดือน

เมื่อนึกถึงความเลวต่าง ๆ ครั้งมีชีวิต ซึ่งชอบที่จะรับการต้อนรับขับสู้จากผู้อื่น ทำให้ละอายใจนัก หวังว่าผู้บำเพ็ญทั้งหลายจะไม่เอาเยี่ยงอย่างอาตมา เพื่อจะได้ไม่ต้องยังไม่ทันถึงเบื้องพระพุทธบาท แต่กลับมาถึงด่านมลายโลกีย์เสียก่อน

พระฯผู้คุม : ทั้งสามก็ได้เล่าเรื่องของตนจบลงแล้วกราบลาอมตะพุทธะจี้กงและลานักบุญฉงซิวเสีย

พระอาจารย์ : ค่ำแล้ว เรากลับพระตำหนักกันเถิด

รบกวนท่านผู้คุมช่วยขอบพระคุณพระองค์นายด่านแทนอาตมาด้วย

ฉงซิว รีบขึ้นนกเผิงใหญ่ เรากลับกันเถอะ

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโสทุกท่าน ศิษย์กับพระอาจารย์จี้กงขอลากลับตำหนัก

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง และน้อมส่งนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : ศิษย์นั่งได้ที่แล้วขอรับ

พระอาจารย์ : ดี หลับตา...บินได้

มาถึงตำหนักฉงเซิง จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

ตอนที่ 8
ดูเหตุการณ์เมื่อชาวโลกทิ้งกายสังขาร

วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ชาวโลกอย่าพูดว่า ฟ้าไม่มีนัยน์ตา
ครบถ้วนบุญญา พาขึ้นอาสน์บัว
เตือนเจ้าเฝ้าบำเพ็ญ ละเว้นความชั่ว
จะได้บัวเสียบัว อย่ามัวเสียโอกาสบุญ

พระอาจารย์ : ฉงซิว เตรียมตัวไปกันเถอะ

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ ศิษย์เพิ่งจะบึ่งมาจากเมืองไต้ไถหนัน ขับรถเองอีกด้วย ยังเมื่อยล้าอยู่เลย

พระอาจารย์ : อืมม์ เหนื่อยนะ อาจารย์ก็บอกได้เหมือนกันว่า "ฉงซิวเอ๋ย เพื่อที่จะมาสร้างหนังสือ เมื่อกี้อาจารย์ก็เพิ่งบึ่งมาจากประเทศทางเอเชียอาคเนย์"

ถ้าอย่างนี้ เราจะเลิกสร้างหนังสือได้ไหม

ฉงซิว : โธ่ พระอาจารย์เป็นวัชรสังขารที่ไม่บุบสลาย แล้วศิษย์จะเปรียบกับพระองค์ได้ยังไง อย่าว่าแต่

กายเนื้อเลย แม้ทิพยญาณก็ชักจะสู้ไม่ไหวแล้ว

พระอาจารย์ : เอาล่ะ เอาล่ะ อย่าร้องทุกข์นักเลย อาจารย์เอาพัดโบก ๆ ให้หน่อยก็ไปไหวแล้ว หนึ่ง สอง สาม เป็นไง

ฉงซิว : โอ้ย สบายจังเลย พระอาจารย์โบกอีกหน่อยได้ไหมขอรับ

พระอาจารย์ : ฮึ อย่าโลภไม่รู้จักพอสิ โบกอีกจะเกินแรงอัด ค่ำแล้ว ไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งเหมาะแล้ว

คืนนี้เราจะไปท่องด่านไหนหรือขอรับพระอาจารย์

พระอาจารย์ : คืนนี้เราจะไม่ท่องจิ่วหยังกวน อาจารย์จะนำเจ้าไปดูเหตุการณ์ของคนที่กำลังจะทิ้งกายสังขาร

หลับตา เตรียมตัว บินได้...ถึงแล้ว

ฉงซิว : เอ๊ะ นี่มันโรงพยาบาลไม่ใช่หรือขอรับ ทำไมเราจึงมาที่นี่กัน

พระอาจารย์ : ไม่ต้องพูดมาก เข้าไปข้างในก็รู้เอง

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ เราล่วงล้ำเข้าไปในห้องคนไข้อย่างนี้ จะถูกเขาไล่ออกมาหรือเปล่า

พระอาจารย์ : เจ้าลืมไปแล้วล่ะสิ ขณะนี้เรากำลัง

ท่องไปด้วยญาณทิพย์ ชาวโลกไม่เห็นเราหรอก

ฉงซิว : อ้อ ใช่แล้ว

เอ๊ะแปลก องค์เจ้าที่ใหญ่ แป๊ะกง และนายทหารเอกทั้งสองของยมบาลประจำเมืองมาที่นี่ทำไม

พระอาจารย์ : เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้ เราเข้าไปดูกัน

เจ้าที่ใหญ่ : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง เอ้อ... คนนี้เป็นใคร

พระอาจารย์ : เขาคือมือทรงเอกของเทวสถานไถจงฉงเซิง สังกัดเบื้องบนทักษิณาลัย

ฉงซิว คารวะท่านเจ้าที่ใหญ่เสีย

ฉงซิว : ศิษย์ฉงซิวคารวะท่านผู้เฒ่าเจ้าที่ใหญ่

เจ้าที่ใหญ่ : อย่าได้เกรงใจ

ว่าแต่ว่า คืนนี้อมตะพุทธะจี้กงนำฉงซิวมาที่นี่ด้วยเรื่องอันใด

พระอาจารย์ : ขณะนี้เทวสถานไถจงฉงเซิง กำลังรับสนองพระบัญชาสร้างหนังสือบุญ เราพาฉงซิวมาคืนนี้เพื่อดูเหตุการณ์ที่ท่านจะนำวิญญาณคนไปสู่ยมโลก จะได้เรียบเรียงไว้ในบทสำคัญ

เจ้าที่ใหญ่ : อ้อ เช่นนี้นั่นเอง

ฉงซิว : เรียนถามท่านผู้เฒ่าฯ สมุดที่ท่านถืออยู่มี

ประโยชน์อย่างไรหรือ

เจ้าที่ใหญ่ : เป็นสมุดบันทึก วัน เดือน ปีตายของชาวโลก เราผู้เฒ่าจะต้องมาตรวจสอบความถูกต้อง อีกทั้งนำวิญญาณของเขาไปรายงานตัวยังศาลยมบาลประจำเมือง

ฉงซิว : ถ้าเช่นนั้น บันทึกวัน เดือน ปีตายของทุกคนก็อยู่ในมือท่านผู้เฒ่านะสิ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยหรือ

เจ้าที่ใหญ่ : เวลาตายที่เราผู้เฒ่าควบคุมอยู่ ล้วนบันทึกอยู่ในสมุดนี้ น้อยนักที่จะเปลี่ยนแปลง แต่ก็ไม่ใช่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดไป

ฉงซิว : เอ๊ะ **คนเช่นไรจึงจะเปลี่ยนแปลงเวลาตายได้ขอรับ**

เจ้าที่ใหญ่ :

1. คนบำเพ็ญที่สร้างบุญกุศลจนเกินกว่าหนี้เวรกรรมของตนในชาติก่อน กำหนดวันตายของคนเช่นนี้จะไม่อยู่ในมือของเรา

2. คนที่สร้างบุญด้วยเหตุบังเอิญ ซึ่งมิได้จงใจมาก่อน กำหนดวันตายของผู้นั้นได้รับการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นรางวัลส่งเสริมความดีงามจากเบื้องบน

3. คนที่ชั่วชีวิตประกอบแต่กรรมดี เช่นปล่อยชีวิตสัตว์ ช่วยเหลือคนยากจน ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะ

ช่วยคนที่ประสบเคราะห์กรรม บริจาคโลงศพ ฯลฯ เมื่อบุญกุศลบริบูรณ์ก็จะยืดอายุได้

4. ขณะเจ็บป่วย คนในครอบครัวหรือตนเอง ยอมขอขมากรรม สำนึกในความผิดที่แล้วมา อีกทั้งตั้งปณิธานใหญ่ต่อไป หากอธิษฐานภาวนาโดยศรัทธา ส่วนมากจะได้รับความเมตตาประทานอนุญาตจากเบื้องบน ได้เปลี่ยนกำหนดวันตาย เพิ่มอายุต่อไป

ฉงซิว : เป็นอย่างนี้เอง ขอบพระคุณท่านผู้เฒ่าเจ้าที่ใหญ่ได้โปรดอธิบายรายละเอียด

เจ้าที่ใหญ่ : โอ มีคนต้องการให้เราผู้เฒ่านำทางแล้ว ลาก่อนล่ะ

พระอาจารย์ : ฉงซิว เรารีบตามเข้าไปดูกัน

ฉงซิว : ใช่แล้ว ในห้องผู้ป่วยมีคนใกล้จะตายคนหนึ่ง ท่านเจ้าที่ใหญ่ยืนรออยู่ข้างตัวเขา

ในห้องมีคนสี่คน คงจะเป็นลูกหลานของผู้ป่วย ทุกคนใบหน้าหม่นหมอง

หมอคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าชุดสีขาว กำลังกดฝ่ามือลงบนหน้าอกของเขา คงจะช่วยกระตุ้นหัวใจ

แปลกแท้ ท่านเจ้าที่ใหญ่เพียงแต่ตบไหล่ผู้ป่วยคนนั้นเบา ๆ วิญญาณของเขาก็ลุกขึ้นจากร่างเดินตามออกไป

หมอส่ายหน้าเหมือนจะบอกว่า "ช่วยไม่ได้"

เจ้าที่ใหญ่ : กราบลาอมตะพุทธะจี้กง ผู้น้อยจะต้องรีบนำวิญญาณของคนนี้ไปรายงานตัวที่ศาลยมบาลประจำเมือง

พระอาจารย์ : ไปเถอะ เชิญท่านทำงานของท่านไป ฉงซิว เราขึ้นไปดูชั้นบนอีกชั้น

ฉงซิว : เบื้องหน้ามีขุนพลฟั่นกับขุนพลเซี่ยท่านมาทำอะไรที่นี่

ขุนพลฟั่น : คารวะอมตะพุทธะจี้กง

ขุนพลเซี่ย : นักบุญฉงซิว ท่านก็มาด้วยหรือ คืนนี้มากับอมตะพุทธะจี้กง คงจะมาทำงานสร้างหนังสือบุญกระมัง

ฉงซิว : แปลก ท่านขุนพลทั้งสองรู้จักศิษย์ได้อย่างไร ดูเหมือนยังไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน

ขุนพลฟั่น : นักบุญฉงซิว ช่างลืมง่ายจริง เจ้ามาที่ศาลเดือนละครั้งไม่ใช่หรือ ทำไมว่าไม่เคยพบหน้ากัน

ฉงซิว : อ้อ ท่านหมายถึงอย่างนั้น แต่ทิพยญาณพบทิพยญาณอย่างนี้เพิ่งจะเป็นครั้งแรก

ขุนพลเซี่ย : ทูลถามอมตะพุทธะท่าน คืนนี้มาที่นี่เพื่อการใด มาเพื่อสร้างหนังสือหรืออย่างไร

พระอาจารย์ : เป็นเพราะทางเทวสถานไถจงฉงเซิงรับสนองพระโองการ ให้สร้างหนังสือบันทึกท่องด่านจิ่วหยัง คืนนี้จึงตั้งใจนำฉงซิวมาดูเหตุการณ์ที่ท่านมาคร่าวิญญาณคนที่นี่ เพื่อเรียบเรียงไว้เป็นบทสำคัญ

ขุนพลเซี่ย : ถ้าเช่นนั้นก็ทูลเชิญพระองค์ และขอเชิญนักบุญฉงซิวตามข้าพเจ้าทั้งสองมา ผู้ป่วยในห้องนี้ใกล้จะถึงเวลาตายแล้ว

ฉงซิว : ผู้ป่วยบนเตียงเป็นหญิง ข้างๆ ก็มีคนสามคน คงจะเป็นลูกหลาน

โอ ขุนพลฟั่นเอาโซ่เหล็กคล้องลงไปบนคอของผู้หญิงคนนั้น

วิญญาณของนางถูกคล้องออกจากร่าง ตามขุนพลทั้งสองไปทันที

ร่างบนเตียงขาดใจตายในเวลาเดียวกัน

ลูกหลานที่เฝ้าอยู่ร้องไห้เหมือนใจจะขาด ทำให้สงสารจับใจ

ขุนพลทั้งสอง : กราบลาอมตะพุทธะจี้กง ลานักบุญฉงซิว ผู้น้อยมีภาระ ไม่อาจอยู่นาน จะต้องนำวิญญาณของหญิงผู้นี้กลับไปรายงานตัว ณ ศาลยมบาลประจำเมือง

พระอาจารย์ : ไปเถอะ ฉงซิว เราก็รีบไปกันเถอะ

ฉงซิว : ทำไมพระอาจารย์ต้องรีบร้อนอย่างนี้

พระอาจารย์ : คืนนี้เราจะต้องทำเวลาท่องถึงสามด่านเชียว นกเผิงใหญ่มาถึงแล้วขึ้นไปนั่งเร็ว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้...ถึงแล้ว...ลงมา

ฉงซิว : อืมม์ บ้านนี้คงเป็นบ้านเศรษฐี

เอ๊ะแปลก ทำไมมีเกี้ยว (เสลี่ยง) สีแดงหลังใหญ่อยู่ที่นี่ ยังมีวงมโหรีดีดสีตีเป่าอย่างคนโบราณ มีเทพธิดาเทพบุตรองค์น้อยถือธง (แถบตรง) นำขบวนอีกด้วย

พระอาจารย์ : เขาเตรียมมารับวิญญาณคนบุญมีคุณธรรมคนหนึ่ง

ยมทูต : กราบเฝ้าอมตะพุทธะจี้กง และท่านผู้นี้...

พระอาจารย์ : เขาคือมือทรงเอกของเทวสถานไถจงฉงเซิง ได้รับสนองพระโองการสร้างหนังสือบันทึกท่องจิ่วหยังกวน คืนนี้อาตมาตั้งใจนำเขามาชมพวกท่านนำวิญญาณคนไปจากร่าง

ยมทูต : อย่างนี้นั่นเอง คารวะท่านนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : มิกล้า เรียนถามท่านยมทูต ทำไมจึงมีวงปี่โบราณอยู่ที่นี่ด้วย

ยมทูต : คนบุญของบ้านนี้ใกล้จะตาย ข้าพเจ้าจึงเตรียมการมาต้อนรับเขาไปรายงานตัวที่ศาลยมบาลประจำเมือง

ได้เวลาแล้ว ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง เชิญนักบุญฉงซิวตามข้าพเจ้าเข้ามา

ฉงซิว : ในห้องนี้มีคนอยู่เต็ม ดูเหมือนกำลังสวดมนต์กันอยู่ บรรยากาศน่ายำเกรง

คนที่นอนอยู่บนเตียงมีสีหน้าสงบ พวกที่ยืนอยู่ข้างเตียงคงจะเป็นลูกหลาน แม้จะโศกเศร้าอาลัยแต่ก็ฝืนใจช่วยสวดมนต์

เห็นยมทูตแตะตัวคนบนเตียงเบา ๆ วิญญาณเขาผู้นั้นก็ออกจากร่าง ยืนขึ้นทักทายกับยมทูตแล้วเดินตามไป

ยมทูตเตรียมเชิญให้เขานั่งเกี้ยว (เสลี่ยง)

ร่างที่นอนบนเตียงมีอาการขาดใจไปในเวลาเดียวกัน

ไปมือเปล่าจริง ๆ ไม่ได้เอาอะไรติดมือไปเลย

เสียงสวดมนต์ในห้องดังยิ่งขึ้น น่าประทับใจมาก

เสียงปี่นำขบวนข้างนอกดังขึ้นแล้ว

พระอาจารย์ขอรับ ทำนองเพลงที่ปี่บรรเลงนั้น (ปี่นั้นมีเสียงแปดระดับ) ในโลกไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

พระอาจารย์ : ชาวโลกไม่มีภาวะจิตเป็นทิพย์ จึงไม่ได้ยิน แต่สำหรับคนที่ได้อภิญญาหูทิพย์ บางครั้ง เช่นกับเมื่อกี้ เขาก็ได้ยินได้เห็นเหมือนกัน

ฉงซิว คืนนี้เห็นเหตุการณ์คนตายแล้วคิดยังไงบ้าง

ฉงซิว : ศิษย์ก็กำลังสงสัย อยากจะขอให้พระอาจารย์ได้โปรดอธิบายอยู่พอดีว่า

คนที่หนึ่งตาย ทำไมท่านผู้เฒ่าเจ้าที่ใหญ่มานำวิญญาณ

คนที่สอง ทำไมจึงเป็นท่านขุนพลทั้งสองใช้โซ่เหล็กมาคล้องคอฉุดไป

และเมื่อกี้ กลับมีพระกุมาร กุมารี อีกทั้งวงมโหรีมารับตัวไป

พระอาจารย์ : นี่คือ จุดประสงค์ที่อาจารย์พาเจ้ามาดูในคืนนี้

คนแรกที่เจ้าที่ใหญ่มานำพา เป็นคนสำรวมตนดี ไม่มีบาป แต่ก็ไม่มีบุญ ท่านเจ้าที่ผู้ปกครองโดยตรงของเขาจึงมารับตัวไป

คนที่สองผู้หญิง เมื่อมีชีวิตไม่เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ใจบาปหยาบช้าเสมอ ทั้งยังจงใจล้มแชร์เขาหลายคน เงินทองที่เขาสะสมมาด้วยหยาดเหงื่อถูกหลอกลวงหมด

สุดท้ายตัวเองก็ไม่พ้นความตาย ต้องถูกลากคอไปด้วยโซ่เหล็ก และยังต้องรับทุกข์หนักอีก

คนที่สามเป็นนักบุญคนดี ชอบทำบุญให้ทานทั้งแรงงานแรงเงิน ไม่ว่าสาธารณประโยชน์อะไร อีกทั้งรับภาระเป็นกรรมการของศาลเจ้าแห่งหนึ่ง เงินที่ทำบุญไป ล้วนเกิดจากความศรัทธาจริงใจ ไม่เคยแก่งแย่งชิงดีกับใคร เดินตามทางพระอริยะอย่างมั่นคง เมื่อตาย จึงได้รับการต้อนรับเป็นพิเศษอย่างนั้น

ฉงซิว : เป็นอย่างนี้นั่นเอง เฮ้อ สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็นจริง ๆ

อ้อ พระอาจารย์ขอรับ คนเหล่านี้ทำไมจึงถูกพาไปศาลยมบาลประจำเมือง

พระอาจารย์ : ที่ศาลมีทะเบียนบ้านของคนทั้งหลายอยู่ พอตายลงจึงต้องนำไปที่นั่น เพื่อขอถอนชื่อในบัญชีคนเป็นในโลก เมื่อตรวจสอบถูกต้องแล้ว จึงนำไปถอนชื่อคนตายในยมโลก สุดท้ายก็จะส่งไปรับการตัดสินความจากพญายมตามบุญกรรมของตน

ฉงซิว : แปลกแท้ ๆ ดูแล้วการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างของคนในโลก ไม่พ้นสายตาของฟ้าเบื้องบนได้เลยใช่ไหมขอรับ

พระอาจารย์ : ใช่ จึงขอเตือนชาวโลก อย่าคิดว่าอาจจะโชคดีไม่มีอะไร

ใครบำเพ็ญ ใครก็ได้

หวังว่าผู้บำเพ็ญ ยิ่งจะต้องฉวยโอกาสดีนี้ให้มั่น

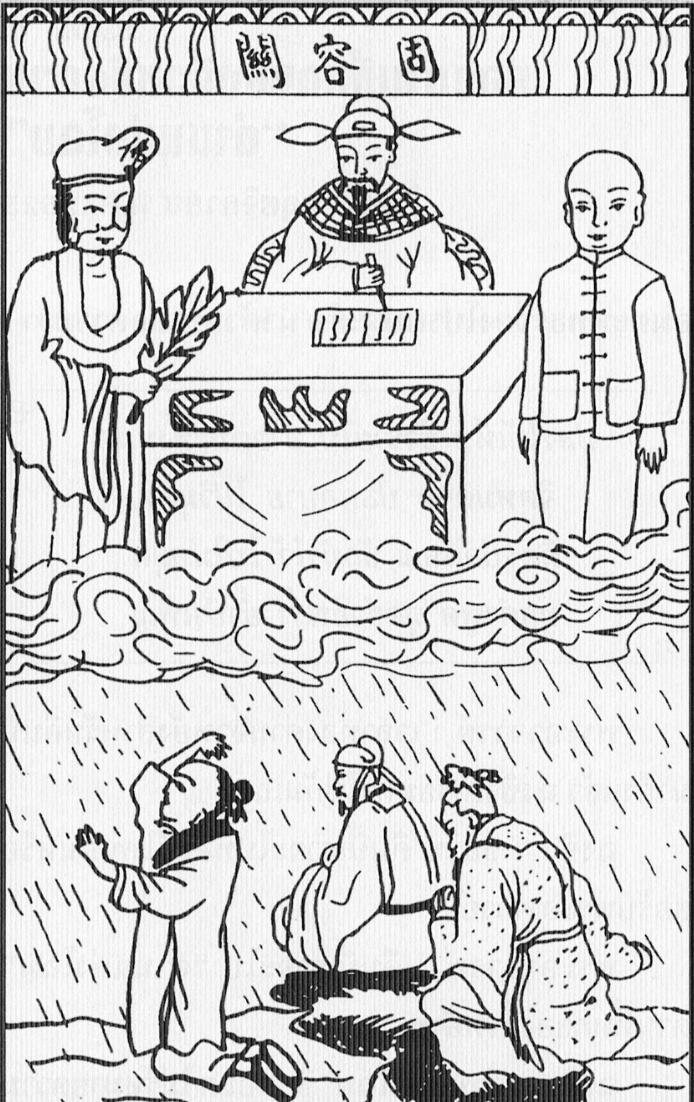
จิ่วหยังกวนไม่น่ากลัว เพียงแต่พยายามเดินตามพระโอวาทของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ดี ก็จะบรรลุได้

คืนนี้ค่ำมากแล้ว ฉงซิวเรากลับตำหนักพระกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์ได้โปรดออกเดินทางได้

พระอาจารย์ : เอาล่ะ หลับตา นกเผิงใหญ่... บินได้...

ถึงฉงเซิงถังแล้ว จิตญาณของฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

“ด่านแต่งโฉม 固容關 กู้หยงกวน”

ตอนที่ 9
ท่องด่านที่หกของจิ่วหยังกวน “ด่านแต่งโฉม”

วันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ปลงให้เห็น ชั่วร้ายใน อายตนะทั้งหมด
จิตหมดจด ปลดอบาย ไปวิมุตติ
ติดรูปลักษณ์ ชักนำไว้ ไปไม่หลุด
ทุกคำพูด ฉุดช่วยพร่ำ ย้ำบำเพ็ญ

พระอาจารย์ : เวลาท่องด่านจิ่วหยังสำหรับคืนนี้มาถึงแล้ว ฉงซิวเตรียมตัวไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ คืนนี้เราจะไปท่องที่ไหนกันหรือขอรับพระอาจารย์

พระอาจารย์ : คืนนี้เราจะไป “ด่านแต่งโฉม” ด่านที่หกของจิ่วหยังกวน

ฉงซิว : “ด่านแต่งโฉม” ชื่อแปลก ไม่รู้หมายความว่าอะไร

พระอาจารย์ : อีกประเดี๋ยวก็รู้ รีบนั่งให้ดีเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว เชิญพระอาจารย์ได้

พระอาจารย์ : หลับ...บินได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าเป็นด่านที่หกของจิ่วหยังกวน นายด่านกับผู้ติดตามยืนรอเราอยู่ที่นั่นแล้ว

พระฯนายด่าน : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง ขอต้อนรับนักบุญฉงซิวมาเยือน

ฉงซิว : ศิษย์ฉงซิวกราบคารวะพระองค์นายด่าน พร้อมทั้งเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ คืนนี้ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมาชมด่านของพระองค์ เพื่อหาข้อมูลสร้างหนังสือ ขอได้โปรดชี้แนะ

พระฯนายด่าน : ฉงซิวเกรงใจเกินไป เจ้ากับพระพุทธะจี้กงมาตามพระโองการฯ เราจะต้องช่วยเหลือเต็มที่ ทูลเชิญพระอาจารย์ เชิญฉงซิวเข้าพักผ่อนข้างในสักครู่

ฉงซิว : ขอรับ ขอบพระทัยพระองค์นายด่าน

สองข้างประตูพระตำหนักมีกลอนคู่ ความว่า

"เตือนเจ้าเหล่าหญิงชาย เร็วไว แก้ไขผิดพลาด

อย่าได้ประมาท เราคาดโทษ หรือโปรดชม"

พระฯ นายด่าน : ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง และเชิญฉงซิว โปรดนั่ง

พนักงานข้างใน เชิญน้ำชามา

พระอาจารย์ : **ฉงซิว เจ้ามีปัญหาอะไร ฉวยโอกาสทูลถามพระองค์นายด่านเสีย**

ฉงซิว : ขอรับ ทูลถามพระองค์ว่า เหตุใดด่านนี้จึงได้ชื่อว่า **"แต่งโฉม"**

พระฯนายด่าน : **ผู้บำเพ็ญเมื่อมีชีวิตอยู่ หากปฏิบัติธรรมชอบเอาหน้า หรือไม่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน ไม่เห็นค่าพืชพันธุ์ธัญญาหาร หรือชอบแต่งตัวเฉิดฉาย**

ยิ่งกว่านั้นคือ ไม่เคารพปราชญ์เมธี ทิ้งขว้างเหยียบย่ำข้อเขียนของท่าน ด่านนี้ก็จะจัดการแต่งโฉมให้โดยไม่คิดค่าป่วยการ

ฉงซิว : "ด่านแต่งโฉม" จะทำให้ผู้บำเพ็ญสำนึกแก้ไขได้อย่างไรหรือขอรับ

พระฯนายด่าน : ภายในด่านของเรา ยังมีอีกเก้าด่านย่อย แต่ละด่านมีวิธีการต่างระดับกัน

ด่านที่ 1-2-3 ให้ฝนพรำลงบนร่างผู้บำเพ็ญ

ด่านที่ 4-5-6 ให้ฝนกระหน่ำใหญ่

ด่านที่ 7-8-9 ให้น้ำโคลนรดราด

นี่เป็นระดับการแต่งโฉมของด่านจิ่วหยัง

ตัวอย่างเช่น ผู้บำเพ็ญที่ชอบสุรุ่ยสุร่าย ชอบแต่งหน้าฉูดฉาด เลือกกินอาหารชั้นสูง รังเกียจอาหารไม่มีระดับ หรือก่อนไหว้พระไม่ล้างหน้า หวีผม จะต้องเอามาแต่งโฉมใหม่ที่ด่านนี้ทั้งนั้น

ฉงซิว : โอ้โฮ ผู้บำเพ็ญจะต้องรอบคอบ ระมัดระวังทุกเรื่องเชียว ม่ายงั้นพลาดนิดเดียวมีหวังได้ชิมลางทุกด่านเลย

พระอาจารย์ : ขอรบกวนท่านนายด่านได้โปรดบัญชาให้นำไปหาข้อมูลในสถานที่จริงด้วย

พระฯนายด่าน : น้อมรับ ให้นายทะเบียนนำอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวไปยังด่านย่อยด่านแรกของด่านนี้

นายทะเบียน : ผู้น้อยน้อมรับ

ทูลเชิญพระองค์ และขอเชิญนักบุญฉงซิวตามผู้น้อยมา

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ เรามาหาข้อมูล ทำไมไม่ไปดูทุกด่านย่อยล่ะ ดูแต่ด่านย่อยด่านเดียวของด่านใหญ่ ไม่น้อยไปหรือขอรับ

พระอาจารย์ : อันที่จริง จิ่วหยังกวนก็มิให้เปิดเผยแก่ชาวโลกง่าย ๆ อยู่แล้ว หากมิใช่เบื้องบนเมตตา แม้แต่ด่านย่อยด่านเดียวก็ไม่มีทางได้เห็น

การสร้างหนังสือเล่มนี้ ก็มิใช่จะนำเอาเรื่องราวของผู้บำเพ็ญที่ถูกลงโทษอยู่ในแต่ละด่านมาเปิดเผยแก่ชาวโลก หลักใหญ่เพียงต้องการให้ผู้บำเพ็ญรู้ว่ามีจิ่วหยังกวนอยู่ ณ ที่นี้

และเพื่อจะให้ผู้บำเพ็ญเข้าใจว่า การจะบรรลุจริงจะต้องลบล้างอุปนิสัยความเคยชินไม่ดีของปุถุชนให้หมด

ผู้บำเพ็ญทั้งนั้นล้วนมีรากฐานบุญมาก่อน ท่องด่านย่อยเพียงด่านเดียวก็รู้ระดับธรรมแล้ว ถ้าท่องทุกด่านย่อย หลายปีก็ท่องไม่ทั่ว ที่เราท่องกันอยู่นี้เลือกเฉพาะที่เป็นตัวอย่างของทุกด่านเท่านั้น

ฉงซิว : อย่างนี้นั่นเอง ศิษย์เข้าใจแล้ว

นายทะเบียน : ถึงแล้ว เบื้องหน้าก็คือ ด่านย่อยของด่านแต่งโฉม

พระฯผู้คุม : ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงกับนักบุญฉงซิว ผู้น้อยเฝ้ารับอยู่ที่นี่นานแล้ว

พระอาจารย์ : ไม่ต้องคารวะหรอก รีบพาเราเข้าไปชมเถิด

พระฯผู้คุม : น้อมรับพระบัญชา

ได้โปรดตามข้าพเจ้ามา

ฉงซิว : โอ้โฮ ผู้บำเพ็ญเยอะแยะนั่งอยู่กับพื้น

เหนือศีรษะพวกเขาไม่รู้ฝนพรำลงมาจากไหนไม่ขาดสาย ตากฝนกันนาน ๆ อย่างนี้ ไม่เป็นหวัดแย่หรือขอรับ

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกมาให้คำตอบสักสองสามคน สามคนนั่นรีบมากราบอมตะพุทธะจี้กง และคารวะท่านนักบุญฉงซิว มือทรงเอกของเทวสถานไถจงฉงเซิงเสีย

ทั้งสองท่านรับสนองพระโองการให้มาหาข้อมูลสร้างหนังสือบุญ รีบเล่าเรื่องราวเมื่อครั้งบำเพ็ญอยู่ในโลกว่าเหตุใดจึงต้องถูกขังอยู่ที่นี่โดยละเอียดด้วย

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง และนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : เชิญผู้อาวุโสทุกท่านตามสบายเถิด

พระอาจารย์ขอรับ ทั้งสามคนนี้ตากฝนกันเปียกโชกหนาวสั่น พระอาจารย์จะโปรดเมตตา ให้พวกเขาได้อบอุ่นสักครู่ได้ไหมขอรับ

พระอาจารย์ : ได้ เพื่อเห็นแก่การสร้างหนังสือ

เอ้า ดูบุญฤทธิ์ของอาจารย์ โอม...เสร็จแล้ว

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : ขอบพระคุณอมตะพุทธะจี้กงได้โปรดเมตตา เราทั้งสามรู้สึกอบอุ่นขึ้นทันที ไม่หนาวอีกแล้ว

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ พัดในมือของพระองค์ช่างวิเศษแท้ ถ้าต้องการเย็นก็เย็นทันที จะให้ร้อนก็อุ่นทันที พระบุญญากว้างไกลแท้

พระอาจารย์ : อย่ามัวแต่ชื่นชม สัมภาษณ์ได้แล้ว

ฉงซิว : ขอรับ

เรียนถามอาจารย์ท่านนี้ เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ก : ครั้งมีชีวิต ฉันบำเพ็ญธรรมหนทางตรง บำเพ็ญตนฉุดช่วยผู้คนไม่ย่อท้อ รวมความแล้วไม่มีอะไรบกพร่อง

ฉันเป็นคนตรง งานบุญ งานเพื่อสาธารณชนไม่เคยรองจากใคร ด้านการบำเพ็ญยิ่งปฏิบัติจริงจัง แต่ด้วยจุดด่างเพียงนิดเดียว จึงถูกคุมขังอยู่ที่นี่

ฉงซิว : ท่านผู้อาวุโส มีข้อบกพร่องจุดเล็ก ๆ อย่างไรหรือ

ผู้บำเพ็ญ ก : เมื่อครั้งมีชีวิต ไม่เห็นค่าของหนังสือที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้เขียนไว้ เวลาจะเช็ดโต๊ะก็เอามาใช้เช็ดแทนผ้าขี้ริ้ว ใช้รองหนุนสิ่งต่าง ๆ เหยียบย่ำทำลายกระดาษที่จารึกอักษร พอตายฉันก็ถูกพระกุมาร กุมารีรับลงไปถอนทะเบียนชื่อคนตายในนรก

เดิมทีคิดว่าตัวเองจะได้บรรลุแดนวิมุตติ ไม่คิดว่า

จะถูกรับตัวมาที่ด่านแต่งโฉม

พระองค์นายด่านบอกว่า

ฉันไม่เคารพหยาดเลือดจากแรงใจ (มันสมอง) ของอริยเมธี ใช้กระดาษที่จารึกอักษรอย่างต่ำช้า จึงถูกตัดสินให้สำนึกผิดอยู่ที่นี่สี่สิบเก้าวัน ต้องนั่งตากฝนอยู่ในด่านทุกวันตลอดเวลา

บัดนี้ได้คิดแล้วว่า เมื่อก่อนเหลวไหล ไม่ควรเลย

หวังว่าผู้บำเพ็ญในโลก จะได้เคารพรักในคุณค่าของกระดาษและอักษร และยิ่งจะต้องตักเตือนคนทั่วไปให้รู้สึกเสียดาย

มิฉะนั้นวันข้างหน้า ก็จะต้องมารับโทษในด่านนี้เหมือนกัน

ถึงเวลานั้นก็จะไม่สวยเสียแล้ว

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ให้ความกระจ่าง เชื่อว่าเสียงจากใจของท่าน จะทำให้ผู้บำเพ็ญรีบแก้ไขตัวเอง

เรียนถามผู้อาวุโสหญิงท่านนี้ เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ข : เล่าไม่ถูก เมื่อครั้งมีชีวิต ฉันได้ถวายตัวเป็นพระบุตรีของพระอริยมาตาสระมรกต 瑤池金母 (เอี่ยวตี๊กิมบ้อ หรือ เอี๋ยวฉือจินหมู่เบื้องบน)

ฉันกราบไหว้ด้วยความศรัทธายิ่ง กล่อมเกลาผู้คนให้กลับคืนสู่พระอริยมาตาอยู่ชั่วชีวิต

ฉันปฏิบัติธรรมตามสัมมาวิถี และตั้งใจศึกษาธรรมะ แต่ด้วยจิตใจฟุ้งเฟ้ออยู่นิดเดียว วันนี้จึงต้องตกลงมาอยู่ในด่านแต่งโฉมนี่

ไม่คุ้มกันเลย

ฉงซิว : ผู้อาวุโสหญิงผิดในข้อไหนล่ะ

ผู้บำเพ็ญ ข : จะว่าไป ฉันบำเพ็ญจริงจัง เพียงแต่ชอบแต่งตัวหรูหราสักหน่อย ทุกครั้งที่เห็นเสื้อผ้าสวยทันสมัย จะพอใจจ่ายซื้อ เพื่อให้ผู้บำเพ็ญด้วยกันชมว่าฉันแต่งตัวสวย

ตอนที่ตาย ฉันคิดว่าพระอริยมาตาสระมรกตจะส่งใครมารับฉันไป ไม่คิดว่าจะถูกนำตัวมาที่นี่

พระองค์นายด่านบอกว่า

“ผู้บำเพ็ญพึงดำเนินชีวิตอย่างสมถะ เสื้อผ้าหรูหราล้วนเป็นของฟุ่มเฟือยฉาบฉวย

คนที่รักความฉาบฉวยอย่างนี้ จะกลับไปเฝ้าพระแม่องค์ธรรมได้อย่างไร จึงได้ตัดสินให้ฉันสำนึกผิดอยู่ที่นี่สี่สิบเก้าวัน”

บัดนี้ กว่าจะสำนึกถึงความฟุ้งเฟ้อ ชอบหรูหรา

ที่ผ่านมาก็สายเสียแล้ว

หวังว่าพี่น้องผู้บำเพ็ญในโลก อย่าเอาเยี่ยงอย่างฉันเป็นอันขาด

เราแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยกันเท่านั้นก็พอแล้ว

ฉงซิว : ขอบพระคุณ เชื่อว่าคำเชิญชวนของท่านคงได้รับการสนองตอบอย่างแน่นอน

เรียนถามอาวุโสท่านต่อไปว่า เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ค : ฉันเป็นนักบวชในนิกายไตรวิสุทธิ์ 三清 (ซันชิง)

เมื่อมีชีวิตอยู่ได้บำเพ็ญโดยศรัทธา มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ทุกวันอาทิตย์สานุศิษย์จะพากันมาฟังการบรรยายธรรมจากฉัน เมื่อมีศิษย์มาก สักการะลาภก็ยิ่งมาก มีทั้งข้าวสาร ของกิน ของใช้นำมาให้อุดมสมบูรณ์ ทำให้ฉันไม่เห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านั้น

บัดนี้ถูกขังอยู่ที่นี่ กว่าจะสำนึกก็สายเสียแล้ว

ฉงซิว : ผู้อาวุโสทำผิดอย่างไรหรือ

ผู้บำเพ็ญ ค : **ด้วยเหตุที่ศิษย์และสาธุชนมากมายพากันนำข้าวสารมาถวาย เมื่อได้มาง่ายก็กินทิ้งกินขว้างอย่างไม่รู้ตัว กินไม่หมดก็เททิ้ง ค้างคืนก็เททิ้ง เมื่อมีศิษย์มาเชิญให้ไปฉันที่บ้านด้วยความศรัทธายิ่ง**

ฉันก็ไม่ได้พิจารณาถึงจิตใจของเขา ถ้าถวายอาหารไม่ถูกปาก ก็จะไม่พอใจ ทำให้สานุศิษย์ที่อยากเชิญฉันไปที่บ้าน ต้องหาอาหารตระเตรียมกันวุ่นวายด้วยเกรงว่าจะไม่ถูกปากถูกใจฉัน

ชั่วชีวิตก็ผ่านไปอย่างนี้

เนื่องจากได้ฉุดช่วยผู้คนให้ได้ปฏิบัติธรรมเป็นบุญเมื่อตาย พญายมจึงไม่อาจตัดสินความผิดของฉันได้จึงส่งให้ข้ามสะพานทองไป

ขณะนั้น ฉันกระหยิ่มใจว่าจะได้เสวยสุขแล้ว ไม่คิดว่าจะถูกส่งมาที่นี่

พระองค์นายด่านว่า **ฉันเป็นครูบาอาจารย์ ไม่พิจารณาศรัทธาจิตของสานุศิษย์ เอาแต่โลภลิ้นกินอร่อย ไม่รู้สัจธรรมที่ว่า**

"จิตสงบแท้ แม้รากผักก็หอมหวาน"

พระองค์จึงตักเตือนผู้บำเพ็ญให้กินอาหารอย่างไม่รู้รส

ฉันถูกตัดสินให้เข้าสำนึกใน **"ด่านแต่งโฉม"** ครึ่งปี เพราะไม่เห็นค่าของอาหาร เสียใจจริง ๆ

หวังว่า ผู้บำเพ็ญทั้งหลายจะได้เห็นคุณค่าของธัญญาหาร ต้องสำนึกว่าข้าวแต่ละเมล็ด กว่าจะได้มา

ไม่ใช่ง่าย อย่าเห็นแก่กิน จะได้ไม่ต้องถูกส่งมาสำนึกผิดที่นี่ มิฉะนั้น จะเสียใจภายหลัง

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ได้อธิบายชัดเจน เสียงจากใจของท่านจะกระจายออกไปในหนังสือ ทำให้ผู้คนรู้สำนึกกัน

พระฯผู้คุม : ท่านทั้งสาม เล่าจบแล้วกราบลาอมตะพุทธะจี้กงและนักบุญฉงซิวได้

พระอาจารย์ : คืนนี้ค่ำมากแล้ว ฉงซิว เรารีบกลับตำหนักฯ กันเถอะ

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง น้อมส่งนักบุญฉงซิว

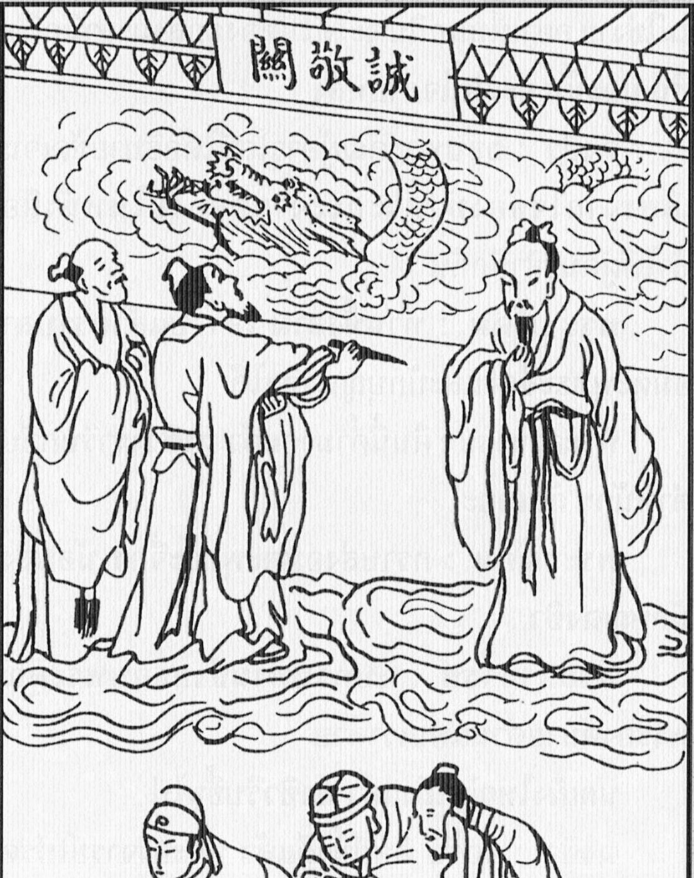
พระอาจารย์ : รบกวนท่านช่วยขอบพระคุณพระองค์นายด่านแทนเราด้วย

นกเผิงใหญ่มาถึงแล้ว ฉงซิวรีบขึ้นไป

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : เอ้า หลับตา บินได้...

ถึงฉงเชิงถัง จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

"ด่านศรัทธาเคารพ 誠敬關 เฉิงจิ้งกวน"

ตอนที่ 10
ท่องด่านที่เจ็ดของจิ่วหยังกวน
"ด่านศรัทธาเคารพ"

วันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

จงพิจารณา ในกระถางธูป รูปโป๊ยก่วย
จะเห็นด้วย อนุตตร ภาวะสงบ
ปารมิตา แก้วเจ็ดสี มีอยู่ครบ
สามเล่มเกวียน ขนไม่หมด เจนจบโสดาฯ

พระอาจารย์ : ผู้ศึกษาธรรม พึงคำนึงถึงพระมหาเมตตาของพระเบื้องบน

เจ้าอาวาสผู้นำของวัดวาอาราม ยิ่งจะต้องทำตนเป็นแบบอย่าง จะต้องตักเตือนผู้น้อยด้วยหลักธรรม ให้พ้นความชั่วสู่ความดี ส่งเสริมเขา อย่าได้ทำบาปใด ๆ ให้สร้างบุญในทุกสถาน อุตสาหะปฏิบัติอย่างนี้ จะบรรลุได้ไม่ยาก

ฉงซิว ถึงเวลาท่องจิ่วหยังกวนสำหรับคืนนี้แล้ว

รีบขึ้นนกเผิงใหญ่ออกเดินทางกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว พระอาจารย์โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : หลับตา...บินได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือด่านที่เจ็ดของจิ่วหยังกวน องค์นายด่านพร้อมองค์บริวารรออยู่ที่นั่นนานแล้ว ฉงซิว เรารีบเข้าไปเถอะ

พระฯนายด่าน : กราบเฝ้าอมตะพุทธะจี้กง ยินดีต้อนรับนักบุญฉงซิวจากเทวสถานฉงเซิงถังมาเยือน

ฉงซิว : ศิษย์กราบคารวะพระองค์นายด่านและเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ คืนนี้ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กงมารบกวนที่ด่านนี้ ขอได้โปรดชี้แนะ

พระฯนายด่าน : ฉงซิว อย่าได้นอบน้อมไปเลย ทางด่านของเราได้รับพระโองการก่อนหน้านี้แล้ว รู้ว่าทางตำหนักฯ ของท่านได้รับสนองภาระใหญ่จากเบื้องบนท่องจิ่วหยัง เพื่อหาข้อมูลตักเตือนผู้บำเพ็ญ เราจะช่วยเต็มที่ อมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวได้โปรดเข้านั่งพักข้างในสักครู่

พระอาจารย์ : ฉงซิวเข้าไป เร็ว

ฉงซิว : กลอนคู่ที่เขียนไว้สองข้างประตูพระตำหนักมีความว่า

“ละเมิดบัญญัติขัดระเบียบ อย่ากล่าวอ้างแต่อย่างใด

มรรคผลอาศัย กุศลผลบุญ คุณธรรมกตัญญู”

พระฯนายด่าน : **อมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวได้โปรดนั่ง**

พนักงานข้างในเชิญน้ำชามาถวาย

พระอาจารย์ : เรื่องสร้างหนังสือสำคัญกว่าท่านนายด่านฯ อย่าได้เกรงใจไปเลย

ฉงซิวมีปัญหาอะไรทูลถามเถอะ

ฉงซิว : ทูลถามพระองค์นายด่านว่า ด่านนี้เหตุใดจึงได้ชื่อว่า “ศรัทธาเคารพ” 誠敬關 (เฉิงจิ้งกวน) คงหมายถึงให้ผู้บำเพ็ญรู้จักเคารพผู้มีคุณธรรมบารมีและผู้อาวุโส ใช่หรือไม่ขอรับ

พระฯนายด่าน : ถูกต้อง

ผู้บำเพ็ญทุกคนหากไม่บำเพ็ญตามทางตรงชอบพูดถึงสิ่งลี้ลับโคมลอย ทำให้น่าพิศวงให้ผู้คนหลงใหล ไม่ศรัทธาจริง ยกตนสูงส่ง ขัดเคืองกล่าวโทษเบื้องบนและผู้อื่น ด่าลมตวาดฝนฯ”

นิสัยเหล่านี้ล้วนอยู่ในความควบคุมของด่านนี้

เนื่องด้วยเวลาไม่อำนวย จึงไม่อาจให้ท่องดูทุกด่านได้แต่ให้สอบถามความผิดที่ผู้บำเพ็ญเคยผิดกันมาก

ที่สุดในขณะนี้เป็นข้อมูล เพื่อเป็นข้อเตือนใจผู้บำเพ็ญทั้งหลาย

พระอาจารย์ : ค่ำแล้ว ขอรบกวนท่านนายด่านโปรดบัญชาให้ใครนำทางท่องด่านด้วย

พระฯนายด่าน : น้อมรับ ให้นายทะเบียนนำอมตะพุทธะจี้กงกับฉงซิวไปชมด่านย่อยที่หนึ่งของด่าน **“เคารพศรัทธา”**

พระฯผู้คุม : กราบรับพระบาทอมตะพุทธะจี้กง ยินดีต้อนรับนักบุญฉงซิว ผู้น้อยน้อมรับอยู่ที่นี่นานแล้ว

พระอาจารย์ : อย่าต้องมากจรรยาเลย รีบพาเราไปเถิด

พระฯผู้คุม : น้อมรับ โปรดตามข้าพเจ้ามา

ฉงซิว : โอ คนมากมายคุกเข่าอยู่บนพื้น มีอาการเจ็บปวด

อ้อ ที่หัวเข่าของเขามีของแข็งติดอยู่ น่าสงสารจัง

พระฯผู้คุม : ของแข็งนั้น จะเกิดขึ้นเองเมื่อคุกเข่าลงไป และแกะไม่ออก

ฉงซิว : อ้าว แล้วจะเอาออกได้ยังไงขอรับ

พระฯผู้คุม : จะหลุดออกได้เมื่อครบกำหนดโทษหรือเขาผู้นั้นเกิดสำนึกแล้วอย่างแท้จริง

ฉงซิว : มีอะไรแปลก ๆ อย่างนี้ด้วย มันคืออะไรขอรับ

พระฯผู้คุม : มันเป็นเหล็กเหนียวธรรมชาติ จะเกิดขึ้นตามแรงกรรมของผู้นั้น เมื่อไม่หมดกรรมจะถอนออกไม่ได้

ฉงซิว : แปลกจริง ๆ

เขามีโทษผิดอะไรหรือ จึงต้องมารับทุกข์อย่างนี้

พระฯผู้คุม : จะเรียกมาให้สอบถามให้เข้าใจสักสามคน

สามคนนั่นรีบมากราบอมตะพุทธะจี้กง และนักบุญฉงซิวมือทรงเอกแห่งเทวตำหนักไถจงฉงเซิง

ทั้งสองท่านรับสนองพระโองการฯ มาเก็บข้อมูลตามด่านจิ่วหยัง เพื่อสร้างหนังสือบุญเตือนใจชาวโลก เจ้าทั้งสามจงเล่าเรื่องราวการบำเพ็ญ และเหตุที่ต้องถูกขังให้ละเอียดจะได้รวบรวมไว้ในบทสำคัญ เพื่อมิให้ชาวโลกผิดซ้ำตามอย่าง

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบพระบาทอมตะพุทธะจี้กง สวัสดีนักบุญฉงซิว พบกันในสภาพนี้น่าอายเหลือเกิน

ฉงซิว : สวัสดีผู้อาวุโสทุกท่าน

พระอาจารย์ขอรับ หัวเข่าของพวกเขามีของแข็งติดอยู่ ยืนไม่ขึ้น พระอาจารย์ได้โปรดช่วยเขาสักครู่เถิด

พระอาจารย์ : ได้สิ ดูอาจารย์ให้ดี นโม...เพี้ยง...เสร็จแล้ว

ฉงซิว : พัดของพระอาจารย์นี่ทำได้ทุกอย่าง วับเดียว ของแข็งบนหัวเข่าก็หายไป

เรียนถามผู้อาวุโสท่านนี้ว่าเหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่ ดูหน้าตาท่านก็เป็นผู้บำเพ็ญดี

ผู้บำเพ็ญ ก : เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ฉันเป็นผู้บำเพ็ญในครัวเรือน แต่ไม่ได้ตั้งตำหนักพระอย่างแท้จริง

ฉันตั้งใจบำเพ็ญจึงได้อภิญญาบางอย่าง

เดิมทีฉันบำเพ็ญเงียบ ๆ ไม่มีใครรู้ พอมีเวลาก็ไปช่วยงานตามตำหนักพระ หรือศาลเจ้าบ้าง

วันหนึ่ง หญิงสาวเสียสติคนหนึ่ง ถูกพ่อแม่นำตัวมาที่ศาลมหาราชเจ้ากวนอู ขอให้พระองค์ได้โปรดรักษา

คงเป็นคราวที่ฉันจะเลื่องชื่อ เพราะเป็นเวลาเดียวกับที่ฉันไปถวายธูป

เมื่อเห็นสภาพนั้น ฉันก็อดสงสารไม่ได้

ขณะที่จิตกำลังรำพึงถึงความรู้สึกของคนที่เป็นพ่อแม่อยู่นั้น ทันใดกระแสญาณของพระองค์กวนอูก็ผ่านเข้ามากระทบจิตของฉันทันทีว่า ให้จัดการเรื่องนี้ ฉันจึงส่งแสงญาณช่วยจิตของหญิงสาวคนนั้น ทำให้เธอ

หายเป็นปกติในฉับพลัน

พ่อแม่ของเธอดีใจเป็นที่สุด กราบขอบคุณฉันครั้งแล้วครั้งอีก

เรื่องนี้ถูกเล่าลือต่อไป จากหนึ่งถึงสิบถึงร้อย ทำให้ฉันมีชื่อเสียงขึ้นมาทันที ภายในเวลาวันเดียว

ทุกคนพากันเรียกฉันว่าอาจารย์ ทุกวันจะมีคนมาพบฉันเต็มบ้าน บางคนให้ดูโรคภัย บางคนให้ดูโชคลาภอนาคต ฯลฯ

จากนั้น ชีวิตสงบสุขของฉันก็เปลี่ยนเป็นวุ่นวายไป

เจตนาของเบื้องบน ต้องการให้ฉันใช้โอกาสนี้ประกาศสัจธรรมสืบทอดหลักพงศาธรรม กล่อมเกลาชาวโลก แต่ทุกวันจะมีแต่ผู้ชื่นชมในอภินิหารของฉัน หากไม่ใช้อภินิหารบ้าง ก็ไม่อาจทำให้เขาพอใจได้

ฉันจึงต้องแสดงทุกวันเพื่อให้เกิดความเชื่อถือ

ยิ่งกว่านั้น เรื่องที่พูดก็ล้วนเป็นเรื่องของโลกวิญญาณที่มองไม่เห็นกัน ไม่ได้พูดถึงสัจธรรมทางหลุดพ้น เพื่อเตือนใจให้เขาสำรวมบำเพ็ญแม้แต่น้อย

วันหนึ่ง อยู่ ๆ อภิญญาที่ฉันได้ก็หายไป

สาธุชนที่เคยศรัทธาเข้าออกที่บ้านก็หายไปหมด

ฉันจึงได้สำนึกเสียใจ ที่ไม่ได้ใช้โอกาสสร้าง

อาณาจักรธรรมกล่อมเกลาผู้คนให้สำรวมบำเพ็ญธรรม

เบื้องบนเรียกอภิญญาของฉันคืนไป

ฉันจึงได้เข้าใจว่า

"เบื้องบนจะอาศัยกายสังขารของคนดำเนินงานธรรมะ" มิใช่คนจะสำแดงเดชได้ตามใจ จากนั้นฉันก็ยิ่งบำเพ็ญเพียร

แต่ วาระสุดท้ายก็มาถึง

ฉันถูกนำตัวไปลบชื่อออกจากบัญชีคนตายในยมโลกแล้วถูกนำมาที่ด่านของจิ่วหยังกวนนี้ พระองค์นายด่านว่า ฉันบำเพ็ญเสียเปล่า ไม่รู้จักฉุดช่วยจิตใจชาวโลก ชอบแสดงอภินิหาร ไม่สอนให้คนรู้จักใช้หลักสัจธรรมบำเพ็ญ เอาอภินิหารมาทำให้คนหลงผิด

เบื้องบนโปรดประทานอภิญญาให้ ก็เพื่อได้อาศัยเป็นสื่อในบางโอกาสไม่ใช่ให้มาแสดง จึงตัดสินให้สำนึกอยู่ในด่านนี้สี่สิบเก้าวัน ครบกำหนดแล้วจึงให้พ้นไป

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโส ที่โปรดให้รายละเอียดเชื่อว่าผู้บำเพ็ญที่ติดอภิญญาปาฏิหาริย์ในโลก เมื่อได้ยินเสียงจากใจของท่านแล้วคงสำนึกได้

จะต้องเข้าใจว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์แพร่ธรรมคำสอนมิใช่มุ่งให้เห็นสิ่งลี้ลับ แต่สอนคนด้วยหลักธรรม นำด้วย

หลักของชีวิต ขอบพระคุณท่าน

ขอเรียนถามผู้อาวุโสหญิงท่านนี้ เหตุใดจึงถูกนำมาขังไว้

ผู้บำเพ็ญ ข : ฉันเป็นเจ้าตำหนักพระแห่งหนึ่ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ใช้ร่างของฉันแสดงบุญญาภินิหารมากมาย ทำให้ผู้คนเลื่อมใสขึ้นกับตำหนักของฉันล้นหลาม

ระยะนั้นเอง พระองค์ได้โปรดชี้ทางว่า จงถือโอกาสตักเตือนผู้คนให้สำรวมตน บำเพ็ญจิต แต่เขาเหล่านั้นล้วนแต่ชอบสิ่งวิเศษมหัศจรรย์ จึงจำต้องกล่อมด้วยเรื่องลี้ลับเลื่อนลอย ยิ่งเล่าก็ยิ่งมหัศจรรย์ ผู้ฟังก็ยิ่งคลั่งไคล้ไม่มีใครสนใจจะนำจิตให้เดินสู่ทางตรงเลย อีกทั้งต่างอวดอ้างกันแปลก ๆ อวดอุตริมนุสธรรมกันใหญ่

พอฉันตาย ก็ถูกนำลงไปถอนชื่อผู้ตายในนรก

เดิมทีคิดว่าตนช่วยให้คนศรัทธาไหว้พระ จะได้ผลบุญ ไม่คิดว่าจะต้องถูกส่งมาสำนึกที่นี่

พระองค์นายด่านฯ บอกว่า ฉันฉุดช่วยคนโดยไม่ใช้สัมมาธรรมะ กล่อมเกลาผู้คนไม่พูดเรื่องบำเพ็ญจิต ชอบพูดแต่เรื่องวิเศษเลื่อนลอย จะต้องสำนึกผิดอยู่ที่นี่ครึ่งปี

ฉันเสียใจเหลือเกิน

หวังว่าผู้บำเพ็ญในโลกจะได้เดินหนทางสัมมาธรรมะกัน

กล่อมเกลาผู้คน อย่าได้พูดแต่เรื่องมหัศจรรย์ มิฉะนั้นจะไม่รอดจากจิ่วหยังกวนไปได้

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโส เชื่อว่าเสียงกู่ร้องของท่าน จะเรียกผู้บำเพ็ญที่ติดนิมิตอภิญญาให้ตื่นตัวได้

เรียนถามอาวุโสท่านนี้ เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่ด้วย

ผู้บำเพ็ญ ค : ฉันเป็นเจ้าตำหนักพระแห่งหนึ่ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดเมตตาใช้ร่างของฉันประทับทรง สร้างความมหัศจรรย์ไว้มาก ทำให้ผู้คนมากราบไหว้กันคับคั่ง

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดชี้แนะให้ฉันถือโอกาสตักเตือนพวกเขาให้บำเพ็ญกายใจ แต่คนที่มากราบไหว้ล้วนแต่ยินดีในทางไสยศาสตร์ ฉันจึงต้องพูดแต่เรื่องนิมิตเลื่อนลอยให้ฟัง และพูดให้มหัศจรรย์ที่สุด ทำให้พวกเขาคลั่งไคล้หนักเข้า

พวกเขาไม่สนใจหนทางสัจธรรมเลย เอาแต่เทพนิยายลี้ลับมาเล่าขานกัน และคิดว่าตนเองเป็นผู้วิเศษ

เมื่อฉันตาย จึงถูกนำไปถอนชื่อในบัญชีนรก คิดว่า

จะได้บุญจากการชักนำผู้คนมาไหว้พระมากมาย ไม่นึกว่าจะต้องมาสำนึกผิดอยู่ที่นี่

พระองค์นายด่านฯ บอกว่า ฉันนำพาผู้คนไม่อบรมสัจธรรมบำเพ็ญจิต ชอบพูดแต่สิ่งลี้ลับ จะต้องสำนึกผิดอยู่ที่นี่ครึ่งปี ฉันเสียใจจริง ๆ

หวังว่าผู้บำเพ็ญชาวโลกจะเดินทางตรง อรรถาแต่สัจธรรม อย่าเอาแต่เรื่องลี้ลับมาพูด มิฉะนั้นจะไม่รอดจากจิ่วหยังกวน

ฉงซิว : ขอบพระคุณท่าน เชื่อว่าเสียงกู่ร้องของท่าน คงจะเรียกให้ผู้บำเพ็ญที่หลงโลกลี้ลับได้ตื่นกัน

เรียนถามอาจารย์ท่านนี้ ดูการแต่งตัวของท่านก็เหมือนผู้บำเพ็ญธรรม เหตุใดจึงถูกขังในที่นี้

ผู้บำเพ็ญ ง : เฮ้อ พูดแล้วน่าละอาย ฉันก็เป็นผู้รับผิดชอบศาลเจ้าพร้อมกับเป็นร่างทรงด้วย ฉันปฏิบัติบำเพ็ญได้ไม่เลวนัก สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ดลบันดาล สาธุชนจึงหลั่งไหลมา

ฉันถูกสาธุชนรุมล้อมยกย่อง ทำให้ลำพองใจสำคัญว่าตนไม่ใช่คนธรรมดา เวลาถ่ายทอดธรรมก็จะบอกสาธุชนว่า ฉันได้รับพระโองการจากเบื้องบนใครติดตามฉันจะมีทางรอด อีกทั้งบอกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ของเราสูงส่งกว่าที่อื่น และยังเป็นศาลเจ้าเหนือเทวโลก ศาลอื่น ๆเป็นเพียงระดับเทวโลก

ผู้คนที่ชอบดูปาฏิหาริย์การทรงเจ้ารู้เข้าก็พากันมา สานุศิษย์ของฉันก็ยิ่งผยองสำคัญว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนบูชาอยู่สูงส่งกว่าที่ศาลใด ๆ จริง ๆ จึงต่างลำพองตนกันชัดเจน ตัวฉันเองก็อ้างพระนามสิ่งศักดิ์สิทธิ์บ่อย ๆ ว่าที่ศาลนี้ขึ้นตรงต่อเบื้องบน สานุศิษย์ของที่นี่ก็จะสูงส่งกว่าที่อื่น

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้อยู่สองปี

วันหนึ่ง ฉันขี่รถพลาดตกลงไปในสระแล้วจมน้ำตาย เพราะว่ายน้ำไม่เป็น

เมื่อวิญญาณไปถึงยมโลก พญายมบอกว่าฉันไม่ใช่คนร้าย และมีบุญที่ได้ช่วยคน จึงส่งฉันข้ามสะพานทอง ฉันดีใจมากคิดว่าได้ไปนิพพานแล้ว ไม่คิดว่าจะถูกนำมาที่นี่

เมื่อพระองค์นายด่านฯ ตรวจสอบแล้วบอกว่า การฉุดคนให้ขึ้นฝั่งธรรม หมายถึง

เป็นปากเสียงแทนเบื้องบน ต้องเอาธรรมะเป็นหลัก ไม่ควรเรียกความศรัทธาด้วยการอวดความวิเศษ

ตำหนักพุทธะ เทวสถาน ต่างสนองพระโองการช่วยสาธุชนตามแต่พระบัญชาหน้าที่ ใครจะบอกได้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนใหญ่กว่ากัน ตัวเองยังไม่บรรลุ แต่แบ่ง

แยกให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นชั้นนิพพาน ชั้นเทวโลก ชั้นเล็กชั้นใหญ่ ทำให้สาธุชนหลงผิด ไม่มีจุดหมาย แม้จะได้บุญจากการช่วยคน แต่นิสัยอวดดียังมีอยู่จะบรรลุอริยฐานะได้หรือ

ฉันจึงถูกตัดสินให้สำนึกอยู่ในด่านนี้สามปี ตอนนี้เสียใจก็สายเสียแล้ว

ทุกวันนี้ฉันต้องคุกเข่าอยู่บนก้อนเหล็ก เจ็บปวดเหลือเกิน ท่าทีผยองของฉันเมื่อมีชีวิตอยู่ปรากฏเป็นภาพให้เห็นตลอดเวลา ไม่น่าเชื่อเลยว่านั่นคือตัวฉัน

เสียใจจริง ๆ

พระอาจารย์ : ไม่เดินสายกลางทางตรง ชอบเลาะไปข้าง ๆ จะบรรลุได้อย่างไร

หวังว่าเจ้าจะใช้เวลาสามปีนี้สำนึกตนให้ดี โดยเฉพาะขณะนี้ "ธรรมะกับมาร" มาพร้อมกัน ผู้บำเพ็ญในโลกพึงระวังไว้

การบำเพ็ญจะต้องยึดสัจธรรมเป็นหลัก ไม่ใช่ดูที่บุญฤทธิ์ของใครเหนือกว่า

พระโองการที่เบื้องบนได้โปรดมอบหมายให้สูงกว่า มิฉะนั้นจะเข้าบ่วงมาร

ฉงซิว : ศิษย์ก็หวังว่าร่างทรงทั้งหลายจะไม่ใช้

จิตใจอารมณ์ของตัวเองร่วมกับการทรงเจ้า

ทุกพระองค์ล้วนมีเมตตา พระองค์ไม่แก่งแย่งว่าพระองค์ใดใหญ่เล็กกว่ากัน

เมธีอริยเจ้าก็กล่าวไว้ว่า **ยิ่งเรียนรู้มาก หัวก็ยิ่งอ่อนมาก** (ก้มต่ำลง) เช่นนี้ จึงจะปรากฏผลของการเป็นปากเสียงแทนเบื้องบนได้อย่างแท้จริง และทำให้โลกเกิดเอกภาพได้ในเร็ววัน

พระฯผู้คุม : ทั้งสามเล่าจบแล้ว กราบลาอมตะพุทธะจี้กง และลานักบุญฉงซิวเสีย

พระอาจารย์ : คืนนี้ค่ำแล้ว จะลากลับตำหนักฯ ด้วยเวลาเพียงเท่านี้ ช่วยขอบคุณท่านนายด่านแทนเราด้วย

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง น้อมส่งท่านนักบุญฉงซิว

พระอาจารย์ : ฉงซิว เร่งออกจากด่านขึ้นนกเผิงใหญ่กลับตำหนักกัน

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว พระอาจารย์โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : เอาละ หลับตา บินได้

ถึงตำหนักพระฉงเซิง จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

"ตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ 加修堂 เจียซิวถัง"

ตอนที่ 11
ท่องจิ่วหยังกวน"ตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ"

วันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ธรรมะยิ่งใหญ่ ไกลกว้างรับ สรรพโลก
ธรรมะปรก โปรดทุกผู้ อุบลฉาย
สามศาสนา มาจากหนึ่ง ซึ่งหลักชัย
กล่อมเกลาให้ ได้นิพพาน ผ่านโลกีย์

พระอาจารย์ : ถึงเวลาท่องจิ่วหยังกวนสำหรับคืนนี้แล้ว ฉงซิวเตรียมตัว

ฉงซิว : คืนนี้พระอาจารย์จะพาศิษย์ไปท่องด่านที่แปดของจิ่วหยังกวนหรือขอรับ

พระอาจารย์ : มิได้ คืนนี้เราจะไปทัศนาตำหนัก "เพิ่มบำเพ็ญ" ของจิ่วหยังกวน

ฉงซิว : ตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ อยู่ที่ไหนขอรับ

พระอาจารย์ : ไปแล้วก็รู้เอง นกเผิงใหญ่กางปีกอยู่แล้ว

ฉงซิว : พระอาจารย์ขอรับ คืนนี้ดูนกเผิงใหญ่ผิดไป

พระอาจารย์ : หือ ผิดอย่างไร

ฉงซิว : ศิษย์ก็บอกไม่ถูก เอ้อ...ดูสมบูรณ์ขึ้น น่าดูขึ้น

พระอาจารย์ : ฮะ ฮะ ไม่ผิด นกเผิงใหญ่ได้รับพระบัญชาจากพระบรรพจารย์หงจินให้มาสร้างบุญ นำส่งเจ้าไปมาระหว่างฟ้าดิน การท่องด่านครั้งนี้อาศัยเขาทั้งนั้น เขาได้เพิ่มผลบุญขึ้นอีกไม่น้อย

แน่นอน นี่ก็เป็นบุญวิเศษของเจ้าด้วย ไม่เช่นนั้นใครจะมีบุญได้ขี่เขา

ฉงซิว : เดือนนี้ทำให้เขาลำบากมากจริง ๆ ต่อไปหากเทวตำหนักของศิษย์มีที่กว้างพอ ศิษย์จะสร้างรูปนกเผิงใหญ่เอาไว้เป็นที่ระลึกให้คนชื่นชม

พระอาจารย์ : อืมม์ เจตนานี้ไม่เลว

ฉงซิว : พระอาจารย์ดูสิขอรับ เขากางปีกใหญ่แล้วเหมือนจะฟังเรารู้เรื่อง

พระอาจารย์ : แน่นอน เขาก็มีจิตญาณเหมือนกันนี่ เรารีบไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์ได้โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : เอาล่ะ หลับตา บินได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ พระอริยะเซียนจวินรอรับอยู่ที่นั่นแล้ว ฉงซิว เรารีบตรงไปเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ฉงซิวกราบคารวะพระองค์เซียนจวิน และเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ คืนนี้พร้อมด้วยพระอาจารย์จี้กง สนองพระโองการสร้างหนังสือ ได้มาชมตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ หวังว่าทุกพระองค์ได้โปรดชี้แนะ

เซียนจวิน : ฉงซิวลุกขึ้นเถิด

ขอต้อนรับอมตะพุทธะจี้กง พระผู้โปรดสัตว์ในยุคสามที่ได้กรุณามาเยือน

พระอาจารย์ : อย่าเป็นพิธีการเลย เราไม่ยินดีกับสิ่งนี้ ทุกท่านมิต้องคารวะ

เซียนจวิน : พระอาจารย์จี้กงท่องไปในโลกมนุษย์ฉุดช่วยผู้คน เหนื่อยยากหนักหนา บุญบารมีสูงส่ง ครั้งนี้ต้องสนองรับพระโองการนำฉงซิวแห่งเทวสถานไถจงฉงเซิง มาหาข้อมูลที่จิ่วหยังกวน

ตำหนักของข้าพเจ้าได้รับพระโองการบอกกล่าวก่อนหน้านี้แล้ว เมื่อสักครู่ก็ได้รับพระอักษรจากพระอาจารย์จี้กงว่า คืนนี้จะมาชมพระตำหนัก เซียนทั้งหลายที่นี่จึงยินดียิ่งนัก

พระอาจารย์ : เราพาฉงซิวท่องจิ่วหยังกวนเกือบสิ้นสุดแล้ว โล่งใจไปมากทีเดียว

เซียนจวิน : ทูลเชิญพระอาจารย์ฯ ขอเชิญนักบุญฉงซิวเข้าตำหนักฯ เพื่อจะได้ถวายน้ำชา

พระอาจารย์ : ดีเหมือนกัน คืนนี้มีเวลามากหน่อย ฉงซิวมีปัญหาอะไร ก็ถือโอกาสกราบทูลถามเสียด้วย

เซียนจวิน : พระอาจารย์และฉงซิวได้โปรดนั่ง

พนักงานถวายน้ำ

ฉงซิว : ทูลถามพระองค์เซียนจวิน เหตุใดที่นี่จึงได้ชื่อว่าตำหนักเพิ่มบำเพ็ญ 加修堂 (เจียซิวถัง)

เซียนจวิน : เห็นชื่อก็รู้ความหมาย นั่นคือให้เพิ่มการบำเพ็ญ ผู้บำเพ็ญทุกคนที่ได้ผ่านการเคี่ยวกรำจากด่านต่าง ๆ ของจิ่วหยังกวนมาแล้ว จะต้องมาที่ตำหนักนี้

ที่นี่มีสามสิบหกตำหนักใหญ่ ทุกตำหนักใหญ่แบ่งออกเป็นสิบสามตำหนักเล็ก จึงเป็นตำหนักเพิ่มบำเพ็ญสี่ร้อยหกสิบแปดบัลลังก์

แต่ละตำหนักจะมีพระผู้คุมพระองค์หนึ่ง

แต่ละตำหนักเล็ก ก็จะมีพระผู้คุมน้อยพระองค์หนึ่ง ทำหน้าที่ฝึกฝนจริยระเบียบต่าง ๆ แก่ผู้บำเพ็ญโดยเฉพาะ

แต่ละตำหนักทำหน้าที่ต่างกัน เช่น

บางคนต้องฝึกจริยระเบียบ บ้างฝึกจิต บ้างต้องเข้าฝึกที่**ตำหนักจริยบุคลิก** 禮儀堂 (หลี่อี๋ถัง)

บ้างฝึกที่**ตำหนักอรรถาธรรม** 講道堂 (เจี่ยงเต้าถัง)

บ้างฝึกที่**ตำหนักฝึกจิต** 練性堂 (เลี่ยนซิ่งถัง)

บ้างฝึกที่**ตำหนักนิมิตวิเศษ** 玄乩堂 (เสวียนจีถัง) ฝึกจนกระทั่งสมบูรณ์ทุกอย่างแล้ว พระผู้คุมตำหนักเล็กก็จะรายงานแด่พระผู้คุมตำหนักใหญ่ พระผู้คุมตำหนักใหญ่ก็จะส่งมาที่ข้าพเจ้า เมื่อตรวจสอบว่าสำเร็จจริงแล้วก็จะต่อไปยัง**ตำหนักอนุโมทนาบุญ** 樂善堂 (เล่อซั่นถัง)

ฉงซิว : โอ้โฮ ดู ๆแล้ว การบำเพ็ญไม่ใช่ปุบปับก็บรรลุได้เลย ขั้นตอนยุ่งยากทีเดียว

เซียนจวิน : อันที่จริงเพียงแต่ยึดมั่นบำเพ็ญโดยศรัทธา เป็นปากเสียงแทนเบื้องบนเท่านั้น ไม่เพียงแต่พญายมจะยกย่อง จิ่วหยังกวนก็ยินดี

แต่ก่อนที่จะรู้แจ้งบรรลุจริง ต้องกำจัดนิสัยอารมณ์ทางโลกที่ไม่ดีงามออกไปให้หมดเสียก่อน

นี่เป็นพระประสงค์โองการของเบื้องบน

มิฉะนั้น หากปล่อยให้ผู้บำเพ็ญที่ยังมีนิสัยอารมณ์ไม่ดีงามทางโลก ไปรับตำแหน่งหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ จะไม่

เป็นเรื่องชวนหัวหรือ

ฉงซิว : มีเหตุผลขอรับ แต่มีส่วนทำให้ขยาด ๆ

พระอาจารย์ : อืมม์ พาฉงซิวไปชมตำหนักใดตำหนักหนึ่งของท่านดีกว่า เขาจะได้เข้าใจดียิ่งขึ้น

เซียนจวิน : ถูกต้อง

ทูลเชิญพระอาจารย์จี้กง เชิญฉงซิวตามข้าพเจ้ามา

ฉงซิว : พระองค์เซียนจวินต้องโปรดพาไปเอง ผู้น้อยรู้สึกเกรงใจ

เซียนจวิน : ไม่เป็นไร หน้าที่ของเราต่างกัน แต่ละตำหนักฯ มีพระผู้คุมรับหน้าที่ชี้แจง ข้าพเจ้าเปรียบเสมือนผู้บัญชาการ หรือฝ่ายปกครองในกองทัพ...ถึงแล้ว

ฉงซิว : ที่นี่แบ่งเป็นห้อง ๆ เหมือนห้องเรียน หน้าชั้นมีเซียนอาวุโสพระองค์หนึ่งทำหน้าที่อรรถาธรรมอยู่ เรายืนอยู่ข้างนอก จะรบกวนพระองค์ท่านไหมขอรับ

เซียนจวิน : ไม่เป็นไร เรายืนดูอยู่ตรงนี้ได้

เซียนอาวุโส : บัดนี้อมตะพุทธะจี้กงและนักบุญฉงซิว มือทรงเอกแห่งตำหนักไถจงฉงเซิง ติดตามพระองค์เซียนจวินเสด็จมาชมการเรียนของเราอยู่ข้างนอก

ทุกท่าน จงยืนขึ้นปรบมือต้อนรับพระองค์และฉงซิว

ครั้งนี้อมตะพุทธะจี้กงได้รับสนองพระโองการจาก

พระองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ (ท้าวสักกะเทวราช) นำวิญญาณของนักบุญฉงซิวมาท่องจิ่วหยังกวน เพื่อเก็บข้อมูลเป็นหลักฐานไว้เตือนใจชาวโลกผู้บำเพ็ญ

(ผู้รับการอบรมยืนขึ้น ปรบมือพร้อมกันด้วยความยินดี)

ฉงซิว : ฮิ ฮิ กระผมวางตัวไม่ถูกเลย

พระอาจารย์ : ดูสิ เรามารบกวนเวลาเรียนของท่านเสียแล้ว

รบกวนท่านเซียนจวินช่วยเรียกผู้รับการอบรมสักท่านหนึ่ง มาให้ฉงซิวสัมภาษณ์สักหน่อย คงจะได้รายละเอียดยิ่งขึ้น

เซียนจวิน : น้อมรับ

มานี่สิ กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง และรู้จักกับฉงซิวเสีย

ผู้บำเพ็ญ : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง ยินดีได้พบนักบุญฉงซิว

เมื่อมีชีวิตอยู่ ศิษย์ศรัทธาบูชาอมตะพุทธะจี้กง แต่ยังมิเคยได้ชมบุญอย่างนี้ วันนี้เป็นบุญที่ได้กราบพระบาทพระองค์จริง ดีใจเหลือเกิน

พระอาจารย์ : ลุกขึ้นเถิด เจ้าต้องลำบากนัก อันที่จริงไม่น่าจะต้องมาที่นี่ เป็นเพราะความคิดผิดเพียง

วูบเดียว เจ้าจึงต้องมาบำเพ็ญต่อที่นี่

ฉงซิว : แปลก ผู้อาวุโสท่านนี้ยังไม่ทันแสดงตัว พระอาจารย์รู้ได้ยังไงขอรับ

เซียนจวิน : ฉงซิวเอ๋ย เจ้าลืมไปแล้วว่าอมตะพุทธะจี้กงเป็นพระสัพพัญญู รู้ทุกอย่างตั้งแต่ครั้งยังมีกายสังขารอยู่เชียวนะ

ฉงซิว : ถูกแล้ว ๆ กราบขอประทานอภัยขอรับ

เรียนถามผู้อาวุโสท่านนี้ว่า เหตุใดจึงต้องมารับการอบรมในตำหนักเพิ่มบำเพ็ญที่นี่

เซียนจวิน : พูดแล้วน่าละอาย เมื่อครั้งมีชีวิตฉันเป็นกรรมการผู้จัดการของตำหนักพระแห่งหนึ่ง เป็นศิษย์ของพระอาจารย์จี้กงด้วย บำเพ็ญมาสามสิบกว่าปีไม่เคยว่างเว้น และบำเพ็ญได้ไม่เลว

ครั้งหนึ่ง เมื่อถูกทดสอบในการบำเพ็ญ ฉันกลับสอบตกโดยสิ้นเชิง จึงต้องมาบำเพ็ญที่ตำหนักฝึกจิต 練性堂 (เลี่ยนซิ่งถัง) ต่อไป

ฉงซิว : มีการทดสอบอย่างไรหรือขอรับ

ผู้บำเพ็ญ : ฉันได้อภิญญาอยู่บ้าง ฉะนั้นเมื่อมีเหตุอะไร สิ่งศักดิ์สิทธิ์มักจะชี้แนะเป็นนัย ๆ

ครั้งหนึ่ง เราไปทัศนาจรแล้วเกิดอุบัติเหตุรถชนกัน

ลูกชายคนเดียวของฉันต้องตายอย่างน่าสังเวชในอ้อมอกของฉัน แต่ฉันกลับปลอดภัย

ตอนนั้นฉันเสียใจเหลือเกิน คิดอยู่แต่ว่า ทำไมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่บอกกล่าวให้รู้กันก่อนบ้างเลย

ความสะเทือนใจในครั้งนั้นหนักหน่วงนัก

จากนั้น ฉันได้แต่อมทุกข์ เจ็บป่วยตรอมใจนอนซมจนถึงวันตาย

พญายมส่งฉันขึ้นสะพานทองแล้วถูกรับตัวไปยังจิ่วหยังกวน ฉันผ่านด่านมาได้อย่างราบรื่น เพียงแต่ยังไม่บรรลุจิตวิสุทธิ์ ไม่รู้แจ้งในวิถีธรรมนี้ จึงถูกกักตัวไว้ฝึกฝนที่ตำหนักเพิ่มบำเพ็ญต่อไปก่อน

ฉงซิว : เป็นอย่างนี้เอง เหตุการณ์อย่างเดียวกันกับท่านในโลกมนุษย์ ผู้น้อยเคยเห็นอยู่สองสามราย

ผู้บำเพ็ญ : เฮ้อ คิดถึงในครั้งนั้น ทำไมปลงไม่ตกก็ไม่รู้

ฉันไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกว่าเป็นเพราะเกี่ยวกรรมกันมาแต่ชาติก่อน ไม่ควรสูญเสียจิตสำนึกต่อธรรมะด้วยเหตุนี้เลย

บัดนี้ ฉันเข้าใจทั้งหมดแล้ว

เชื่อว่าอีกไม่ช้าก็จะได้ขึ้นไปที่ตำหนักอนุโมทนาบุญ

(เล่อซั่นถัง)

ฉงซิว : โอ...ขอแสดงความยินดีต่อท่านผู้อาวุโส หวังว่าคงมีโอกาสได้พบท่านอีก

เซียนจวิน : ผู้บำเพ็ญท่านนี้เล่าจบแล้ว เชื่อว่าชาวโลกคงได้สำนึกกันบ้าง

พระอาจารย์ : ค่ำแล้ว เราควรกลับตำหนักฯได้แล้ว ฉงซิว รีบกราบลาพระองค์เซียนจวินเถิด

ฉงซิว : ขอรับ

ศิษย์ขอกราบลาพระองค์เซียนจวิน หวังว่าจะมีบุญได้พบพระองค์อีก

เซียนจวิน : ดีแล้ว พนักงานทั้งหมดจัดแถวกราบส่งพระบาทอมตะพุทธะจี้กง น้อมส่งนักบุญฉงซิวกลับตำหนักฯ

พระอาจารย์ : ไม่ต้อง ไม่ต้อง

ฉงซิว รีบขึ้นหลังนกเผิงใหญ่

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว พระอาจารย์ได้โปรดเดินทาง

พระอาจารย์ : ดีแล้ว หลับตา...บินได้

ถึงตำหนักฉงเซิง จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

"ด่านฝึกจิต 練性關 เลี่ยนซิ่งกวน"

ตอนที่ 12
ท่องด่านที่แปดของจิ่วหยังกวน "ด่านฝึกจิต"

วันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

บำเพ็ญธรรม คัมภีร์อ่าน พิจารณ์จิต
คุมจริต จริยา พาโอนอ่อน
พระฯ "เหยา ซุ่น" มุ่งเป็นได้ ในทุกคน
"ซุ่น" รู้ทน เราก็คน ไม่ทนฤๅ

พระอาจารย์ : ถึงเวลาท่องจิ่วหยังกวนสำหรับคืนนี้แล้ว ฉงซิวรีบขึ้นนกเผิงใหญ่ เราไปกัน

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์ได้โปรดออกเดินทาง

พระอาจารย์ : เอ้า หลับตา ไปได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือด่านที่แปดของจิ่วหยังกวน ด่านฝึกจิต (เลี่ยนซิ่งถัง) พระองค์นายด่านกับบริวารคอยเราอยู่แล้ว

พระฯนายด่าน : น้อมต้อนรับอมตะพุทธะจี้กง

และนักบุญฉงซิวที่มาเยือน ข้าพเจ้าเฝ้ารอรับอยู่นานแล้ว

ฉงซิว : ศิษย์กราบคารวะพระองค์นายด่าน ทำให้พระองค์และเซียนอาวุโสทุกพระองค์ต้องลำบาก เกรงใจเหลือเกิน

พระฯนายด่าน : อย่าได้เกรงใจ ท่านและอมตะพุทธะจี้กงรับสนองพระโองการมา ถือเป็นแขกพิเศษของด่านเรา เชิญอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวนั่งพักสนทนาในตำหนักสักครู่

พระอาจารย์ : ดีทีเดียว ฉงซิวเราเข้าไปพักกันหน่อย

ฉงซิว : ขอรับ อืมม์ ที่ประตูสองข้างพระตำหนักมีกลอนคู่ ความว่า

"จิตเป็นไท ไม่ผวา เมื่อมาที่นี่

หนาวฤดี ที่ย่างกราย เพราะร้ายมา"

พระฯนายด่าน : ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กงประทับ เชิญฉงซิวนั่ง พนักงานข้างในถวายน้ำชา

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระองค์นายด่านที่โปรดต้อนรับ ไม่ทราบว่าผู้บำเพ็ญที่มารับการเคี่ยวกรำในด่านของพระองค์ทำผิดอะไรมาหรือ และการลงโทษเป็นอย่างไรขอรับ

พระฯนายด่าน : ด่านนี้มีด่านย่อยในปกครองอีก

เก้าด่าน ภายในมีบรรยากาศปกครองต่างกัน

ด่านแรกเบาหน่อย บรรยากาศเป็นเหมือนหมอกเมฆสีดำ บางด่านมืดมิดจนไม่เห็นนิ้วมือของตัวเองที่ยื่นไปข้างหน้า

ผู้บำเพ็ญจะถูกส่งไปสำนึกตามแต่โทษหนักเบา ส่วนเขาทำผิดอะไรมา อีกประเดี๋ยวไปดูก็จะรู้เอง

พระอาจารย์ : ใช่แล้ว รบกวนท่านนายด่านโปรดบัญชาให้ใครพาไปดูด่านย่อยที่หนึ่งด้วย

พระฯนายด่าน : น้อมรับ

ให้พระนายทะเบียนนำอมตะพุทธะจี้กง และนักบุญฉงซิวไปชมด่าน

พระนายทะเบียน : น้อมรับ

ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง ขอเชิญนักบุญฉงซิวตามผู้น้อยมา...ถึงแล้ว...เบื้องหน้าคือด่านย่อยด่านแรก

พระฯผู้คุม : กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง ยินดีต้อนรับนักบุญฉงซิวที่มาเยือน

พระอาจารย์ : อย่าคารวะมากไปเลย รีบนำเราเข้าไปข้างในเถิด

พระฯผู้คุม : รับพระบัญชา ได้โปรดตามผู้น้อยมา

ฉงซิว : โอย มืดอย่างนี้จะเห็นได้ยังไง

พระอาจารย์ : รีบเอาดวงแก้วของบรรพพุทธกษิติครรภ์ตี้จั้งอ๋วงออกมาสิ เปิดกล่องเข้า

ฉงซิว : ขอรับ เปิดแล้ว โอ้โฮ แสงกระจายไปรอบทิศเลย ในห้องสว่างไปหมด

เอ ทำไมทุกคนนั่งเงียบหลับตาเหมือนคิดอะไรอยู่ เราคงจะทำเสียงรบกวนเขาเข้าแล้ว

พระฯผู้คุม : ไม่หรอก ผู้บำเพ็ญทุกคนกำลังสำรวจความผิดตน ถ้าจิตสำนึกผิดมีพอ เขาก็จะเห็นแสงสว่างเบื้องหน้าได้ เมฆสีดำเหนือศีรษะก็จะหายไปเอง

ฉงซิว : ผู้ที่นั่งสำนึกผิดในความมืดของด่านย่อยด่านแรกนี้คงจะทำความผิดเล็กน้อยกระมัง

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกผู้บำเพ็ญบางคนออกมาให้ซักถาม

สามคนนั่นรีบมากราบอมตะพุทธะจี้กง และพบกับนักบุญฉงซิวมือทรงเอกของเทวตำหนักไถจงฉงเซิงในโลกมนุษย์ ซึ่งได้รับสนองพระโองการมาหาข้อมูลที่จิ่วหยังกวน เตรียมสร้างหนังสือบุญ

ทั้งสามให้เล่าเรื่องระหว่างบำเพ็ญ และความผิดโดยละเอียด จะได้บันทึกไว้ในบทพิเศษสำหรับเตือนใจชาวโลกต่อไป

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : น้อมรับบัญชา กราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง ยินดีได้พบนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : ผู้น้อยฉงซิวขอคารวะผู้อาวุโสทุกท่าน คืนนี้ได้ติดตามพระอาจารย์จี้กง รับสนองพระโองการให้มาหาข้อมูลของจิ่วหยังกวนที่นี่ เพื่อสร้างหนังสือ

ขอท่านได้โปรดแนะนำ

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : มิบังอาจ ท่านนักบุญฉงซิวเกรงใจมากไป

ฉงซิว : ดูท่านทั้งสามเหมือนฆราวาสผู้บำเพ็ญบำเพ็ญจนราศีจับใบหน้า เหตุใดจึงถูกขังอยู่ที่นี่

ผู้บำเพ็ญ ก : เมื่อครั้งบำเพ็ญอยู่ในโลก ฉันทำบุญให้ทานมาก บำเพ็ญจิตด้วยความศรัทธา เวลาว่างจากการอ่านหนังสือธรรมะก็จะนั่งเจริญภาวนา ไม่คิดว่าความผิดเพียงเล็กน้อยจะต้องถูกขังให้สำนึกอยู่ที่นี่

ฉงซิว : โอ้ นั่งเจริญภาวนาก็ผิดด้วยหรือ มันเรื่องอะไรกัน ท่านได้โปรดเล่ารายละเอียดด้วย

ผู้บำเพ็ญ ก : เหตุเพราะขณะที่นั่งเจริญภาวนาอากาศร้อนอบอ้าวฉันจึงไม่สวมเสื้อ

พระองค์นายด่านบอกว่า จิตญาณของฉันไม่สมบูรณ์ หากจิตสงบย่อมเย็นสบาย การกระทำอย่างนี้

เป็นการลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จึงตัดสินให้สำนึกผิดอยู่ในด่านฝึกจิตสามสิบวัน

ผู้บำเพ็ญ ข : สำหรับฉัน นั่งทำสมาธิแล้วไม่ได้ผล แต่ทุกครั้งเมื่อมีคนถามว่า รู้สึกอย่างไร ฉันเกรงผู้น้อยกว่าจะดูถูกว่าไม่ศรัทธาจริง เพราะฉันไม่เห็นอะไรเลยทุกครั้งจึงตอบไปว่าได้นิมิต

เคราะห์ดีที่ฉันบำเพ็ญจริง พอตาย พญายมตรวจสอบบัญชีแล้วเห็นว่า ฉันมีบุญมากกว่าบาป จึงส่งฉันข้ามสะพานทองมา

ฉันผ่านด่านจิ่วหยังได้สะดวกทุกด่าน แต่พอมาถึงด่านฝึกจิต พระองค์นายด่านบอกว่า ฉัน**พูดเท็จว่าเห็นนิมิต ไม่ได้ฌานบอกว่าได้ฌาน อวดฉลาด** จึงตัดสินให้สำนึกอยู่ที่นี่หกสิบวัน

ผู้บำเพ็ญ ค : สำหรับฉัน ในระหว่างบำเพ็ญไม่เคยได้นิมิตอะไรสักครั้งขณะทำสมาธิ และไม่มีวี่แววที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะมาโปรดเลยทุกครั้ง เมื่อได้ยินศิษย์รุ่นหลัง ๆ ปฏิบัติบำเพ็ญแล้วได้นิมิต ได้สัมผัส ฉันก็ว่าพวกเขาได้ไม่จริงเป็นไปไม่ได้ จะต้องปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้จึงจะถูก **พูดจนผู้น้อยทั้งหลายละล้าละลังไปหมด**

เมื่อมาถึงด่านฝึกจิตของจิ่วหยังกวน พระองค์

นายด่านบอกว่า **ฉันขัดขวางการบำเพ็ญของผู้อื่น**

อีกทั้ง การบำเพ็ญมิใช่ต้องมุ่งอยู่กับการนั่งทำสมาธิ เมื่อว่างจากการปฏิบัติบำเพ็ญแล้ว มีเวลาว่างนั่งก็ต้องแล้วแต่บุญบารมี จะให้ได้นิมิตได้ฌานเหมือนกันได้อย่างไร

การแนะนำให้เขาอย่าได้หลงรูปลักษณ์เป็นเรื่องถูกต้อง แต่เจตนานั้นเกิดขึ้นจากการที่ตนเองไม่ได้ฌานสมาธิ จิตใจอย่างนี้ผิด จึงถูกตัดสินให้สำนึกอยู่ที่นี่สี่สิบเก้าวัน

ฉงซิว : อย่างนี้นั่นเอง ขอบพระคุณผู้อาวุโสทุกท่านที่ให้รายละเอียด

พระฯผู้คุม : ทั้งสามเล่าจบแล้ว กราบลาอมตะพุทธะจี้กงและนักบุญฉงซิว กลับไปได้

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบลาพระอาจารย์จี้กงและนักบุญฉงซิว

ฉงซิว : ขอบพระคุณผู้อาวุโสทั้งสาม

พระอาจารย์ : คืนนี้หมดเวลาแล้ว เราเตรียมกลับตำหนักฯกันเถิด รบกวนท่านผู้คุมช่วยขอบพระคุณนายด่านแทนเราด้วย

“ด่านบรรลุอริยะ 成聖關 เฉิงเซิ่งกวน”

ตอนที่ 13
ท่องด่านที่เก้าของจิ่วหยังกวน
"ด่านบรรลุอริยะ"

วันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ศึกษาธรรม บำเพ็ญกาย ใจบำเพ็ญ
ปรกปลูกเป็น ต้นโพธิ์งาม สัมพันธ์ไว้
บุญหนุนส่ง งาน"หลงฮว๋า" ได้ร่วมไป
มีบุญไม่ ได้แต่หลง คงโลภเลือน

พระอาจารย์ : ฉงซิว คืนนี้เราจะไปด่านสุดท้ายของจิ่วหยังกวน เตรียมตัวเดินทางเถอะ

ฉงซิว : อะไรกันขอรับ ทำไมหมดเร็วจัง ยังไม่หายอยากเลย จะสิ้นสุดคืนนี้แล้วหรือขอรับ

พระอาจารย์ : ยังมีตำหนักอนุโมทนาของจิ่วหยังกวนอีกแห่งหนึ่งที่จะต้องไป พรุ่งนี้เราจะไปกัน

ฉงซิว : ดูเหมือนยิ่งไปถึงด่านท้าย ๆ เรื่องราวก็ยิ่งเล็กน้อย ความผิดนิดหน่อย ก็จะต้องเอามาแก้ไข

มาสำนึกกัน จะเป็นการทำให้ดีเกินเหตุหรือเปล่าขอรับ

พระอาจารย์ : แม้จะผิดเพียงเล็กน้อย แต่นานวันเข้าจะติดเป็นนิสัยจนกลายเป็นเลวร้าย

เราจะต้องเข้าใจว่า **วิธีการของจิ่วหยังกวน ไม่ใช่เน้นการทำโทษ แต่หนักในทางอบรมกล่อมเกลา**ให้ได้รู้ว่าตนทำผิดอะไร อย่างนี้จึงจะบรรลุได้ และเป็นผู้บรรลุจริง เข้าใจไหม

ฉงซิว : เป็นอย่างนี้นี่เอง ศิษย์เข้าใจแล้วขอรับ

พระอาจารย์ : เราไปกันได้แล้ว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว พระอาจารย์โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : ดีล่ะ หลับตา...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือด่าน "บรรลุอริยะ" 成聖關 (เฉิงเซิ่งกวน) พระองค์นายด่านรอเราอยู่แล้ว รีบเข้าไปพบเถิด

พระฯนายด่าน : น้อมต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงและนักบุญฉงซิว ทั้งสองท่านได้รับสนองพระโองการมาหาข้อมูลที่จิ่วหยังกวน เพื่อสร้างหนังสือวิเศษที่ไม่เคยมีมาก่อนแต่โบราณกาล ต้องเดินทางขึ้นล่องด้วยความเหนื่อยยากระหว่างฟ้าดินนี้ น่าเคารพยิ่งนัก

พระอาจารย์ : หนังสือบันทึกท่องจิ่วหยังกวน

(สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ) ใกล้จะสร้างเสร็จแล้ว เราก็จะได้พักผ่อนเสียที

คืนนี้ มาที่นี่จะเป็นด่านสุดท้าย ฉงซิวมีข้อสงสัยอะไร ก็กราบเรียนถามพระองค์นายด่านเสีย

ฉงซิว : ขอรับ

กราบคารวะพระองค์นายด่านและเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ คืนนี้ได้ติดตามพระอาจารย์มารบกวน ขอได้โปรดประทานอภัย

พระฯนายด่าน : ฉงซิวอย่าได้เกรงใจไปเลย เชิญเข้านั่งพักในตำหนักสักครู่เถิด

พระอาจารย์ : ดี ฉงซิวเราเข้าไปกัน

ฉงซิว : ขอรับ

กลอนคู่ที่ข้างประตูตำหนักแห่งนี้มีความว่า

“ใครผ่านด่าน การเคี่ยวกรำ ซ้ำหลายครั้ง

มาถึงยัง ตำหนักนี้ ไม่เสียทีที่บำเพ็ญ”

พระฯนายด่าน : ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กงประทับนั่ง เชิญฉงซิว

พนักงานข้างในเชิญน้ำชามาถวาย

ฉงซิว : ทูลถามพระองค์นายด่าน ที่นี่เป็นด่านสุดท้ายของจิ่วหยังกวน

ที่ได้ชื่อว่า "ด่านบรรลุอริยะ" คงหมายความว่า เมื่อถึงด่านนี้ก็เท่ากับเคี่ยวกรำจบแล้ว

พระฯนายด่าน : จะว่าอย่างนั้นก็ได้ แม้เศษของความผิดทางด่านนี้ก็ยังจะต้องแก้ไขให้ แม้การลงโทษของที่นี่จะค่อนข้างเบา แต่ก็ยังจะต้องรับผิดชอบ แก้ไขความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้บำเพ็ญที่มักจะละเลยกัน

จงซิว : อ้อ...

ด่านของพระองค์ใช้วิธีลงโทษอย่างไรเพื่อแก้ไขผู้บำเพ็ญ และเขาทำผิดในข้อไหนขอรับ

พระฯนายด่าน : ด่านนี้มีด่านย่อยอีกเก้าด่าน แต่ละด่านมีเครื่องมือส่งเสริมทางธรรมต่างกัน เครื่องมือเหล่านั้น ไม่ใช่มีไว้ลงโทษ แต่มีไว้แก้ไข ให้พวกเขาบรรลุได้ในเร็ววัน

ความผิดของผู้บำเพ็ญเมื่อมีชีวิตอยู่ เช่น

นั่งไม่เรียบร้อย ผิดลักษณะการนั่ง จริยบุคลิกไม่น่าเคารพ เวลานอนไม่สวมเสื้อผ้า หรือใช้หนังสือธรรมะหนุนแทนหมอน

บางคนชี้มือชี้ไม้ขณะพูด เป็นลักษณะไม่สำรวม ฯลฯ

ด่านนี้จะตรวจสอบความบกพร่องเหล่านี้ จากนั้น

ส่งมอบให้ด่านย่อยทำหน้าที่แก้ไข บางคนก็สามวันห้าวัน พอเข้าใจความผิดของตัวแล้ว ก็จะส่งต่อไปที่ตำหนัก **"เพิ่มบำเพ็ญ"** บำเพ็ญจนบรรลุจริง

ฉงซิว : โอ ตายล่ะ เวลาอากาศร้อน ๆ กระผมก็ถอดเสื้อนอน แย่แน่เลย จะทำยังไงดี

พระฯนายด่าน : ฉงซิวรับสนองพระโองการสร้างหนังสือท่อง**จิ่วหยังกวน** สาธยายความผิดของผู้บำเพ็ญที่เกิดขึ้นทั่วไป เข้าใจแล้วตัวเองก็ต้องรีบแก้ไข เบื้องบนจะไม่ลงโทษผู้สำนึกผิด ต่อไประวังอย่าผิดอีกก็แล้วกัน

ฉงซิว : ขอรับ ขอบพระคุณพระองค์นายด่านที่ได้โปรดชี้แนะ จากนี้ไปศิษย์จะระวังตัว

พระอาจารย์ : รบกวนท่านนายด่านโปรดบัญชาให้นำฉงซิวไปดูสถานที่จริง จะได้เข้าใจดีขึ้น

พระฯนายด่าน : น้อมรับ

ให้นายทะเบียนนำอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวไปชมด่านย่อยที่เหลือ

นายทะเบียน : ผู้น้อยน้อมรับ ทูลเชิญอมตะพุทธะจี้กง เชิญนักบุญฉงซิวตามผู้น้อยมา... ถึงแล้ว

พระฯผู้คุม : กราบรับพระบาทอมตะพุทธะจี้กง ยินดีต้อนรับฉงซิวที่มาเยือน

พระอาจารย์ : มิต้องคารวะ นำเราเข้าไปเถิด

พระฯผู้คุม : รับพระบัญชา

โปรดตามผู้น้อยมา

ฉงซิว : โอ้โฮ โอ้โถงโล่งแจ้งอะไรอย่างนี้ สว่างสดใสไปหมด ไม่เหมือนด่านอื่น ๆ ที่มืดทึบอับเฉา

เอ๊ะ ทำไมมีคนนอนดูเพดานอยู่บนเตียง บนเพดานดูเหมือนมีตัวหนังสืออยู่

บางคนนั่งนิ่งเหมือนเข้าฌาน บางคนยืนนิ่งไม่ขยับอะไรกันขอรับ

พระฯผู้คุม : ข้าพเจ้าจะเรียกบางคนให้ซักถามจะได้เข้าใจ

สามคนนั่นมากราบคารวะอมตะพุทธะจี้กง และรู้จักนักบุญฉงซิวมือทรงเอกแห่งตำหนักพระไถจงฉงเซิงเสีย

คืนนี้ ท่านทั้งสองจะมาเก็บข้อมูลที่นี่ตามพระโองการของเบื้องบน เพื่อสร้างหนังสือบุญ จงเล่าความผิดของตนให้ละเอียด จะจารึกไว้ในบทสำคัญ เพื่อเตือนใจชาวโลก

ผู้บำเพ็ญ ก ข ค : กราบพระบาทอมตะพุทธะจี้กง ยินดีได้พบนักบุญฉงซิว

พระอาจารย์ : อย่าลำบากเลย

ฉงซิว : คารวะผู้อาวุโสทุกท่าน

ผู้บำเพ็ญที่อยู่ในด่าน "บรรลุอริยะ" นี้ ดูเหมือนไม่ทุกข์เหมือนด่านอื่น

ผู้บำเพ็ญ ก : ดูเหมือนอย่างนั้น แต่แท้จริงมิใช่

ฉงซิว : เอ๊ะ ทำไมขอรับ เมื่อกี้ผู้น้อยเห็นท่านนอนอยู่บนเตียงไม่มีเครื่องทรมานอะไรเลย ท่านทำผิดอะไรไว้หรือ

ผู้บำเพ็ญ ก : นอนน่ะดูดี แต่พื้นเตียงเป็นเหล็กแข็งไม่สบายเลย ขยับก็ไม่ได้ จะต้องนอนตายตัวอย่างนั้นติดต่อกันสามวัน กระดิกตัวไม่ได้เลย

บนเพดานยังมีคัมภีร์ธรรมบังคับให้ท่องอ่าน ท่องอ่านได้หมดเร็วก็จะพ้นจากเตียงเหล็กได้เร็ว

ทั้งนี้ต้องโทษตัวฉันเอง เมื่อครั้งมีชีวิต ชอบเอาหนังสือบุญหรือพระธรรมคัมภีร์มาหนุนแทนหมอน

พระองค์นายด่านบอกว่า ฉันไม่เคารพปราชญ์อริยะ จะต้องลงโทษให้นอนอยู่อย่างนี้ สามวันพ้นแล้วจึงจะส่งฉันไปที่ตำหนัก "เพิ่มบำเพ็ญ" เพื่อศึกษาจริยบุคลิกและการปลูกฝังจิต

ฉงซิว : อ้อ อย่างนี้นั่นเอง ดูแล้วความผิดแม้แต่

น้อยก็ไม่ได้

เรียนถามผู้อาวุโสท่านนี้บ้าง เมื่อกี้เห็นท่านยืนนิ่งเหมือนรูปปั้น คงไม่เจ็บปวดอะไรกระมัง

ท่านผิดด้วยเรื่องอะไรหรือขอรับ

ผู้บำเพ็ญ ข : ฉันยืนเมื่อยแทบตายอยู่แล้ว ถ้าไม่ขยับเลยทั้งสามวัน พระองค์นายด่านจึงจะส่งฉันไปฝึกจริยบุคลิกและจิตญาณที่ตำหนัก “เพิ่มบำเพ็ญ”

เป็นเพราะเมื่อมีชีวิตอยู่ฉันชอบพิงกำแพง พิงเสาเห็นอะไรพิงได้ก็พิง

มีคนเคยเตือนว่า ผู้บำเพ็ญไม่ให้มีลักษณะเหมือน “ไม่มีกระดูก” ชอบพิงโน่นพิงนี่ แต่ฉันไม่ฟัง แม้แต่นั่งอ่านเขียนหรือทำสมาธิหรือพูดคุยกับใครก็ต้องหาที่พิง มีคนบอกฉันว่าอย่างนี้ไม่น่าดู แต่เพราะความเคยชินจึงแก้ไม่หาย

พอฉันตาย ได้มาถึงตำหนัก “บรรลุอริยะ” ของจิ่วหยังกวนนี่ พระองค์นายด่านว่าฉันไม่มีจริยบุคลิกที่น่าดู ขาดความสำรวม ตัดสินให้ยืนอยู่ตรงนี้สามวัน

สามวันนี้ไม่ให้กระดิกตัวแม้แต่น้อย จึงจะส่งฉันไปฝึกต่อที่ตำหนัก “เพิ่มบำเพ็ญ”

เฮ้อ ขอเตือนผู้บำเพ็ญในโลกว่านั่งให้มีลักษณะ

การนั่ง ยืนให้มีลักษณะการยืน ใครผิดก็จะต้องได้รับโทษอย่างฉัน

ฉงซิว : แย่แล้ว นิสัยอย่างนี้บางทีกระผมก็เป็นเหมือนกัน ขอบพระคุณที่ท่านหวังดีบอกกล่าว

เรียนถามอาวุโสท่านนี้ เมื่อกี้ดูเหมือนเห็นท่านคุกเข่าอยู่กับพื้น คงลำบากหน่อย

สำหรับกระผม การหมอบกราบรู้สึกลำบากมาก ไม่ทราบว่าท่านทำผิดอะไร

ผู้บำเพ็ญ ค : โอ คุกเข่าอยู่ลำบากจริง ๆ ต้องคุกเข่าฝึกจริยะ เพราะเมื่อมีชีวิตอยู่ทำผิด เช่น

1. เวลานั่งรับประทานอาหารร่วมกับอาจารย์หรือผู้อาวุโส ท่านยังมิได้เริ่มรับประทาน ศิษย์ผู้น้อยลงมือเสียก่อน เรียกว่า "ไม่ละเอียดรอบคอบในจริยะ"

2. คารวะต่อกัน ไม่คารวะตอบ จะเป็นระหว่างสามี ภรรยา พี่น้อง ผู้บำเพ็ญ หรือต่อผู้น้อยก็ตาม

ฝ่ายที่ไม่คารวะตอบ จะต้องถูกนำมาคุกเข่าคารวะตอบที่นี่

3. ศิษย์ที่ร่วมเดินทางกับอาจารย์ สนใจหอบหิ้วแต่สัมภาระของตัวเองไม่ช่วยหยิบถือให้อาจารย์ เรียกว่า "ไม่เคารพยกย่อง" ก็จะต้องมารับโทษคุกเข่า

อยู่ที่นี่

ฉงซิว : อย่างนี้เอง แต่ไม่ทราบว่าท่านทำผิดข้อไหน และจะต้องคุกเข่าอยู่นานเท่าไหร่

ผู้บำเพ็ญ ค : แย่จังเลย ที่กล่าวมาทุกข้อ ดูเหมือนฉันจะมีส่วนทั้งนั้น

พระองค์นายด่านจึงตัดสินให้ฉันคุกเข่าอยู่สามวัน หลังจากนั้นจึงจะส่งฉันไปฝึกจิตศึกษาธรรมที่ตำหนัก "เพิ่มบำเพ็ญ"

ฉงซิว : อย่างนี้นั่นเอง ขอบพระคุณท่าน

พระฯผู้คุม : ทั้งสามเล่าจบแล้ว รีบกลับเข้าที่สำนึกได้

พระอาจารย์ : ค่ำแล้ว เราก็ควรกลับตำหนักกันได้แล้ว รบกวนท่านผู้คุม ขอบพระคุณท่านนายด่านแทนเราด้วย

พระฯผู้คุม : กราบส่งอมตะพุทธะจี้กง และส่งนักบุญฉงซิวกลับตำหนักฯ

พระอาจารย์ : รบกวนท่าน

ฉงซิวรีบออกจากด่านกลับตำหนักฯ นกเผิงใหญ่รอเราอยู่ที่นั่นแล้ว

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระผู้คุมและเซียนอาวุโส

ทุกพระองค์ที่ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ศิษย์กราบลา

พระอาจารย์ได้โปรด ศิษย์นั่งพร้อมแล้ว โปรดเดินทางได้

พระอาจารย์ : ดีล่ะ หลับตา บินได้

ถึงตำหนักฉงเซิง จิตญาณฉงซิวกลับเข้าร่างดังเดิม ☼

“ตำหนักอนุโมทนาบุญ 樂善堂 เล่อซั่นถัง”

ตอนที่ 14
ท่องจิ่วหยังกวน
“ตำหนักอนุโมทนาบุญ”

วันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

อมตะพุทธะจี้กงโปรดประทับ นำด้วยโศลกความว่า :

ผ่านครบถ้วน ล้วนสว่าง ด่านเก้าเก้า
ทุกวันเฝ้า ประคองนิ่ง ญาณจริงพ้น
พึงรู้วาร ธรรมกาล ผันเปลี่ยนตน
จะไม่วน หลงเกิดกาย ไปหรือมา

พระอาจารย์ : “บันทึกท่องจิ่วหยังกวน” ใกล้จะปิดเล่มแล้ว อาตมาเบาใจมาก ตำหนักฉงเซิงถังรับสนองพระโองการตามกำหนดบุญวาระ รับภาระใหญ่กล่อมเกลาผู้คนในยุคที่วิถีอนุตตรธรรมมาพร้อมกับพิบัติภัย

หวังว่าฉงซิวจะต้องยืนหยัดให้มั่นคง สำรวจตนเตือนตน วันข้างหน้าเมื่อบุญกุศลถึงพร้อมแล้ว จะสามารถผ่านด่านต่าง ๆ ของจิ่วหยังกวนไปได้อย่างราบรื่น ได้บรรลุอริยะจริง

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระอาจารย์ได้โปรดสั่งสอน จิ่วหยังกวนเก้าเก้าแปดสิบเอ็ดด่าน แม้ไม่อาจไปหาข้อมูลได้ทั่ว แต่ก็ได้เลือกด่านที่เป็นแบบอย่างมาเล่าโดยละเอียด เพื่อโน้มน้าวให้ชาวโลกได้รู้ว่ามีสถานที่นี้ ผู้บำเพ็ญยิ่งจะต้องตั้งหน้ามุ่งสู่หนทางธรรมะ อย่าปล่อยให้นิสัยอารมณ์ทางโลกบดบัง ทำให้ตกต่ำ

พระอาจารย์ : งานธรรมะของตำหนักฉงเซิง ก็มีผลต่อชาวเมืองไต้หวันมาก หวังว่าศิษย์ทุกคนที่ตำหนัก จะได้บำเพ็ญให้ดี มิฉะนั้นจะเหมือนเข้าถ้ำอัญมณีแต่ไม่ได้อะไรมา น่าเสียดายไหม อุตส่าห์บำเพ็ญมาก็เหนื่อยเปล่า

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระอาจารย์ได้โปรดอบรมพี่น้องญาติธรรมในเทวตำหนักของเราทุกคน จะทำตามคำสอนของพระองค์ จะไม่ให้พระองค์ต้องผิดหวัง

พระอาจารย์ : เอาล่ะ ถึงเวลาแล้ว คืนนี้ที่เราจะไปกันคือเหนือดินแดนตะวันตก หรือตำหนัก “อนุโมทนาบุญ” ของด่านจิ่วหยัง เป็นการบันทึกท่องด่านจิ่วหยังเที่ยวสุดท้ายแล้ว

ฉงซิว รีบขึ้นนกเผิงใหญ่ เราไปกันเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์พร้อมแล้ว ทูลเชิญพระอาจารย์

พระอาจารย์ : เอาล่ะ หลับตา บินได้...ถึงแล้ว

เบื้องหน้าคือตำหนัก "อนุโมทนาบุญ" ของด่านจิ่วหยัง

ประมุขเซียน 仙君 (เซียนจวิน) ที่ตำหนักนี้ พร้อมทั้งเหล่าเซียน กำลังรอเราอยู่แล้ว ฉงซิว รีบเข้าไปกราบคารวะ โดยเร็ว

ฉงซิว : ขอรับ

กราบพระบาทพระองค์เซียนจวิน และเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ ศิษย์ฉงซิวคือมือทรงเอกแห่งเทวตำหนักไถจงฉงเซิง สังกัดเบื้องบนทักษิณาลัย

คืนนี้ ได้รับสนองพระโองการติดตามพระอาจารย์มากราบเยี่ยมตำหนักของพระองค์ จะเป็นเหตุรบกวนอันใด หวังว่าพระองค์ได้โปรดประทานอภัย

เซียนจวิน : ลุกขึ้นเถิดฉงซิว มิต้องคารวะ

ยินดีต้อนรับอมตะพุทธะจี้กงและเจ้ามาที่นี่

อมตะพุทธะจี้กงรับสนองพระโองการจากพระแม่องค์ธรรมย่ำไปในสามโลก น่าเคารพยิ่งนัก

พระอาจารย์ : เฮ้อ จนหนทางกับชาวโลกเสียจริง ไม่ดื่มเหล้าก็เมาหนัก ข้าพเจ้าจี้กงดื่มบ่อยกลับมีสติ

ที่จริงก็ไม่ใช่ข้าพเจ้าเท่านั้นหรอกที่ยุ่งกับงานนี้ พระอริยะทุกพระองค์ มีพระองค์ไหนบ้างที่ไม่ต้องยุ่งกับ

งานฉุดช่วยชาวโลก

เซียนจวิน : อมตะพุทธะจี้กงช่างเกรงใจ คำพูดของพระองค์มีปริศนาธรรมแฝงอยู่ ซึ่งหวังว่าชาวโลกจะได้ตื่นกันจริงๆ เสียที

เชิญทั้งสองท่านพักผ่อนข้างในสักครู่

พระอาจารย์ : ดีทีเดียว ฉงซิว รีบเข้าไปเถอะ

ฉงซิว : ขอรับ

ที่สองข้างประตู มีกลอนคู่ความว่า

"ตรวจสอบชั่วชีวิต ไม่ผิดตกบกพร่อง

ให้ท่องชมสวรรค์

บุญกุศลครบครัน บัญชีเราถวาย

เจ้าเป็นไทสุขเสรี"

เซียนจวิน : ฉงซิว ตะลึงอะไรอยู่หรือ

ฉงซิว : โอ ท้องพระโรงของพระองค์ใหญ่โตโอฬารเหลือเกิน เหมือนกับอาคารใหญ่ที่ระลึกอดีตประธานาธิบดีเจียงไคเช็คที่ไทเปยังงั้น

เซียนอาวุโสมากมาย ผ่านเข้าออกกันขวักไขว่อย่างกับเร่งทำงานกัน

พระอาจารย์ : เข้าไปข้างใน แล้วขอให้พระองค์เซียนจวินเล่าความเป็นไปของตำหนักอนุโมทนาบุญให้

ฟังเถอะ

เซียนจวิน : น้อมรับ เชิญอมตะพุทธะจี้กงและฉงซิวนั่งเสียก่อน

ฉงซิว มีข้อสงสัยอันใดเชิญถามได้

ฉงซิว : ไม่ทราบว่าตำหนัก **"อนุโมทนาบุญ"** ทำหน้าที่อะไรใน**จิ่วหยังกวน** พระองค์ได้โปรดบอกกล่าว

เซียนจวิน : ตำหนัก **"อนุโมทนาบุญ"** นี้ ทุกวันจะมีผู้บรรลุธรรมนับพันนับหมื่นผ่านไปมา มีเซียนพระประมุข 仙君 (เซียนจวิน) สิบสองพระองค์จัดการดูแล แต่ละพระองค์**เซียนจวิน**จะต้องดูแลสิบสองพระตำหนัก

ในตำหนัก **"อนุโมทนาบุญ"** นี้จึงมีพระตำหนักย่อยรวมหนึ่งร้อยสี่สิบสี่ตำหนัก เราทำหน้าที่ดูแลทั้งหมด

ในแต่ละตำหนักก็จะมีเซียนพระผู้คุมหนึ่งพระองค์

ภายใต้บัญชาการของเซียนผู้คุมแต่ละพระองค์ยังมีหัวหน้าเวรอีกสิบหกพระองค์

ภายใต้บัญชาการของหัวหน้าเวรสิบหกพระองค์ยังมีเซียนเจ้าหน้าที่อีกสิบแปดพระองค์

ภายใต้บัญชาการของเจ้าหน้าที่สิบแปดพระองค์ก็ยังมีเซียนพนักงานดูแลอีกยี่สิบสี่พระองค์

ภายใต้บัญชาการของเซียนพนักงานดูแลยี่สิบสี่พระองค์ ก็ยังมีเซียนผู้ติดตามอีกยี่สิบสี่พระองค์

ภายใต้บัญชาการของเซียนผู้ติดตาม ก็ยังมีเซียนผู้รับใช้อีกสามสิบหกพระองค์

ผู้ที่เพิ่งมาถึงตำหนักอนุโมทนาบุญ เราจะต้องตรวจสอบสมุดบาปบุญแต่ละข้อของเขา แล้วกำหนดมรรคผลตามบุญกุศลของเขาว่าอยู่ขั้นไหน

จากนั้น เซียนจวินสิบสองพระองค์จึงค่อยรายงานมายังเรา

เราก็จะถวายรายงานนำผู้นั้นขึ้นสู่สุทธาวาสแดนสุขาวดีอันสงบ อิสระ และวิเศษจนไม่อาจบรรยาย

ผู้ไม่มีหน้าที่รับผิดชอบอันใด ก็จะท่องเที่ยวไปด้วยความสุขในดินแดนวิเศษของเซียนทั้งหลายนั้น

ฉงซิว : ฟังแล้วชื่นชมโสมนัสเหลือเกิน

เซียนจวิน : ไม่เพียงเท่านั้น บางพระองค์แม้จะบรรลุอริยฐานะแล้ว แต่ตั้งใจจะสร้างบุญฉุดช่วยผู้คนอีก แล้วกลับลงไปเกิดใหม่

เมื่อกลับขึ้นมาครั้งนี้ เราก็จะต้องตรวจสอบรากฐานเดิมของท่านว่าไปจากอริยฐานะระดับใด

การลงไปสร้างบุญครั้งนี้ หากกุศลผลบุญ

ไม่เพียงพอแก่ระดับเดิม เมื่อกลับขึ้นมาก็จะอนุโลมให้ขึ้นไปอยู่ในระดับเดิมก่อน

บุญกุศลที่ไม่ครบถ้วนอนุญาตให้เพิ่มเติมได้ภายหลัง

แต่หากเมื่อลงไปเกิดใหม่แล้วได้สร้างบุญกุศลใหญ่ เมื่อบรรลุขึ้นมาใหม่ จะได้เลื่อนพระอริยฐานะอีกสามระดับ

หญิงชายจะได้เช่นเดียวกัน

บัลลังก์บัวของแต่ละคน ต่างกำหนดขึ้นได้จากการบำเพ็ญในโลก

รวมความว่า จะกำหนดมรรคผลตามบุญกุศลที่สร้างมา และกำหนดฐานบัลลังก์บัวตามมรรคผลนั้น

ฉงซิว : ไม่ทราบว่าจนถึงวันนี้ ศิษย์มีกุศลผลบุญแล้วเท่าไร พระองค์เซียนจวินจะโปรดให้ดูสักหน่อยได้ไหมขอรับ

ฉงซิว : ความลับของเบื้องบนไม่อาจเปิดเผยได้ แต่เจ้าได้รับสนองพระโองการมา เราจะอนุญาตให้เจ้าดูเป็นพิเศษ แต่ห้ามอ่านออกเสียง

สมุดเล่มนี้ คือสมุดบาปบุญของบรรดาสานุศิษย์ที่พระตำหนักของเจ้า อย่าได้ท่องรายชื่อออกมาเป็น

อันขาดเชียว

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์ขอรับพระบัญชา

ฮิ ดูของตัวเองก่อน ว้า...มีแค่นี้เอง แย่แล้ว แย่แล้ว นี่ของศิษย์ผู้พี่ (ชาย) ก็ไม่เลว... นี่ของพี่หญิงไม่ค่อยดีเท่าไหร่ นี่ของศิษย์ผู้พี่ นาย ข. อืมม์ ก็ไม่เลว...ดูจบแล้วขอรับ ขอบพระคุณที่พระองค์เซียนจวินได้โปรดเมตตา

เซียนจวิน : หวังว่าชาวโลกจะได้รู้ว่า การศึกษาธรรมะก็คือบำเพ็ญจิต จะต้องเอามนุษยธรรมไปเชื่อมกับอนุตตรธรรม เช่นนี้จึงจะเป็นสัมมาธรรมะ

หากปรารถนาการบรรลุ จะต้องกวาดล้างนิสัยอารมณ์ความเคยชินทางโลกีย์วิสัยออกไปให้หมด

เช่นนี้จึงจะบรรลุจริง ซึ่งมิเสียแรงที่เจ้าได้ทุ่มเทการบำเพ็ญมาชั่วชีวิต

พระอาจารย์ : ค่ำแล้ว ต้องลากลับตำหนักด้วยเวลาเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณเซียนจวินที่เอื้อเฟื้อ

ฉงซิว กราบลาพระองค์กลับตำหนักกันเถิด

ฉงซิว : ขอบพระคุณพระองค์เซียนจวินกับเซียนผู้อาวุโสทุกพระองค์ ศิษย์กราบลา

เซียนจวิน : ประโคมกลองระฆัง เรียงรายสองฟากส่งเสด็จอมตะพุทธะจี้กง และยินดีส่งฉงซิวกลับตำหนัก

พระอาจารย์ : ขอบพระคุณ ขอลากลับตำหนัก

ฉงซิว รีบขึ้นนกเผิงใหญ่ เรากลับกันเถิด

ฉงซิว : ขอรับ ศิษย์นั่งดีแล้ว พระอาจารย์ได้โปรด

พระอาจารย์ : ดีแล้ว หลับตา บินได้...

ถึงพระตำหนักฉงเซิง ฉงซิวรีบลงมา จิตญาณกลับเข้าร่างดังเดิม อาจารย์กับนกเผิงใหญ่กลับเบื้องบนเพื่อถวายรายงาน ณ บัดนี้ ☀

-จบบริบูรณ์-

อมตะพุทธะจี้กงประทับทิพยญาณ ประทานสรุปท้ายเรื่อง

เรื่องของโลกทิพย์ เป็นนามธรรมที่ไม่อาจจับต้องได้ เป็นไปตามจิตสัมผัสของแต่ละคน โดยเฉพาะสมัยที่วิทยาศาสตร์เฟื่องฟูในขณะนี้ ยิ่งเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กัน

สวรรค์และนรกแท้จริงอยู่ในใจของตนเอง บุญและบาปก็เป็นไปตามจิตกระหวัด

พระอนุตตรธรรมเจ้าทรงเมตตาสงสาร ประทานวิถีอนุตตรธรรมลงฉุดช่วยทั่วดินแดนไต้หวัน

พระเทวตำหนัก 鸞堂 (หลวนถัง) ได้จัดตั้งขึ้นมากมาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแสดงพระบุญญาประทับทิพยญาณอยู่ทุกแห่ง ประกาศสัจธรรมอันแยบยล ก็เพื่อจะชี้ชัดให้ ชาวโลกได้เห็นวิถีธรรมอันกว้างใหญ่

น่าเสียดายที่ผู้ศึกษาธรรมมีมากดังฝูงปลาซิวที่ว่ายน้ำผ่านไป แต่ผู้รู้แจ้งประจักษ์ในมรรคผลกลับหาได้ยากดังขนนกหงส์และเขากิเลน

สาเหตุการคือ อนุสัยและนิสัยไม่ดีงามทางโลกแก้ได้ยาก จึงไม่อาจบรรลุจริงได้ น่าเสียดายยิ่งนัก

เบื้องบนทรงเล็งเห็นเหตุนี้ จึงได้โปรดจัดตั้ง **"จิ่วหยังกวน"** ขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อกำราบพุทธบุตรผู้บำเพ็ญให้ได้ขัดฝนนิสัยไม่ดีงามเสียที่จิ่วหยังกวน เพื่อจะได้เพียบพร้อมสมบูรณ์

บัดนี้ วิถีอนุตตรธรรมได้โปรดถ่ายทอดไปทั่ว อาจารย์จึงได้นำศิษย์หลินฉงซิวแห่งตำหนักไถจงฉงเซิงถอดจิตไปท่องจิ่วหยังกวนแต่ละด่าน เพื่อเก็บข้อมูลให้ประจักษ์ แม้ไม่อาจจะไปทั่วทุกด่านย่อยแต่ละด่าน แต่ก็หวังว่า พุทธบุตรผู้บำเพ็ญทั้งหลายจะสำนึกรู้พระเจตนาของพระอนุตตรธรรมเจ้า

เมื่อได้อ่านหนังสือศักดิ์สิทธิ์เล่มนี้ จงสำนึกในความผิดที่แล้วมา เพียรสร้างบุญกุศล ก็ยังอาจบรรลุได้

บัดนี้ ในระหว่างที่ **"บันทึกท่องจิ่วหยังกวน"** พร้อมจะส่งพิมพ์ อาจารย์ได้ประทับเจาะจงสรุปไว้ด้วยบทสั้น ๆ ดังกล่าว

หวังว่าผู้บำเพ็ญทั้งหลายในโลกจะได้สำนึกรู้ว่า แม้ "จิ่วหยังกวน" จะเข้มงวด ถ้าแม้นเพียงแต่ตั้งใจบำเพ็ญด้วยพลานุภาพจิตอันเที่ยงตรงเท่านั้น บัลลังก์บัวก็มิได้ห่างไกลไป

พระเต้าจี้แห่งหนันผิง 南屏道濟

สรุปมา ณ พระตำหนักไถจง ฉงเซิง

สังกัดทักษิณาลัย

พฤศจิกายน พ.ศ. 2525

授明堂
天道善書中心經已出版泰文翻譯本善書

01.老申訓子十誡
02.金公祖師略傳
03.呂洞濱大仙略傳
04.天然古佛略傳
05.三寶
06.圓覺淺言
07.德澤泰邦
08.因果 一、二、三、四、五集
09.因果漫畫 (一)
10.護生戒殺漫畫
11.三曹普渡
12.因果冤欠顯化實錄
13.道親禮節須知
14.佛規禮節
15.九陽關遊記
16.天佛院遊記 (一、二、三)
17.末日浩劫慘狀及證言
18.天道見證
19.性理釋疑
20.濟公恩師慈訓
21.李蓮英李林甫冤魂顯化記
22.金線 (道統 一、二、三)
23.這一餐沒有血肉債
24.活佛恩師開示五戒
25.大學首章釋義
26.三寶淺言
27.天道的殊勝
28.孝的故事
29.晨鐘 一、二、三、四集
30.餓鬼求救 (結緣訓)
31.濟公恩師慈訓 101 則
32.素食養生漫畫
33.寓言見性
34.修道應知天時、識天命、認清使命
35.一掬甘露
36.龍天表的殊勝
37.中庸首章
38.彌勒真經註解
39.八誡
40.鏡子
41.玉皇心印妙經
42.修道人的志節
43.濟公活佛救世真經
44.天理一貫
45.聖哲典範
46.道之宗旨
47.自省
48.三寶心法
49.浩然之氣
50.科學時代的因果錄 (一、二)

51.老師的話
52.桃園明聖經註解
53.桃園明聖經
泰文持誦本
54.桃園明聖經
中文持誦本
55.六祖壇經註解
(一至四)
56.因果報應
57.仁者之志
58.愿力與業力
59.白水老人箴言集
(一至四)
60.王鳳儀 (悟道帝君)
嘉言錄 (一、二)
61.金鐘木鐸
62.九華山傳奇
63.太上感應篇
64.同心協力共駕法航
65.孟子淺說
66.論語淺釋
67.儒行
68.天命之傳承
69.婆婆精密素食譜
70.陳前人大姑
慈悲喜捨的一生
71.千瓣蓮
72.關帝靈驗記
73.陳大姑的故事
(一、二)
74.十年了
75.百孝經
76.弟子規
77.淨意公
78.法語甘露
79.學佛規範
80.不休息菩薩慈示訓
81.君子處世條規
82.摩訶般若波羅蜜多
心經
83.中庸 (二)
84.白陽弟子必修五科
85.道統
86.佛規禮節與注意事項
87.發一組前人開道歷程
88.修道最怕的五件事
89.何人

เลือกชมและสั่งหนังสือได้ที่
www.taitong.info

หนังสือของสำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

01.พระโอวาทอนุตตรธรรมมารดา
สิบบัญญัติ
02.ปฐมธรรมาจารย์แห่ง
ธรรมกาลยุคขาว
03.พระอรหันต์ห-ลวี่ตั้งปิน
04.พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน
05.ไตรรัตน์ ชุดที่ 1
06.ไตรรัตน์ ชุดที่ 2
07.โอวาทธรรมอธิการ
08.ใครกำหนด
ชุดที่ 1, 2, 3, 4, 5
09.การ์ตูนใครกำหนด
10.ปาณาการ์ตูน
11.สามโลกในธรรมกาลยุคขาว
12.วิญญาณเจ้ากรรมติดตาม
ทวงหนี้
13.จริยระเบียบอันพึงรู้สำหรับ
ญาติธรรม
14.พุทธระเบียบพิธี
15.จิ้วหยังกวน
สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ
16.ท่องพุทธาลัย เล่ม 1, 2, 3
17.สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เห็น
วันโลกาวินาศ
18.ศรัทธาพาให้ประจักษ์
19.ไขหลักจิตภาวะสัจธรรม
20.พระโอวาทพระอาจารย์จี้กง
21.วิญญาณฯ ขอส่วนบุญ
22.สายทอง (พงศาธรรม 1, 2, 3)
23.มื้อนี้ไม่มีหนี้ชีวิต
24.ศีลห้าจากพระอาจารย์
25.คัมภีร์มหาบุรุษ
26.ไตรรัตน์ขั้นพื้นฐาน
27.คุณวิเศษแห่งวิถีอนุตตรธรรม
28.ตำนานกตัญญู
29.ระฆังย่ำรุ่ง
30.เสียงร้องขอจากเปรต
31.*101* พระโอวาท
จากอมตะพระอาจารย์
32.เพื่อชีวิตวัฒนา
33.สุภาษิตส่องใจ
34.ผู้บำเพ็ญควรรู้กาลเวลา ฯ
35.กอบกำอมฤต
36.คุณวิเศษของหลงเทียนเปี่ยวฯ
37.คัมภีร์ทางสายกลาง
38.คัมภีร์สัจจคาถาเมตเตยยะ
39.ศรัทธาแปด
40.กระจกเงา
41.พระวิเศษคัมภีร์อวี้หวง
ประทับจิต
42.ข้อแกร่งแรงมุ่งของผู้บำเพ็ญ
43.คัมภีร์สัจคาถาอมตะพุทธะจี้กง
โปรดชาวโลก
44.อนุตตรสัทธรรม
45.ตามรอยอริยา
46.จุดหมายการแพร่ธรรม
47.คันฉ่องส่องใจ
48.ไตรรัตน์วิถีจิต

49.มหาพลานุภาพ
50.บันทึกกฎแห่งกรรมยุควิทยาศาสตร์
51.พระอาจารย์สอนว่า
52.คัมภีร์อริยะตะวันเดือน
53.คัมภีร์อริยะตะวันเดือน ฉบับสวดท่องภาษาไทย
54.คัมภีร์อริยะตะวันเดือน ฉบับสวดท่องภาษาจีน
55.คัมภีร์ธรรมรัตนบัลลังก์สูตร 1-4
56.เหตุต้นผลตาม
57.ข้อแกร่งแรงใจ
58.แรงปณิธานกับแรงบาปเวร
59.คติพจน์เตือนใจจาก ท่านผู้เฒ่าน้ำใส 1-3
60.บันทึกคติพจน์ท่านผู้เฒ่า หวังเฟิ่งอี๋ 1, 2
61.ระฆังทองเกราะไม้ให้สัญญาณ
62.ตำนานวิเศษจิ่วฮว๋าซันบรรพต
63.บทบันดาลผลจาก มหาพรหมราชเจ้า
64.พร้อมใจผนึกกำลัง ร่วมล่องธรรมนาวา
65.ปรัชญาเมิ่งจื่อ
66.คัมภีร์ธรรมพิจารณ์
67.ตามรอยปราชญ์
68.สืบส่งพระโองการฟ้า
69.สูตรลับคุณยาย
70.พรหมวิหารธรรมตราบเท่าชีวิต เฉินเฉียนเหยินต้ากู
71.บัวพันกลีบ
72.พระบุญญากวนอริยะ
73.เรื่องราวของเฉินต้ากู (ก่อนบรรลุสู่มิพักโพธิสัตว์ 1, 2)
74.สิบปีแล้ว
75.คัมภีร์ร้อยกตัญญู
76.วินัยกุลบุตร
77.จิ้งอี้กง ปู่ชำระเจตดำริหมดจด
78.กอบกำธรรมรส
79.ศึกษาระเบียบพุทธะ
80.โอวาทบุญสัมพันธ์จาก มิพักโพธิสัตว์
81.วินัยกัลยาณชน
82.มหาปัญญาปารมิตาวิถีจิต
83.คัมภีร์ทางสายกลาง เล่ม 2
84.ศิษย์ธรรมกาลยุคขาว พึงศึกษาห้าวิชา
85.พงศาธรรม (โดยรวม)
86.ข้อควรรู้คู่พุทธระเบียบ
87.รองธรรมอธิการ พงศาฟาอี
88.บำเพ็ญธรรมน่าคร้ามที่สุด ห้าประการ
89.ใครหนอ

หนังสือของสำนักพิมพ์
ส่งเสริมคุณภาพชีวิต
เหมาะสำหรับท่านที่ได้รับการถ่ายทอด
วิถีอนุตตรธรรมแล้ว
ถ้าท่านใดมีจิตศรัทธาต้องการสร้างบุญ
โปรดติดต่อโดยตรง
ตามที่อยู่ด้านหน้าหนังสือ

จิ้วหยังกวาน สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ

ศุภนิมิต-แปลและเรียบเรียง

บำเพ็ญธรรม คัมภีร์อ่าน พิจารณ์จิต

คุมจริต จริยา พาถ่อมตน

พระฯ "เหยา,ซุ่น" มุ่งเป็นได้ ในทุกคน

"ซุ่น"รู้ทน เราก็คน ไม่ทนฤๅ

www.taitong.info